

Trần Thị Bảo Châu

Mênh mông mây trời

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Dần cái tách trà xuống bàn bà Thảo rít lên:

Tao nói lần này là lần cuối cùng, mày mà sang nhà nó thì tao cạo đầu
bôi vôi cho cả xóm này biết dòng họ tao không có đứa nào như mày.

Hừ, Đúng là ...là ...khốn kiếp mà . mau cút đi

Lam Thanh tức ngẹn cả ngực, cô liếc nhìn mẹ rồi chạy ra xó bếp, nơi
đặt cái giường ọp ẹp của mình và nằm xuống khóc nức nở

Thanh không hiểu nổi tại sao bà nội luôn có ác cảm với mẹ con cô .

Bà luôn kiếm cớ la rầy, mắng nhiếc dù trông cái đại gia đình này, mẹ
và Thanh là hai người đầy tớ phục vụ bà đắc lực nhất . không những
chỉ lo hầu hạ, mẹ thanh còn tần tảo buôn bán để nuôi bà mẹ chồng
tối ngày chỉ ăn xông rồi đi xòe bài nhưng đòi hỏi đủ thứ và chưa khi
nào nhận được một lời khen . lam Thanh chả hiểu xưa kia thì sao,
nhưng kể từ khi cô biết nhớ, biết suy nghĩ thì cô đã nhận biết trông
ngôi nhà cổ kính này, mẹ con cô được xem như một công cụ không
hơn không kém

Từ lúc học lớp sáu tới giờ, Thanh đã phải làm thay việc cho mẹ để
bà an tâm trụ suốt ngày ngoài chợ . thanh chả khác nào đứa ở trông
nhà, tha hồ cho các bà cô, bà thím, ông chú, ông dượng sai khiến .
ngoài giờ đi học ra, Thanh không bao giờ được đi đâu chơi. Cô đầu
tắt mặt tối vơ"i hàng núi công việc, lau nhà, rửa chén, nấu cơm và
giặt quần áo cho tất cả mọi người

Thế mà ...Cổ thanh chột nghẹn lại, cô để mặc cho nước mắt ràn rụa
và không màng lau. Cô đã làm gì nên tội, sao bà nội lại mắng như tát

nước vào mặt vậy? Chẳng lẽ thanh mắt luôn quyền có bạn khi cô đã không còn cấp sách đến trường

Nếu đúng thế thật bất công và vô lý . giận dữ, Thanh đập mạnh hai tay xuống giường và nghe giọng mẹ mình lạnh như băng:

Ngồi đây chờ..tôi hỏi chuyện

Thanh rầu rĩ vì đại danh từ "Tôi" mẹ vừa thốt ra...chỉ khi nào bà lên cơn thịnh nộ tốt cùng bà mới dùng từ "tôi" xa lạ ấy với cô

Xét lại mình, Thanh thấy cô chẳng có lỗi gì để mẹ phải lạnh lùng như thế . những lời của mẹ dù dịu dàng hay gay gắt cũng là lệnh, cô đâu dám cãi lệnh mẹ

Thanh vừa ngồi dậy, bà Hiền đã hỏi:

Con đã nghe rõ những lời của nội phải không ? mẹ năn nỉ con làm ơn đừng qua nhà Dịu Lan nữa

Lam Thanh ảm ức:

Tại sao vậy? Miết rồi con không có một người bạn nào hết à ?

Bà Hiền nhỏ nhẹ:

Ông bà từng dạy rằng: "Phải chọn bạn mà chơi", nội lo vì muốn tốt cho con thôi

Thanh bấu môi nhưng không dám nói điều mình nghĩ trông lòng ra.

Thái độ ...phạm thượng của cô không qua mắt bà Hiền

Bà gằn giọng:

Hỗn vừa thôi ranh con, ông ba nói cô sai cũng không được cãi, huống hồ chi bà nội rầy đúng

Lam Thanh hậm hực:

Con phải chọn bạn theo tiêu chuẩn nào đây cho vừa nội và cô chứ !

Diệu Lan ở sát nhà mình, ba mẹ là công nhân viên, gai đình nổi tiếng là học giỏi lại tốt bụng, ngoan, hiền . con chơi với nó có gì không tốt

chứ ?

Bà Hiền hỏi gặng lại:

Con thật tình không biết hay giả vờ thách thức mẹ vậy?

Thanh ngạc nhiên:

Con thách thức mẹ làm gì ?

Bà Hiền bức bối:

Người ta đồn mày với nó là dân đồng tình luyến ái. Hừm! Đừng nói là mày không biết nhé !

Lam Thanh nhìn sững mẹ rồi rũ ra cười trên khóe mắt cô vẫn còn ướt vì khóc

Hạ..hạ..Ai đồn chuyện động trời vậy mà mẹ cũng tin ! Bộ con giống như thế lắm sao? Đúng là thiên hạ vẫn còn những người an không ngồi rồi để nói bậy. Chắc họ có thù gì với con hay mẹ quá !

Bà Hiền dáo dác nhìn lên trên nhà và gắt:

in chưa ! Hay ho gì mà cười. Bà nội mày nhằn tao thấu xương mày chưa vừa lòng sao?

Lam Thanh nhăn nhó:

Tại sao lại nhằn mẹ chuyện phi lý như vậy

Bà Hiền xua tay:

Phi lý hữu lý gì tao không biết nhưng nội đã cấm rồi mày không được chơi với Diệu Lan nữa

Chỉ là lời đồn bậy. Sao nội không tin con mà tin người dưng chứ ! Đã vậy lúc nãy nội không nói rõ lý do, khi không mắng con te tua chuyện đâu đâu, rồi gài qua cấm sang nhà Diệu Lan thật kỳ cục

Bà Hiền giãy nảy:

Mày nói nhỏ một tí cho mẹ nghe

Lam Thanh nhún vai làm thinh . cô vừa tức vừa thương mẹ . bà như

nhược quá nên cô phải khổ vì những người cùng huyết thống trong ngôi nhà này

Nếu là mẹ, cô lẽ Thanh đã bỏ đi từ lâu chứ không nấn ná làm gì bên gia đình chồng khi đã bị ông ta phụ rẫy để theo một người đàn khác . trong ngôi nhà này chỗ đứng của mẹ thật nhỏ nhoi, khiêm tốn . bà luôn bị đám em chồng coi thường, dù được mang tiếng là dâu trưởng do chính gia đình chồng đem trăn cau đi cưới hỏi

Lam Thanh hơi nhếch môi, cô cay đắng nghĩ có lẽ mẹ bị cái hào nhoáng của ngôi vị duy nhất không người thay thế làm mờ mắt rồi Bà nội luôn thổi phồng cái hư danh ấy với biết bao hứa hẹn . nào là sau này mẹ sẽ thay bà nội thừa kế ngôi nhà của ông bà để lại vì mẹ là dâu trưởng, nào là em út không đứa nào được quyền tranh chấp, hỗn hào với mẹ một khi nội chết

Tất cả những lời hứa hẹn ấy đến một đứa con nít như Thanh còn biết là phỉnh phờ, nhưng mẹ vẫn tin, bà xem đó là cứu cánh của đời mình . chính vì tin nên mẹ cố sức lấy lòng mọi người trong nhà và coi đây là bổn phận của một dâu trưởng

Quả thật Thanh không hiểu nổi mẹ, nhưng từ bé đến giờ cô đã quen với cách sống, cách nghĩ của bà, nên rốt cuộc cũng không sống theo ý mình được . chỉ có khi nào rời khỏi ngôi nhà này, thôi. May Thanh mới sống theo mình thôi....

Giọng bà Hiền dè dặt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô:

Hứa với mẹ là không sang bên Diệu Lan nữa nhé!

TL rầu rĩ:

Tội con đang rất vui vẻ, tự nhiên lại phải trở mặt với nó, con không biết phải làm sao đây

Bà Hiền nổi cáu lên:

KHông nói năng gì nữa. Bắt đầu ngày mai khi xong chuyện cơm nước giặt giũ, con ra chợ phụ mẹ

Thanh nhồm người khỏi giường:

Mẹ tưởng con la cái máy chắc ? nếu là máy cũng cần phải nghỉ ngơi đó mẹ, hướng chi đạo này cô Mỹ lại về đây ở, nội...hầu vợ chồng cổ thôi thì con đã muốn đứt hơi rồi

Hừm! Cổ là cô ruột của con mà, sao lại tính toán chứ ? lúc mày còn bé, một tay cô Mỹ trông coi đấy

Thanh khịt mũi:

COn không tin ! Đời nào nội lại để cô My trông con cho mẹ . lúc nào mẹ cũng nói tốt cho họ, bù lại mẹ chẳng được gì hết, kể cả việc được tình yêu của ba con

Mặt bà Hiền tái đi, cung tay lên, bà tát Thanh một cái nên thân, vì bất ngờ không tránh kịp, cô lãnh trọn cái tát mạnh đến mức và đàn vào tường đánh cốp

KHóc oà lên, Lam Thanh chu chéo:

Mẹ giết con chết đi cho rồi

Ba Hiền thở hào hển vì tức:

Mày học thói hỗn láo ấy từ đứa nào? Có phải từ Diệu Lan không ?

Thanh sụt sùi:

Mẹ đừng kéo Diệu Lan vào chuyện này. Nó không có tội gì để bí mẹ nghĩ xấu hết

Ba Hiền cười nhạt:

Mới chạm nhẹ tới nó thôi, mày đã rống mồm lên bênh . vậy mà còn chối, đồ bệnh hoạn ghớm ghieác ! Côi chừng tao giết mày thiệt đó !

Thanh chưa kịp phân bua gì đã nghe tiếng chân nhiều người đi xuống

Giọng bà Thao nhằn nhè:

Đã bảo dạy con gái phải từ từ, sao mày lại đánh cho nó tru tréo lên thế kia mày muốn gia tộc này mang tiếng à ? ba đời nhà này dạy con không bằng rôi vọt, dạy con mà hàng xóm láng giềng không nghi không thấy. Hừm ! Mẹ con chúng bây muốn bêu xấu tao chắc ?

1 tay xoa cái bụng bầu đã sắp tới ngày sanh, một tay che miệng ngáp, My càu nhàu:

Trưa không để cho ai ngủ hết . thật sợ mẹ con mấy người quá
Lam Thanh mím môi nhìn xuống đất . trông ngôi nhà luôn im lìm này, la lên như cô vừa rồi đúng là loạn . thanh không ngờ vừa nói mình lại phản ứng đến thế

Cô đáp ứng:

Con xin lỗi nội, mẹ và cô My....

Hơi bĩu môi, My nói:

Ăn thua gì đến tao mà xin lỗi. Nhưng nếu mày là con tao ấy à ...Nói thật, mày không có cơ hội để rống lên như vậy đâu. Đúng là quý sự mà

Dứt lời, My ì ách trở về phòng, ba Thao rầm rì ...giảng đạo:

COn gái lớn rồi nhưng không biết nghĩ, sớm muộn cũng phải kiểm cho mày thằng chồng để khỏi sợ tai tiếng

Lam Thanh âm ức:

Con có làm gì đâu chứ !

Ba Thao lừ mắt:

Mày muốn làm gì nữa con ranh kia

Ba Hiên vội nói:

Xin mẹ đừng giận, con Thanh hứa không giao du với Diệu Lan rồi.....

Mím đôi môi mỏng dính lại bà Thao gật gù:

Vậy thì tốt ! Tao mà nghe bất cứ ai xầm xì về chuyện này nữa thì mẹ con bây ra khỏi nhà tao ngay giờ thì lo làm việc đi

Lam Thanh quẹt nước mắt bước ra hè và `gom một xào quần áo đem vào ủi. Buổi trưa nóng như lửa đốt mà phải ủi hết núi quần áo thì đúng là còn hơn ra tắm . dù biết thế nhưng Thanh thở than với ai đây khi bây giờ bị cấm chơi với Diệu Lan

Không biết kẻ nào độc miệng nói Thanh và Lan đồng tình luyến ái cho khổ thế này. KHÔNG được chơi với Lan. lam Thanh thiệt thòi hụt hẫng đủ thứ . từ những giây phút tâm tình một ngàn lẻ một chuyện trên đời, đến những phút sang nhà con bé nghe nhạc, đọc báo.

Thanh sẽ chẳng còn cơ hội làm giàu trí tưởng tượng cũng như thả hồn lang thang trong những bài hát, trang thơ nữa rồi. Cô đích trở thành tù nhân trong ngôi nhà toàn những bộ mặt lạnh lùng ảm đạm này

Thanh uể oải đến quần áo của vợ chồng chú Hoàng, sau đó sẽ tới...nhóm quần áo của vợ chồng cô Mỹ

Trông đại gia đình này có tất cả bốn ...tiểu gia đình . tiểu gia đình nào cũng có vợ có chồng có cả con, chỉ riêng tiểu gia đình Thanh là vốn vẹn hai mẹ con . ba cô đã theo người đàn bà khác từ lâu lắm rồi, lâu lắm đến mức Thanh quên rằng mình còn có ông bố . ba cô không bao giờ trở về nhà vì đã bị bà nội từ về tội dám bỏ vợ, bỏ cô con dâu do chính đi cưới hỏi cho ông

CHính vì điều này mà mẹ thanh một mực hiểu thảo, răm rắp nghe lời bà . mẹ muốn được tiếng là nàng dâu thảo, mẹ muốn tiếng thơm ấy đánh bật sự bất hạnh bị chồng bỏ của mình . bởi vì vậy bao nhiêu năm nay bà rất hãnh diện vì những lời khen của họ hàng . người ta

khen mẹ và dè bủ người vợ sau của bà chính vì dư luận mà mẹ đã quên bản thân, bà luôn sống với cái hào nhoáng hão huyền mà không biết sau lưng nó là những cái lắt đầu tội nghiệp

Lam Thanh thở dài. Với mẹ cô không la gì cả, nếu để vui lòng nội, mẹ sẵn sàng hy sinh cô lam Thanh đã quên bị mắng oan để vừa lòng mọi người trong nhà này. Những trưa nay cô chịu hết nổi mệnh lệnh độc đoán, vô lý của nội và mẹ . giá như cô được thoát khỏi đây để bay tới một nơi nào đó nhỉ ?

những bây tới nơi nào bây giờ khi thế giới xa lạ quanh cô vẫn mãi còn xa lạ, Thanh chưa bao giờ đi khỏi thành phố bé xíu này, cô chưa biết Sài Gòn ra sao, Đà Lạt thế nào và biển với Thanh vẫn là một bí mật, dù bí mật ấy cô đã từng thấy trên tivi, trông sách vở

Giá như một lần nào đó

Ai da !

Thanh rút vội tay, mặt nhăn nhó vì nóng . cái bàn ủi chêt tiệt này đã làm cô tỉnh giấc mơ mộng . nếu có Diệu Lan ở đây, chắc con nhỏ sẽ cười vì những cái...giá như của Thanh . bỗng dưng cô rưng rưng muốn khóc vì buồn . đúng là cô đang buồn quá đời mà không có ai chịu chia xớt

Thanh cẩn thận cầm hai tay hai móc móc treo quần áo đã ủi tới phòng của cô MY

Chân đẩy nhẹ cửa, cô ló đầu vào và hơi hẫng khi thấy chỉ có mình ông dưỡng Kỳ đang nằm trên giường

Thấy Thanh vào, Kỳ không hề thay đổi tư thế, mặc cho mặt cô đỏ ửng lên. cô loay hoay với hai cánh tay mỏi rã rời nên lam rơi một cái móc xuống . đến lúc ấy Kỳ mới bật dậy:

Để tôi giúp cho

Anh ta cúi xuống nhặt quần áo lên rồi đứng sát sau lưng Thanh đỡ lấy móc treo vào tủ . thanh cố tránh bằng cách nghiêng người trông lòng tủ, nhưng Ky vẫn đụng vào cô một cách cố ý đáng ghét

Giọng ông dượng ngọt như mía:

Thật cực cho Thanh quá !

Thụp người xuống chui ra ngoài bằng lối dưới hai cánh tay đang đưa ra máng quần áo với tư thế như muốn ôm của Ky lam Thanh nói:

Đây là công việc của con mà dượng út . KHÔNG làm, ăn cơm đâu có ngon

Kỳ tử về quan tâm:

những làm nhiều như Thanh đây thế nào an ngon được ? phải đi chơi, không thì phí lắm

Lam Thanh tròn mắt:

Phí cái gì ạ ?

Ky nhếch miệng cười:

Phí cái...sự đời, phí tuổi xuân đang phơi phơi. CHặc ! Phí nhiều cái tuyệt lắm

Mặt Thanh nghiêm lại, cô tránh cái nhìn như nuốt chửng của ông dượng rồi bỏ ra ngoài. Từ đầu, Thanh đã không ưa gã đàn ông có bộ rau quai nón rậm rì này, khổ nỗi ông ta là chồng của cô út My, nên muốn vừa lòng cô, Thanh luôn gật đầu vâng dạ, mỗi khi ông ta nhờ vả chuyện gì đó

Vốn là một tay chơi bi da chuyên nghiệp, Ky không lo làm ăn mà chỉ kiếm tiền bằng những trận bi da độ . phải công nhận một điều, ông ta cũng có tài nên ít khi nào thua độ . những tiền thắng độ ít khi nào Ky mang về cho vợ . cô My chẳng dám hé môi can ngăn, nhưng luôn mồm than thở với bà nội và lần nào cũng được bà nhét cho tí tiền để ăn

vật

Thanh không hiểu trước đây khi ở riêng, hai người sống như thế nào, nhưng từ lúc về ở đây để cô My chờ ngày sanh, hai người phè phỡn như vua chúa, suốt ngày chẳng động tới móng tay, ăn uống do một tay mẹ Thanh đài thọ

Thế mà vừa rồi Thanh mới ồn một tý, cô My đã dở giọng bà . thật đánh ghét ! Rồi đời cô sẽ khổ dài dài vì ông chồng chỉ biết ăn chơi, đã vậy còn lãng lơ mắt nét cho xem

Vợ vội mớ quần áo của bà Thao, Thanh chán nản đi về phía phòng bà . vừa tới ngưỡng cửa cô chợt nghe xù xì:

Vốn tò mò cô nép sát vào tường giọng cô My vang lên rành rọt:

Con quý nhỏ ấy bướng lăm chứ không dễ dạy dỗ bảo như má nó đâu. Nếu mẹ cứ để chuyện ^.^ này kéo dài, thế nào nhà mình cũng mang tiếng

ba Thao có vẻ hoang mang:

Người ta chỉ đồn bậy bạ, mẹ không tin con Lan và con Thanh lại....là ..là bệnh hoạn như thế

My cười khẩy:

Người ta thì mẹ không nên tin, nhưng mẹ nên tin con ...

Tim Thanh đập thình thịch khi nghe cô My lấp lửng:

chính mắt con thấy mà ...

Ba Thao hỏi tới:

Mày thấy cái gì ?

Cách đây ba bốn ngày, trưa nực quá con ngủ không được mới đi xuống bếp . vừa tới cầu thang đã nghe tiếng cười rút rích rất kỳ, thế là con rình xem giống quái gì . thì ra hai con yêu nhỏ đang đú đờn

với nhau. Hừ! con này cởi áo con kia rồi ngấm vuốt trông thật dơ dáy dị hình

Mồ hôi thanh tuôn ra như tắm, cô hoảng hồn và không ngờ cô My lại bịa chuyện kinh khủng này với nội. Cô ấy làm thế với mục đích gì nhỉ ?

Giọng ba Thao tức tối:

Sau lúc này mày không nhào ra cho mỗi đứa vài cái tát

My chạnh choẹ:

Mẹ lại xúi bậy. Mang cái bụng như thế này mà nhào ra đánh, lỡ bọn chúng quơ+ tay quơ+ chân trúng, phải thiệt thân không ?

Ba Thao thở dài:

Thật khogn ngờ con nhỏ này lại biến chứng như thế . thấy nó không để ý tới con trai, tao đã mừng, nào ngờ lại rơi vào ba cái quỷ này

Giọng My có vẻ rành rẽ:

Có gì đâu mà mẹ than, bất quá chỉ là chút lệch lạc tâm lý của tuổi mới lớn . cứ kiếm ai đó gả quách cho rồi

Chắc gì mẹ nó chịu gả

Xời ! Lệnh của mẹ, chị hiền sức mấy giám cãi

Căn phòng bỗng chìm vào im lặng . lam Thanh sốt ruột nghe ngóng . cuối cùng tiếng ba Thao vang lên:

Con bé cũng xinh gái, phải tìm chỗ nào giàu một tí gã cho có lợi

My cười hì hì:

Con có biết một chỗ

Chỗ nào vậy?

Ban anh Kỳ

Mặt bà Thao xụ xuống:

KHông được! Bọn nó toàn dân trời ơi đất hỡi không à !

My vẫn ngọt như đường:

những người này bảo đảm mẹ chịu, cũng không xa lạ gì mẹ . anh ta là con trai bà Hung Thịnh

Ba Thao chợt kêu lên:

Mày nói mẹ mới nhớ . hôm trước ở sông tứ sắc bà có hỏi mẹ về con Thanh và khen nó dễ thương . chà! Chả lẽ bà muốn nhắm con Thanh ?

My đẩy đưa:

Nắm là phải rồi. Dù sao mẹ và bà vẫn có qua lại về tiền bạc mà . làm sui với nhà giàu cũng sướng vì còn nhờ vả được . chứ mẹ cứ thả lỏng, hôm nào con Thanh bỏ trốn theo con Diệu Lan thì cô như mẹ vừa mất cơ hội ngồi sui với nhà giàu, vừa mang tiếng . con nghe đâu mẹ còn thiếu mấy chân hội chót mà phải không ?

Ba Thao nạt át đi:

Nợ đau mà nợ ! Mày giỏi đoán mò!

Lam Thanh vội vàng bước đi khi nghe tiếng chân của bà Thao. Vứt đồng quần áo trên giường cô ngồi thừ ra với vô ngàn thất mắt
Tại sao cô My lại đặt điều kinh dị đến thế . cô ấy muốn gì khi bịa ra chuyện đó ? duy đi ngẫm lại Thanh thấy mình chả làm gì để cô ấy ghét hết . Chả lẽ ...Thanh nóng cả người khi nhớ tới thái độ lúc nãy của dượng Kỳ

Thôi chết rồi ! Chắc cô My đã nắm được cái tật của chồng mình nên tìm cách tống Thanh ra khỏi ngôi nhà này chứ gì

Nếu đúng thế thì bắt công cho cô . lam Thanh tức đến nghẹn thở .

hừm! Từ giờ trở đi, Cô cóc thêm hâu hai vợ chồng cô My nữa

Đúng là làm ơn mắc oán . lẽ ra phải phê phán chồng, cô My lại nghĩ xấu về cháu ruột và muốn nó đo khuất mắt cho yên tâm . đang mang

bầu, lẽ ra cô ấy phải tu tâm, tích phúc cho con mới đúng chứ . sao cô My lại vu cho Thanh chuyện không cô nhỉ ? hay cô ấy cố tình nói thế ép mẹ và nội gã cô ?

Vợ chồng cô My là người háms lợi. Nếu làm mai Thanh cho lão bạn nào đó của dượng Kỳ mà có lợi thì tội vạ gì họ không tìm cách để hưởng lợi chứ !

Suy nghĩ mãi cũng chả tới đâu. Lam Thanh ấms ức bước ra sân ngồi phịch xuống cái đôn xứ hình con vôi thấms thía tốt cùng nổi cô đơn của mình

Chao ôi! Mới hôm qua, hôm kia gì đó thôi. Thanh còn thích thú đôi mắt theo những đấms mây bông gòn không hình thù rõ rệt, và thấcs mắc chẳng biết chúng trôi dạt về xứ nào trên bầu trời xanh vô định ấy. Hôm nay những đấms mây lang thang của cô đã trở thành một cái bóng xám của ủ rũ, của một cơn mưa khogn đợi ập xuống

Diệu Lan thường chê cô là đấms mơ mộng viển vông lắms mạn, bốc đồng . có lẽ con bé nói đúng, từ giờ trở đi Thanh nên thực tế hơn để đối chọi với cuộc sống muôn màu, dù cuộc sống đó chỉ gói gọn trong nhà với những người cùng huyết thống với mình

Diệu Lan xụ mặt giận dữ:

Dạo này sao mà tránh tao hoài vậy Thanh ?

Lam Thanh giữ giọng bình thắms:

Công việc nhiều quá, tao không rắms, với lại mà cũng đang bận rộn về chuyên lên Sai Gon, gặp tao làm chi cho mất thời gian

Giọng Lan nghiêm lại:

Đừng có quanh cô nữa, rõ ràng đã xảy ra....

ít khi nào bà mua những thứ này, chẳng lẽ hôm nay nội biết cô khách à
Chẳng thềm thắc mắc làm chi cho mệt, cô máy móc làm nước . màu
cam vàng tươi và mùi cam thơm phức không làm cô quan tâm, cô chỉ
mông sau khi khách về, bà nội sẽ không truy xét lại chuyện vừa rồi
Để hai ly nước cam lên khay và thêm một thố đường cát nhỏ, Lam
Thanh khệ nệ bưng lên phòng trên

Cô hơi ngạc nhiên khi thấy khách của nội là một gã mày râu nhẵn
nhụi và áo quần cũng thật bảnh bao. Thấy cô, hắn nhìn không chớp
mắt, cái cặp mắt hum húp trên gương mặt đỏ ửng của người sung
túc trông thật ghét !

Đặt khay xuống bàn, Lam Thanh cố gắng thật dịu dàng:

Dạ ...mời chú uống nước

Gã đàn ông cười tủm tỉm:

Cám ơn Lam Thanh

Ba Thảo cũng cười:

Đây là Hau, con gọi cậu ta là anh được rồi

Thanh lễ phép gật đầu:

Dạ !

Vừa quay lưng định trở vào, cô lại nghe giọng nội mình:

Con ngồi đây tiếp chuyện với Hau cho vui

Thanh đáp ứng:

Con ...con đâu biết chuyện gì để nói

Ba Thảo kéo tay cô:

Biết thì thưa thì thốt, không biết thì dựa cột mà nghe. Ngồi xuống đây
với nội

Lam Thanh khấp nép ngồi sát mép ghế . cô không ngốc nên thừa
hiểu mục đích của nội khi bảo cô ở lại đây. Gã ta muốn coi mắt

Thanh chứ gì . thế thì cô phải giả khùng, giả điên, giả ngu, giả ngốc cho gã chán mới được

Tự nhiên bụng ly nước cam lên uống một hơi, Hau gật gù khen:

Ngon lắm

Ba Thảo cười tít mắt:

Việc trông nhà, bếp núc thì Lam Thanh khỏi phải chê rồi ! CON bé hiền nhất xóm này đây

Haui đẩy đưa theo:

Vâng ! Cứ nhìn dáng vẻ là biết ngay cô bé rất đảm đang và dịu dàng, nét na , Cháu rất thích con gái như vậy

Lam Thanh cúi gầm mặt, cô không thấy thích thú khi được khen mà lại thấy tự ái. Hừm! Người ta đang ước lượng, đánh giá để lựa chọn cô như một món hàng đây mà

Nhìn Lam Thanh, Hau nhỏ nhẹ hỏi:

Khi xong công việc nhà, em thường làm gì ?

Thanh đáp cụt ngủn:

Ngủ

Không đi đâu chơi sao?

Ba Thảo vội vàng trả lời:

Nó nhút nhát đâu dám đi đâu. Với l. ai lệ nhà này con gái không được đi lung tung . thời buổi này ra đường là gặp quỷ, tôi cứ giữ riết con nhỏ trông nhà ai cũng chê tôi lạc hậu. Nhờ lạc hậu nên con cháu mới không hư

Lam Thanh mím môi vì cái nhếch mép của Hau. Anh ta lại uống nước rồi lại lấy thuốc ra hút chớ không nói năng gì thêm

Ba Thảo chợt đứng dậy:

CHết! Nội đang bận sau bếp, Thanh ngồi nói chuyện với Hau cho vui.

Một lát nữa là dựng Kỳ về rồi à, thì ra gã ta là bạn ông Kỳ . hèn chi vừa thấy mặt, Thanh đã ưa không vô . nhất là khi cô nhớ lại lời cô My với bà nội hôm trước . hừ ! Nội định gã cô cho gã đàn ông này à .
đừng hòng có chuyện đó

Hau có vẻ kiêu cách:

Anh hút thuốc không phiền em chứ ?

Lam Thanh hờ hững:

Phiền hay không anh cũng đã hút rồi, còn vờ lịch sự chi nữa

Hau bật cười khoái trá:

Em đâu có hiền như nội em vừa quảng cáo

Thanh nói lảng đi:

Anh là bạn dựng Kỳ à ?

Hau nhún vai:

KHông hẳn là thế, chỉ quen nhau ở bàn biđã thôi mà . nội em mới là bạn chí cốt của mẹ anh, hai cụ hợp nhau ở chỗ thích xoè bài tứ sắc rồi hứa hẹn lung tung chuyện con với cháu

Lam Thanh nói trắng ra:

Vì vậy anh mới đến đây chứ gì ? thật ra Những lời nội tôi nói đúng là quảng cáo. Tin là quảng cáo là chết đó

Hau nháy mắt đều giả:

những theo chất lượng vừa được quảng cáo cũng khá . anh thích con gái ngang bướng như em, chúng ta sẽ là một đôi xứng đáng

Mặt Thanh đành lại:

Tôi ghét đàn ông khả ố như anh

giọng thản nhiên, Hau ồm ờ:

Rồi em sẽ thay đổi tình cảm . anh tin là như vậy

Lam Thanh lo lắng trước cách nói tình rụi của Hayu anh ta dường

như nắm chắc được điều mình nói nên hết sức tự tin . chẳng lẽ nội
đã ...đã hứa gã cô cho gã cô hồn này?

Đứng bật dậy, Thanh nói:

Anh ngồi đây chờ dưỡng Kỳ . tôi không rảnh đâu

Thấy cô hằm hằm bước xuống bếp, bà Thảo nhướn mắt:

Sao vậy? Mày đuổi nó về rồi à ?

Lam Thanh ậm ự:

Khách của nội làm sao con dám đuổi

Vậy xuống đây chi vậy? Tao đã cố gằng tìm người đàn ông cho
mày, mày lại khogn muốn . hừm! Chắc tao lên cơ tim vì tức quá

Lam Thanh làm bầm:

Anh ta mà đàn ông, nhìn mặt đã ưa không nổi

Bà Thảo rít lên trông mồm:

Mày nói gì con yêu trở lên trên ngay

Thanh bướng bỉnh:

Nội muốn đánh, muốn giết gì con cũng xin chịu. Nhất định con không
len

Trợn trừng bà nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Lam Thanh mất
mấy giây, bà Thảo buông thông:

Được ! mày ngon lắm, đúng là con không cha

Dứt lời bà te te đi một nước . ngồi xuống giường cô nghe giọng bà
ngọt xớt vụng vào:

Con nhỏ mắc cỡ, làm cháu phải ngồi một mình thật tội ! Chả biết làm
sao cho nó dạn như người ta

Hau nói:

Bác nhốt Thanh trong nhà mãi bảo sao cô bé dạn dĩ cho được .

những cháu thích con gái hay mắc cỡ như vậy, trông dễ thương lắm

Ba Thảo cười khế:

Thích thật không ?

Cháu đâu dám nói dối chứ

Vậy chắc tôi phải nhờ cháu đưa Thanh đi đây đi đó cho nó dạn dĩ một chút

Lam Thanh mím môi đấm tay vào gối. Cô thấy những lời đẩy đưa của nội trợ trên làm sao. Chẳng lẽ cô tệ đến mức bà phải đi chào hàng thế à

Rút đầu vào mền, Thanh nằm im như người bệnh, cô ngạt thở nhưng không muốn chui ra. Nếu nằm như vậy mà chết được chắc cô chết cho rồi

những bà nội dễ gì đề cho Thanh chết . chưa kịp ngất ngư vì thiếu oxy, Thanh đã bị bà lôi đầu dậy

Hừm! Mày định ăn vạ đấy à ! Hàu có gì khogn tốt ? tướng tá cao lớn, mặt mày sáng sủa, lại có nghề nghiệp hẳn hoi. Thời buổi này đàn ông như nó cao giá lắm đấy

Thanh bó gối làm thỉnh mặt cho bà Thảo ca tụng Hàu. Thật ra cô cũng không biết thế nào là một người đàn ông tốt, vì Thanh chưa hề nghĩ tới điều này. Nhugn qua cách nghĩ của những người lớn trong nhà, cô mơ hồ nhận ra. Đàn ông cao giá là một người có thu nhập khá, còn tính tình thì không cần thiết . chính vì quan niệm này nên bà nội mới gả cô My cho dượng Ly, dù thừa biết dượng ấy khogn có tư cách, miễn sao dượng ấy kiếm ra tiền . những thật ra dạo này dượng Ky có kiếm ra tiền đâu

Giọng bà Thảo lại chát chúa vang lên:

Nè nhé, nó là chủ tiệm sửa xe gắn máy kim luôn buôn bán xe. Mới ba mươi tuổi mà có cơ ngơi như vậy đâu phải dễ tìm . tao lại quên

thân với mẹ nó làm sui là thuận lợi trăm bề . ý tao quyết rồi, mẹ mày còn phải nghe theo răm rắp hướng hồ chi mày

Lam Thanh buột miệng nói một câu thật ngốc:

những con đâu có quên ảnh

Chắc ! Từ từ rồi đâu vào đó, cần gì phải quên trước . cứ để cha mẹ, ông bà tính chuyên vợ chồng, vậy mà ở với nhau tới chết

Thanh phản ứng ngay:

Sao ba mẹ con lại...lại

Ba Thảo quát:

Đẹp thằng cha mày qua một ben

Thanh tiu nghỉu nhìn ra sân . ba Thảo lại tiếp tục lên lớp:

Mai mốt nó tới chơi mày phải ra nói chuyện . trước sau nó cũng là chồng mày. Phải biết chiều chuộng, biết lấy lòng người ta

Lam Thanh nhăn nhó:

Tại sao con phải làm thế ? con chưa muốn lấy chồng

Hừ! Định bám vào váy mẹ mày hoài chắc ? cha mẹ đâu có sống đời nuôi con . mày chẳng có nghề nghiệp gì hết, lấy chồng nó lo là đúng rồi

Lam Thanh tức tối lập lại:

Con chưa muốn lấy chồng, con muốn được học nữa

Ba Thảo cười khẩy:

Học để làm cái gì ? mày chỉ cần làm bà chủ tiệm là sướng thân rồi , Thời buổi này tốt nghiệp đại học vẫn còn nằm dài ở nhà chờ xin việc

Ba chột hạ giọng:

Con nghĩ mẹ có đủ tiền để nuôi con đi học đại học sao? Đừng tính chuyện trên mây, muốn có xe Dream chạy, nên lấy chồng buôn xe.

Đó là thực tế cuộc sống . sau này già đi, con sẽ thấy rằng nội nói

đúng

Lam Thanh cãi bướng:

Con đâu nói là nội sai. Con chỉ nói con chưa muốn lấy chồng, nhất là thằng cha đó

Ba Thảo gằn giọng:

Chuyên này do người lớn quyết định chứ không phải do con muốn hay không . tất cả cũng vì lo tương lai cho con thôi chứ chẳng ai ép uổng gì

Lam Thanh sụt sùi khóc, những giọt nước mắt của cô đã làm cho bà Thảo ngao ngán bỏ về phòng nhưng cô biết mọi chuyện mới ở mức khởi đầu

Ông thử bước tới đi

Vừa dứt lời, cô lại tiếp tục kêu ồm tỏi Kỳ khiến rặng dọa:

Mày khá lắm, nhưng để xem tránh được bao lâu khi đêm còn dài

Thanh làm lì:

Tôi sẽ nói với cô My, với ba nội cho mọi người biết rõ bộ mặt thật của dượng

Kỳ hàm hực nhìn Thanh rồi ôm bụng bước lên lầu. Tay vẫn giữ chặt con dao, cô ngồi bịch xuống ghế, mồ hôi vã ra như tắm

Tới lúc này Thanh mới thấy sợ . nếu như lúc này cô ngủ mê, không sớm m phát hiện Kỳ từ trên lầu bước xuống để chui ra khỏi mùng, bật đèn lên như vừa rồi thì sao nhỉ ? chắc lão ta sẽ chui vài bịch miệng mình

Lam Thanh bải hoải chân tay cô khogn giám ngủ tiếp khi bây giờ mới mười hai giờ đêm . nhắm cô thức nổi tới sáng không ? và nhắm cô dám tự đâm mình hay đâm vào gã đàn ông đó khogn một khi hấn ta lì lợm bước tới

Vừa rồi Kỳ lên lầu vì hấn bị một cú đập quá đầu đó thôi. Nếu hấn trở xuống lần nữa chắc khó thoát, khi chú Hoang đã bị phục rượu say mèm

Cách duy nhất để an toàn là rời khỏi nhà thôi. Lam Thanh mở cửa bếp nhảy rào sang nhà Diệu Lan

Không dám gõ cửa, cô chỉ dám đứng bên ngoài gọi nhỏ, phải? Đến năm phút sau cô mới nghe tiếng con bé, rồi tiếng mở cửa hấp tấp. Ló cái đầu còn ngái ngủ ra, Lan hỏi:

Chuyện gì vậy?

Giọng Thanh nghẹn lại:

Cho tao vào đã

Lách người sang một bên, Lan đợi Thanh vào và đóng xập cửa lại.

Con bé trở mặt ngạc nhiên:

Chuyện gì mà mày cầm dao sang đây đúng nửa đêm vậy?

Lam Thanh bật khóc:

Lão Kỳ ...Lão ấy...Hự..Hu

Diệu Lan đứng như chết trân:

Cái...thằng dượng khốn nạn ấy đã làm gì mày chưa?

Thanh vừa mếu vừa lắc đầu:

Chưa, nhưng tao sợ lắm

Ở nhà không còn ai à ?

Còn chú Hoàng, nhưng lại say mèm

Diệu Lan càu nhàu:

Vậy không sang đây từ sớm . bữa nay ba mẹ tao cũng đâu cô ở nhà, từ chiều tới giờ buồn muốn chết

Kéo Thanh vào phòng, Diệu Lan nói như ra lệnh:

Ở đây ngủ với tao

Thanh nằm xoài ra cái giường nệm êm ái của Lan, mắt nhìn trần trần trên trần

Diệu Lan phì cười:

Nghe mày kể y như trông phim

Thanh chép miệng:

Tao cũng tưởng người như dựng Kỳ chỉ ở trông phim . ai ngờ ...sao tao rầu quá Lan à . cứ sống chung với người như vậy sớm muộn gì cũng điên vì pháp phòng lo sợ

Diệu Lan dịu giọng:

Tao nghĩ mày nên nói với dì Hiền hoặc với bà nội mày chuyên động trời này, không thôi sẽ còn rắc rối dài dài

Lam Thanh nằm ôm gối, lâu lắm cô mới lên tiếng:

Tao muốn thoát khỏi ngôi nhà này vô cùng . những nghĩ tới mẹ tao lại không nở bỏ đi

Diệu Lan lơ lửng:

Mày còn cách thoát khỏi đây nhưng vẫn danh chánh ngôn thuận để trở về nhà

Cách nào?

Diệu Lan cười:

Lấy chồng ! Làm bà chủ tiệm sửa xe cũng ngon lắm chứ bộ

Thanh nhún vai:

Làm sao sống được với người mình đã không ưa chứ !

Cố gắng một chút rồi sẽ quên . nói thế chứ không phải tao xui mày lấy lão Hau đâu ghen

Giọng Thanh đầy khao khát:

Tao ước được đi học như mày. Tao muốn thay đổi cuộc đời

Nếu mày dám thì trốn đi với tao. Trên Sai Gon chỉ cần siêng năng là

sống được

những sống bằng cách nào?

Diệu Lan xịu xuống:

Không biết

Lam Thanh bĩu môi:

Vậy mà cũng tài khôn

Diệu Lan chớp mắt:

Từ từ tao sẽ hỏi thăm tìm việc làm cho mày. Cô Thủy tao có tiệm hoa cũng khá lớn, biết đâu còn một chỗ chờ mày len

Thanh thở dài:

Mày khéo viễn vông, chỗ ở đâu mà con chứ

Diệu Lan dõ dảnh:

Cứ để tao lên Sai Gòn học khi tìm được việc sẽ nhắn mày ngay. chỉ sợ lúc đó mày lại yêu anh chàng Hau, không muốn đi thôi

Lam Thanh nói như than:

Nếu yêu được hán ta, chắc tao cũng chả đi đâu cho mệt

Hai người chìm vào im lặng . đêm nặng nề cứ trôi qua, Diệu Lan choàng sang ôm Thanh, giọng trầm xuống:

Thôi ngủ đi

Lam Thanh nhắm mắt cố ru mình bằng tiếng tíc tắc đều đặn của cái đồng hồ treo tường và dần dà thiếp đi lúc nào không hay

Cô choàng tỉnh dậy khi tiếng đập cửa , tiếng mẹ gọi mình giật ngược ngoài sân . ngời bật dậy, Thanh lay Diệu Lan, con bé ngơ ngác hỏi:

Chuyện gì nữa vậy?

Thanh hoảng hốt:

Mẹ tao gọi

Lan uể oải vươn vai, giọng thật vô tư:

Thì ra đi về kể cho dì ấy nghe câu chuyện lúc nửa đêm . tao ngủ tiếp à

Lam Thanh lật đặt mở cửa bước ra. Vừa thấy cô, Bà Hiền đã mím môi giáng cho cô một cái tát nảy lửa

Mày làm gì suốt đêm với nó hả ?

Lam Thanh ôm mặt và nghe tiếng chú Hoang từ bên kia rào vọng sang:

Chị đừng làm ồn ở nhà người ta, có gì cứ đem con nhỏ về nhà mình đã

Bà Hiền nắm tay Thanh lôi đi xềnh xệch vừa lúc Diệu Lan ló đầu ra nhìn bằng đôi mắt tròn to

Vào tới phòng khách, Thanh thấy bà nội, chú Hoàng ngồi nghiêm như quan toà

Sáng nay Thanh đã ngủ quên nên đã dậy trễ hơn thường ngày rất nhiều, khổ nỗi cô lại ngủ quên bên nhà Diệu Lan mới chết chứ

Dù không thấy dưỡng Kỳ đâu, nhưng Lam Thanh hết sức lo lắng . linh tính cho cô biết chắc chắn ông ta đã nói gì đó với mọi người về việc cô bỏ đi ngủ ở nhà Diệu Lan . những lời nói đó hẳn phải có lợi cho ông ta

Nhớ tới thái độ hời hợt của dưỡng Kỳ, Lam Thanh tức đến mức tức nghẹn ở ngực . thay vì cúi đầu sợ sệt, Thanh bướng bỉnh nhìn thẳng vào mọi người và chưa xót nhận ra không ai hiểu cô hết

Khác với thường ngày la to, nạt lớn, sáng nay bà Thảo nhỏ nhẹ chỉ vào cái ghế gỗ:

Con ngồi xuống ghế đó đi

Lam Thanh lồm lỉ ngồi xuống và nghe chú Hoang quát:

Không ngờ mày bệnh hoạn đến thế

Lam Thanh nói ngay:

Con chẳng làm chuyên gì bậy như mọi người nghĩ hết

Đập tay xuống bàn, Hoang gầm giọng:

Vậy sao tối hôm qua mày không ngủ ở nhà mà mò sang đó ?

Lam Thanh làm thính, nếu nói rõ sự thật thì trông nhà này sẽ rối tung lên . cô My vừa mới sinh, làm sao cô chịu nổi đả kích quá lớn như vậy. Chẳng thà Thanh bị mắng oan còn hơn

Ba Thảo thẳng thừng hỏi:

Mày ngủ đêm với con Lam mấy lần rồi?

Thanh ấp úng:

Mới có lần này:

Hoang nạt:

Nói láo ! Suốt một tuần nay mẹ mày không ngủ đêm ở nhà . ai tin lời mày cho nổi. Khai thật đi, mấy đêm trước thì sao?

Lam Thanh mất bình tĩnh trước cách trấn áp của ông chú nóng nảy, Cô nói bừa:

Mấy đêm trước con ở nhà, chỉ vì đêm qua mọi người đi gần hết . còn lại chú và dưỡng Kỳ nhưng lại say quá mức nên con sợ ...

Ba Hiền kêu lên:

Sợ cái gì chứ ?

Hoang ré lên:

Mày úp úp mơ mơ vậy là muốn ám chỉ gì . tao là chú ruột mày, chẳng lẽ tao còn thua loài cầm thú ?

Lam Thanh khỏ sở ?

Ý con không phải vậy

Ba Thảo bưng bưng cơn giận:

Không phải vậy à ! Mày đúng là `ngậm máu phun người. Nỡ gieo

tiếng oán ác cho chú, cho dựng mình

Thanh chưa kịp nói lời nào đã nghe giọng Diệu Lan vang lên:

Lam Thanh không hề vu oan . chính Dượng Kỳ đã giở trò với nó, con bé phải cầm dao tự vệ ông ta mới buông thả hồi khuya này nó vừa cầm dao, vừa chạy sang ngủ nhờ nhà cháu đó

Vứt con dao đánh xoẹt ra sàn nhà .Diệu Lan nói tiếp:

Cháu với nó chỉ là bạn thân bình thường, nhưng mọi người trong nhà này cứ cố ý nghĩ méo mó . thật buồn cười, nếu muốn ép Lam Thanh lấy chồng, cháu nghĩ cũng đâu cần dựng chuyện như thế

Ba Hiền lấp bắp:

Cháu nói bậy cái gì vậy Diệu Lan, dượng Kỳ đâu phải hạng người như cháu nói. Hai đứa có lỗi, đừng lôi kẻ khác vào đỡ cho mình

Hoang cũng kêu lên:

Tội qua Ly ngủ chung với tôi. Nó xin tới mức sáng dậy khogn nổi.

Hừ! Thế mà bị tội oan mới tức chứ ! Nè, Diệu Lan, cháu về đi. Đừng xem vào chuyện gia đình bên này trong khi chúng tôi chưa nói gì với ba mẹ cháu về chuyện bậy bạ của hai đứa hết

Diệu Lan gằn giọng:

Cháu khogn làm gì bậy bạ cả

Dứt lời con bé gằn gót quay về . ba Thảo tức tối:

Tội bây thành quỷ hết rồi, chuyện này để lau không được đâu. Mẹ con Thanh coi gã nó đi cho yên

Ba Hiền im lặng nhìn Lam Thanh . con bé mím môi như oan ức lắm khiến bà nổi nóng:

Trước đây mày khogn chịu lấy chồng và hứa sẽ tránh xa Diệu Lan, nhưng thực tế cho thấy khogn phải thế . bây giờ muốn hay không mày cũng phải lấy thằng Hau càng sớm càng tốt . nếu không cái nhà

này sẽ toan hoạn vì mồm mép độc địa của mày và con Lan, cũng như chuyện binh hoạn của tụi bây

Lam Thanh làm lý:

COn thà chết chứ không lấy hấn đâu

Hoang mím môi:

Tất cả cũng tại con Diệu Lan, nó vừa đậu đại học Sư Phạm chứ gì ? hừ! Tao sẽ lên tận trường đó để kể chuyện này cho ban giám hiệu nghe thử xem nó được học không biết

Nghe nói thế Lam Thanh hơi chột dạ nhưng cô vẫn nói cứng:

Trên đó họ không điên như ở đây đâu

Hoang chống nạnh:

Mày thách tao hả ? được rồi, trước hết tao sẽ đề nghị họp tổ dân phố cho mọi người biết nó dụ dỗ mày. Sau đó sẽ cầm biên bản họp đem lên trường . hừ! Lúc ấy thử xem

Lam Thanh gằm đầu xuống, cô lo lắng thật tình trước độc chiêu của chú Hoàng . có lẽ DI nói đúng, mọi người muốn cô lấy Hau thôi mà . sao bày ra nhiều chuyện thế

Nhìn cả nhà bằng đôi mắt uất hận, Lam Thanh buông thõng:

Để yên cho Diệu Lan đi, con sẽ chiều theo mẹ và nội

Ba Hiền thở phào, Ba Thảo cười tươi đến mức khoe cả hàm răng giả trông khi mắt Thanh cay xè

Cô nghe nội mình như reo:

Vậy là lo cô ngày hỏi cưới được rồi

Lam Thanh chấp chớn bước vào bếp và nằm vật xuống giường đầu óc trống rỗng . đến mức này thì không còn đường cho cô chọn nữa rồi. Nếu khogn xảy ra chuyện tụi tẹ của dượng KỲ, Thanh còn có thể tìm cách từ chối, bây giờ sự thể đã như thế này rồi dứt khoát nội và

mẹ sẽ tổng cô về nhà chồng càng sớm càng tốt . chỉ có thể vợ chồng cô My mới không xào xáo và bản thân Thanh mới yên ổn

Bỗng dưng Lam Thanh nhếch môi khi nghĩ tới sự yên ổn của bản thân

Nếu tìm sự yên ổn bằng giải pháp đi lấy chồng thì đúng là không ổn chút nào. Vừa rồi cô đã bốc đồng bộ chộp khi chấp nhận số phận của mình

Tất cả đúng là số phận . thanh cố tự an ủi mình theo kiểu bi quan . vậy mà mới hồi tối thôi cô đã ao ước được đi học, được đổi cuộc đời, đúng là ảo tưởng

Sẽ không bao giờ ước mơ của Thanh trở thành hiện thực . sẽ không bao giờ cô tìm lại được những ngày vô tư cũ . cuộc sống trước mặt Thanh vẫn thênh thang rộng mở . nhưng để bước vào cuộc sống ấy với một người đàn ông, cô không một chút cảm tình quả là khó khăn quá mức chịu đựng

Mênh mông mây trời

Chương 2

Ba Hiền xuống nước năn nỉ:

Ra ngoài nói chuyện với nó đi con

Lam Thanh nằm xoay mặt vào vách:

Con nhức đầu quá ! Cứ để anh ta nói chuyện với dượng Ky về bi đạ hai người hợp rơ lắm mà !

Giọng Ba Hiền ngọt ngào:

Nó sang đây là vì con . tránh né hoài như vậy coi sao được . đừng làm cao quá sau này khó cho mình phận đàn bà phải biết phục tùng chiều chuộng mới giữ được chồng

Lam Thanh chua cay:

Nếu đó là kinh nghiệm của mẹ, con không học đâu

Ba Hiền sa sầm mặt rồi bỏ đi lên . lam Thanh biết mình ác và hỗn khi

nói thế . nhưng sự uất ức bị dồn nén bao lâu nay đã khiến cô trở nên
nhẫn tâm . cô đã chịu đựng quá nhiều để vừa lòng tất cả nên cô cho
phép mình có quyền làm cao một chút với nội và mẹ
Từ ngày đám hỏi tới nay, hai người rất chiều Thanh . cô không phải
làm việc nhà nữa, thay vào đó, thím Hoàng phải thế chỗ . Thanh được
tới nhà văn hoá học nữ công gia chánh để chuẩn bị làm vợ . một việc
mà Thanh không mong đợi bao giờ
Mỗi ngày Hau đều tới tận nhà để đưa đón cô nhưng giữa hai người
vẫn còn tồn tại một khoảng cách lớn . có lẽ khoảng cách này do cô cố
ý giữ, trông khi Hau luôn tìm mọi cách lấp đi
Thật ra anh ta cũng được, nhưng tại sao lòng Thanh vẫn dửng dưng .
cô sợ mọi đụng chạm thể xác, do đó đến nay Hau vẫn chưa được
hôn Thanh cái nào dù cô biết chàng rất thèm được như thế
Lớn hơn Thanh cả 10 tuổi, anh ta là một con cáo già chớ đâu phải
nai tơ . hau thừa sức giăng bẫy để bắt chọn con thỏ ngờ nghệch như
Thanh đâu biết sẽ không thoát được . lam Thanh vẫn cố giữ mình .
ngày nào hay ngày đó
Đang nằm lim dim mắt, Thanh hoảng hồn khi có một bàn tay đặt lên
trán
Chưa kịp mở mắt ra, cô đã nghe giọng Hau:
Em không khỏe à !
Ngượng ngùng hất tay anh ra, Thanh keo cao mềm dãn"p cao cả đầu:
Anh vào đây làm gì vậy?
Hau nhỏ nhẹ:
Anh nghe mẹ nói em bị nhứt đầu. Nên phải vào xem em thế nào...
Kép mền ra Hau nói:
Em có sốt không, để anh đi mua thuốc
Lam Thanh vội ngồi dậy giọng lạnh lùng:
Không cần đâu ! Lúc này tôi nói dối vì không muốn gặp anh
Hau nheo nheo mắt:
Ghét anh như thế, sao làm vợ anh được
Lam Thanh cao giọng:
Đó là nỗi khổ của tôi. Anh biết không
Hau thản nhiên đáp:
Em có thể từ hôn mà ! Cần gì phải than thở trách móc như vậy?
Lam Thanh bó gối ngồi im . cô đúng là ngốc như thế . bướng bỉnh chỉ
tổ thiệt thân . đã lỡ chấp nhận thì chấp nhận cho trót đi bé ạ !
Mắt vẫn nhìn vào đôi tay đang đan nhau của mình, Thanh có vẻ ân
hận:
xin lỗi, em không cố ý nói....

Hau dịu dàng nhưng không kém quyền hành:
 Đi chơi với anh nhé ?
 Neu anh muốn
 Dĩ nhiên là muốn rồi
 Lam Thanh bước xuống giường giọng giận dỗi:
 Vậy em sẽ đi với anh cho vừa lòng
 Hau gật gù:
 Có một cô vợ ngoan vẫn tốt hơn một cô vợ đánh đá, bướng bỉnh
 Thanh hơi khiêu khích:
 Lỡ gặp một bà vợ đánh đá, anh sẽ làm sao?
 Hau cười cười:
 Anh sẽ có cách nhưng đâu đại gì nói với em
 Để mặc anh ta ngồi một mình, cô lẳng lặng đi thay quần áo. Dù
 không muốn Thanh cũng phải chấp nhận sự thật dần cho quen
 Co My thường lên lớp với Thanh rằng:
 Với đàn ông mình phải biết làm cao cho nó đeo đuổi, phải có lúc
 nằng lức mưa cho nó khốn khổ . tuy nhiên, nếu cứ bắt nó đuổi, nó khổ
 hoài nó sẽ chán . do đó, đôi khi mình cũng phải chiều ý cho nó không
 nản
 Lam Thanh chả hiểu có phải cô đang áp dụng cái cách của cô MY
 không . chỉ biết trông lòng Thanh chả có chút nào hứng thú dù cô
 đã hết sức nằng mưa cao ngạo. Yêu là gì ? tại sao suốt thời gian qua
 cô chỉ buồn, chỉ nhớ Diệu Lan ? nhớ đến mức cô sợ mình yêu con bé
 như lời đàm tiếu của mọi người
 Hôm Diệu Lan lên Sài Gòn học, Thanh đã khóc hết một đêm . cô
 khóc vì không được gặp Lan trước khi con bé đi, cô khóc vì từ đây cô
 không còn người bạn nào cả . với Thanh, thời hoa bướm đã vĩnh
 viễn mất rồi cô sẽ không còn là cô nữa
 Mỗi chiều nghe loa phát thanh treo ngoài cột đèn phát to bài "Lá Diêu
 Bong", cô lại ứa nước mắt khi nghĩ tới tương lai sau này
 Mẹ nói vợ chồng có ăn đời ở kiếp với nhau không là do duyên phận
 . cô và Hau chỉ còn hơn một tháng nữa thôi là đám cưới rồi. Sao cô
 vẫn còn không tin vào duyên phận của mình chứ
 Lam Thanh lên ngồi sau lưng Hau và cố giữ một khoảng cách an
 toàn như lau nay cô vẫn giữ . nhưng khác với thường ngày, bữa nay
 Hau cho xe chạy thật nhanh. tới khúc quanh anh ta thắng gấp lại, dù
 đề phòng Thanh vẫn ngã vấp vào lưng anh tạ hoảng hồn cô ôm cứng
 eo Hau
 Cô nghe Hau cười:
 Anh không cho em lãnh cảm . vì anh đủ khả năng hâm nóng những

người đàn bà lạnh lùng nhất

Vừa nhích người xích ra, Thanh vừa kêu lên:

Anh nói thế là sao chứ ?

Em thừa biết mà còn hỏi, suốt thời gian qua, anh đã nhìn em . giờ thì không đâu, anh rất muốn biết em có thật sự chê anh vì thích con nhỏ diệu Lan

Thanh thẳng thốt:

Anh cũng biết chuyện đó nữa à ?

Nghiêng đầu ra sau, Hau nói:

Lẽ nào anh không hiểu tí gì về người sẽ là vợ mình . anh không sợ thua Diệu Lan về việc làm cho em thích . rồi em sẽ thấy tức sao lấy anh trẻ quá

Lam Thanh giận dữ:

Anh im đi ! Tôi và Diệu Lan không có gì hết

Hau nói:

Anh cũng tin như vậy vì chính bà nội và mẹ em khẳng định thế, hai người ấy bảo anh chớ nghe tin vịt . nhưng nếu em bình thường, sao lúc nào cũng dừng dưng vô cảm với anh vậy?

Lam Thanh ấp úng:

ANH muốn tôi phải làm sao đây?

Hau nhún vai:

Em đâu phải đứa trẻ lên năm, nó cũng biết thể hiện tình cảm của mình với người khác . nếu em ngây thơ tới mức chẳng biết gì . anh rất sẵn lòng dạy em

Lam Thanh gạt ngang:

Không cần đâu

Hau thản nhiên:

Sao lại không ? là vợ chồng phải quan tâm bổ sung những thiếu sót của nhau chứ

Nhưng tôi không cần anh dạy chuyện đó

Hau bật cười láu cá:

Vậy là em đã biết phải không ?

Người nóng bừng lên . thanh dọa:

Anh còn nói bậy nữa tôi nhảy xuống á

Ấy ấy đừng ...lỡ có chuyện gì anh sống với ai?

Lam Thanh mím môi:

Thành phố này thiếu chi con gái đẹp, sao anh lại chọn tôi?

Hau lơ lửng:

Anh đâu cô chọn, mẹ anh và bà nội em chọn hai đứa mình với nhau chứ . thấy em đẹp nết, đẹp người vậy là anh đồng ý cho vừa lòng

người lớn

Lục Thanh còn đang sửng sốt vì những lời vừa nghe thì Hậu tảo xe vào một quán cafe

Giọng anh ta trầm xuống:

Chúng ta vào quán này nhé

Lục Thanh nói:

Với tôi quán nào cũng vậy

Hậu lắc đầu:

Nếu có quyền mình phải lựa chọn chứ

Lục Thanh im lặng, cô để mặc Hậu nắm tay mình dẫn vào quán .

bàn tay đàn ông cứng cáp to khỏe khiến Thanh thấy lạ lẫm đôi chút, nhưng cô không may? May xúc động

Hậu kéo ghế cho Thanh . cô vừa ngồi xuống đã nghe giọng anh thì thầm bên tai:

Cám ơn em

Thanh ngạc nhiên:

Sao lại cám ơn ?

Hậu nheo nheo mắt:

Vì em đã cho anh nắm tay mà không phản ứng mạnh như lần trước

Lục Thanh mỉm cười:

Anh lịch sự quá nhỉ

Hậu tỉnh queo:

Là dân thợ máy lắm lem dầu mỡ, anh chỉ biết nói thế . còn lịch sự thì ...không dám đâu. Lúc nào đó em sẽ chứng kiến anh thượng cẳng chân, hạ cẳng tay, mồm văng tục không thua bất cứ tên hạ lưu nào cả . chỉ hy vọng em sẽ không khiếp vía và than sao lại vô phúc có người chồng dữ tợn quá

Lục Thanh chép miệng:

Anh thật khó hiểu

Hậu lo(lắng):

NẾu em chịu tìm hiểu thì đâu có gì khó

Lục Thanh nói:

Tôi đang bắt đầu tìm hiểu về anh đây. Chỉ sợ anh khogn thật lòng trả lời câu hỏi của tôi thôi

Đầy lý sự dẫu về phía Thanh, Hậu ân cần:

Em uống đi !

Cám ơn! Nhưng anh đừng có đánh trống lảng nhé

Em muốn hỏi chuyên gì ?

Lục Thanh nhún nhún mày:

Tôi van không hiểu sao một người có vẻ bản lĩnh như anh lại lấy vợ

vì sự sắp xếp của gia đình

Hau xoay tách cà phe trông tay:

Anh lại không hiểu sao em hỏi câu này vào thời điểm muộn màng như vậy. Nhưng anh vẫn trả lời rất thành thật ...trước đây anh hứa với gia đình, khi nào đã chơi chán rồi thì anh sẽ đồng ý để mẹ chọn vợ cho bây giờ anh đang bản lĩnh thực hiện lời mình hứa đo

Lam Thanh bắt bẻ:

Nếu mẹ anh chọn người khác, anh vẫn bằng lòng chứ gì ?

Hau xoa cằm:

Điều đó thì không chắc

Thanh nghiêm mặt:

Anh nghĩ sẽ có một gia đình hạnh phúc bằng cuộc hôn nhân này sao?

Đương nhiên rồi ! Ông bà mình ngày xưa cũng thế thôi. Anh tin tưởng vào kiểu dựng vợ gã chồng cổ hủ đó

Lam Thanh tròn mắt nhìn Hau. Có lẽ cô sẽ khổ suốt đời vì gã đàn ông đầu óc bảo thủ cự này. Rồi cô sẽ bị đối xử theo kiểu chồng chúa vợ tôi

Di giện thanh cũng phải. Con bé bảo cô ngu ngốc khi chỉ vì lời hăm dọa vô căn cứ của chú Hoang mà gật đầu nhận lời lấy người mình không quen biết

Nghiêng đầu nhìn Thanh, Hau hỏi:

Còn thắc mắc gì nữa khogn để anh trả lời luôn một thể ?

Lt ngập ngừng:

Nếu chọn vợ theo kiểu cổ hủ, anh có thể chọn người khác tôi. Bởi vậy...

hau ngắt ngang lời Thanh:

Khogn có chuyện bởi vậy ở đây khi anh đã đồng ý rồi. Mọi việc chỉ chờ tới ngày cưới nữa thôi

Thanh gân cổ lên:

Nhưng tôi thì không tại tôi bị ép buộc

Hau khoát tay:

Chúng ta khogn nói chuyện này nữa

Lam Thanh âm ức nhìn ly sữa dâu còn đầy nguyên rồi hỏi tiếp:

Tại sao anh lại đồng ý ?

Vì anh tin em sẽ mang đến hạnh phúc và may mắn cho anh . tươi của em rất tốt cho sự nghiệp của anh, năm nay lấy vợ đúng tươi anh sẽ phát lên đó

Lam Thanh tròn mắt nhìn Hau:

Anh tin cả những chuyện ...tuổi tác à ?

Hau thản nhiên:

Dân làm ăn như anh thì tin nhiều thứ lắm . tìm được một cô vợ hợp tuổi đâu phải dễ . lấy anh, em sẽ trở thành bà chủ ở cái tuổi mười chín như vậy đủ ngẩng mặt với đời rồi. Lát nữa anh sẽ dạy em chạy xe. Anh muốn thiên hạ phải ganh với mình

Lam Thanh lắc đầu:

Thôi thôi! Toi không dám đâu, lỡ té mất công lắm

Hau hăm hờ:

Để ợt ! có anh kể ben, làm sao té được. đồng ý nhé !

Thanh làm thinh, cô không ngờ Hau lại tin dị đoan như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng đâu có gì lạ vì nội và bà Hung Thịnh mẹ của anh ta rất mê bói toán đồng bóng . hai bà rủ rê đi khắp mọi nơi để coi tay coi bói. Chá biết lão thầy bói nào sử quẻ để số cô gặp phải Hau cho khổ như vậy. Bỗng dưng Thanh chăm chú nhìn Hau, cô muốn hiểu rõ hơn nữa về anh ta ở hau lúc nào cô cũng thấy như ẩn chứa hai người, cô chỉ mới tiếp xúc được với con người giả của Hau qua cách nói bông ba loa của anh ta còn con người thật thì là người như thế nào nhỉ ? có đúng là Thanh chưa biết gì về những điều sâu kín của anh ta không ?

Hau nhìn đồng hồ:

Mình đi thôi Lam Thanh

Thanh chậm chạp bước theo Hau, cô khogn muốn nhưng không thể cãi lời Hau. Hừ! dù sao anh ta cũng sẽ là chồng cô mà ! Ráng đi..."Lâu rồi đời mình cũng qua" Thanh lẩm nhẩm theo lời một bài tình ca buồn và thấy ngậm ngùi với cảm giác mình đã già đi hàng mấy tuổi

Thực tế vẫn có những cặp vợ chồng không có tình yêu nhưng vẫn sống hạnh phúc tới lúc răng long tóc bạc . nếu Hau đối xử tốt, Thanh có gì phải lo chứ !

Giọng Hau vang lên:

Tập xe nhé ?

Thanh do dự:

để hôm khác đi

Sợ anh không rảnh thôi

Nhìn thẳng vào mắt Hau, cô hỏi:

Thật ra anh nghĩ thế nào về tôi?

Hau xoa cằm:

Cần phải nói ra không khi anh đã chọn em làm vợ

Lẽ nào anh chưa hề yêu ai?

Yêu hay chưa đâu có quan trọng

Lam Thanh mím môi:

Với tôi chuyên đồ lại quan trọng

Hau bật cười:

Thôi đi cô vợ nhỏ, chưa chi đã ghen rồi, anh chỉ yêu em thôi, chịu chưa?

Thanh im lặng, anh ta hiểu lắm ý cô, nhưng thầy kệ, dính chánh làm gì . cứ để hau nghĩ cô ghen cũng chẳng sao

Lên ngồi sau lưng Hau, cô lại hỏi:

Tại sao tôi hỏi thế, anh biết không ?

Hau gật đầu:

Biết! Em muốn nghe cách anh trả lời nhiều hơn nội dung câu trả lời.

Đúng không ?

Thanh liếm môi:

Nhưng anh đã yêu chưa?

Hau đáp:

Anh là người rất tham nên đã yêu rất nhiều lần chứ không phải chỉ một lần

Vậy tại sao anh không cưới người mình yêu

Hau lơ lửng:

Vì anh muốn cưới em

Lam Thanh hậm hực:

Toi không đùa đâu

Anh cũng đang rất nghiêm túc . à! Nếu không tập xe, anh sẽ trở em đi vòng vòng thành phố cho mọi người biết anh đang chở vợ đi chơi

Lam Thanh có vẻ mỉa mai:

Muốn khoe vợ, anh nên trở tôi đi ban ngày. Giờ này tối rồi, đâu mấy ai được thấy

Hau chép miệng:

Tiếc thật ! Nhưng không sao, sáng mai anh sẽ tới đưa em đi ăn điểm tâm

Lam Thanh chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng xe gầm lên phía sau.

Quay lại, mắt cô chói loà vì đèn xe pha sáng hết cỡ . một nhóm hai chiếc citi chở đôi vợ tới ép chiếc Dream của Hau làm anh phải lách sang một bên thật nhanh

Vì ngồi cheo neo, lại không chịu ôm Hau nên Thanh rớt ra khỏi xe té lăn trên đường . hờn vĩa lên mây, cô vội gượng dậy nhưng không được . chân cô đau nứt như bị ai lấy cây đập mạnh vào

Bỏ mặc chiếc xe nằm chỏng chơ, Hau hối hả chạy tới đỡ Thanh lên giọng hốt hoảng:

em có sao không ?

Thanh bám hẫ vào hai tay anh, mặt nhăn nhó:
cái chân ! Ui da, đau quá !
Bế hồng cô lên rồi đặt ngồi xuống lề đường . hau hỏi hả ra lệnh:
Đưa chân anh xem
Lam Thanh thút thít khóc khi thấy máu rớm ra ở mắt cá . cả bàn
chân dường như sưng to lên gấp đôi trông nháy mắt
Cô mếu máo:
Tại anh hông hà ...nếu không ham chạy vòng vòng, tui đâu phải...què
giò như vậy
Không nói lời nào, mặt Hau nhíu lại đầy căng thẳng . anh buông một
câu làm Thanh rụng rời:
Phải vào bệnh viện xem chân có gãy xương hông
Lam Thanh la lên:
Toi không đi đâu ! ...Toi...tôi...hết đâu rồi
Dứt lời cô mím môi đứng dậy. Vừa bước một bước tanh đã khụy
xuống . hau vội ôm cô, giọng an hận:
Anh xin lỗi đã không vững tay lái làm em té . nhưng không vào bệnh
viện không được đâu
Lam Thanh tiếp tục ...mếu:
Hồng biết ...anh đền chân cho tôi đi...
Hau nhỏ nhẹ;
Ngoan, anh đưa cào bệnh viện . nếu không thành tật luôn thì khổ
Lam Thanh đành để hau để mình lên ngồi sau xe. Lần này cô phải
ôm anh thật chặt dù Hau chạy xe thật chậm
Dọc đường anh không ngừng hỏi Thanh ...có đau không với giọng hết
sức ân cần lo lắng làm cô dù giận tới đâu cũng thấy... mát ruột
Tới bệnh viện, Hau không dìu Thanh đi mà bế cô từ cổng vào phòng
cấp cứu. Mặc cho Thanh phản đối, anh làm lì bế Thanh đi chụp X
Quang rồi đi bó bột
Htật là xui xẻo khi Thanh bị gãy một xương nhỏ ở bàn chân . dù
không nặng nhưng cô cũng sẽ khó khăn trong sinh hoạt . điều này
làm Hau lo lắng, anh chép miệng:
Đúng là tất cả tại anh . hừ! mẹ kiếp, anh mà ...mà ...
thấy Thanh trở mặt nhìn, Hau gãi đầu:
Xin lỗi, anh thô lỗ quá
Lam Thanh chớp mắt khoan dung:
Biết đâu họ vô ý
Mặt Hau xa xăm xuống:
Chúng cố tình làm thế đấy
Lam Thanh tò mò:

Anh biết họ ?

Hau ậm ờ;

Không ! Nhưng thành phố này nhỏ xíu, đâu ai chạy xe kiệu như vậy trừ khi muốn tông vào người ta rồi anh cũng sẽ tìm được bọn chúng thôi, nếu lúc này anh không có emm chúng khó thoát khỏi tay anh

Lam Thanh giận dữ:

Chưa gì đã đổ thừa t. ai người ta rồi

Hau phân bua:

Ý của anh không phải thế, nhưng em rất quan trọng đối với anh

Thanh bấu môi:

Nếu tôi không hẹp hòi, không đem may mắn đến . chắc với anh, tôi chẳng có trăm gram nào đau

Hau bật cười:

Lúc này anh chỉ đùa thôi. Chớ đời nào anh tin ba cái chuyện vớ vẩn độ ai cũng có số mệnh riêng, nhưng đúng là ngốc khi đem số mệnh của mình đặt vào tay thầy bói

Lam Thanh nói:

Nội và mẹ anh tin thầy lắm đó

anh biết ! Khổ nỗi đó là nội của em, mẹ của anh . toàn là bậc mẫu nghi thiên hạ không hà, đâu ai dám động tới các quý bà

Lam Thanh tiếp tục thắc mắc:

Nếu khong tin bói toán, anh chọn tôi vì lẽ gì ?

Hau lắc đầu:

Sao cứ thắc mắc những điều không đâu thế nhỉ ? thí dụ anh nói chọn em vì yêu, em có tin không ?

Thanh hất mặt lên:

Đương nhiên là không rồi

Hau hóm hỉnh:

Xem như anh đã trả lời thực lòng và em đã không tin . sau này đừng bao giờ thắc mắc về vấn đề này nữa

Thanh ầm ừc làm thinh . cô nhìn cái chân bó bột của mình mà rầu rĩ

Giọng Hau vang lên;

anh đưa em về, gần mười một giờ rồi., Chắc nội và mẹ em đang trông

Thở dài sườn sượt anh than:

Đúng là xui, anh chưa nghĩ ra xem phải nói như thế nào về tai nạn này

Vừa nói, Hau vừa chuẩn bị tư thế ưỡn Thanh lên, cô giãy nảy;

Anh dừng lại thế kỳ lắm

Hau tỉnh bơ:

Neu chan em lành lặn thì mới kỳ . nào, đừng bưng nũa cô bé .
Dứt lời Hau bế Thanh lên . anh nhẹ nhàng di như bế con búp bê nhồi
bông đi dạo

Quàng tay lên cổ hau, Thanh nóng ra người. Cũng may giờ này bệnh
viện ít người, nếu không cô phải vờ nhắm mắt lại vì xấu quá
Lén lén nhìn Hau, cô chợt thấy anh cũng dễ thương . lần đầu tiên
trông đời Thanh bỗng buông khuâng . cô dè dặt áp mặt vào ngực
Hau và nghe anh chặc lưỡi:

Tối nay chắc em khó ngủ vì đau, nhưng đừng sợ . anh sẽ mua thuốc
giảm đau cho em uống

Thanh im lặng, đêm nay dù chân cô không nhức, cô vẫn khó ngủ vì
Hau, vì tất cả những gì anh đã đối với cô

Được một người đàn ông thật lòng quan tâm lo lắng đúng là hạnh
phúc . nhưng tại sao anh ta lại chọn cô làm vợ ? anh ta có yêu cô
không ? thanh không trả lời được, tốt nhất hãy bằng lòng vơ"i hiện
tại, hãy cố ru ngủ mình cho vừa ý tất cả mọi người. Vậy sao từ sâu
thẳm lòng mình, Lam Thanh vẫn thấy khổ thế nào nhỉ ?

Ba thao cười toe toét khi thấy Hau bưng giỏ trái cây vào:

Trời ơi ! Con mua làm chi nhiều vậy? Bịch táo hôm qua vẫn còn
nguyên ở tủ lạnh kia

Hau để trái cây lên bàn và nói:

Lam Thanh lười ăn quá, nội phải ép cô bé ăn dùm con mới được

Ba thao chép miệng:

Chà ! Con cứng nó quá, hèn chị..

Làm như không chú ý tới câu nói bỏ lửng của bà Thao, Hau nhỏ nhẹ
hỏi:

Lam Thanh đâu rồi nội?

Nó ngoài sau, chắc đang trông con đó , Sao hôm nay tới trễ vậy?

Hau phân trần:

Con bận tiếp khách hàng, không bỏ đi ngay được dù biết Thanh chờ
Ba Thảo gặt gù:

Công việc lúc nào cũng quan trọng hơn . nó không trách con được
đâu. Thôi ra sau với nó

Hau chỉ chờ ba thao nói thế là vọt ngay xuống bếp . tới bếp, anh thấy
Thanh đang ngồi với quyển tạp chí trên tay cô đọc chăm chú đến
mức không biết anh đứng sau lưng

Hau nhẹ nhàng đưa tay bịt mắt Thanh, Thanh thản nhiên nói:

Ngoài anh ra không ai chơi trò bịt mắt với tôi đâu

Hau ngồi xuống giường kế bên cô:

Anh cũng biết thế nên mới bịt mắt thay vì gọi thì sợ em giật mình
Thanh bấu môi:
Toi không yếu bóng vía như anh tưởng
Hau lắc đầu:
Cái gì cũng không, sao em khó quá vậy?
Biết tôi khó, sao anh không thôi đi
Hau thản nhiên:
Chưa đạt được mục đích, dễ gì thôi. Anh thích đeo đuổi tới cùng cái gì mình đã chọn
Thanh nhắc cái chân bó bột cứng ngắt của mình khỏi giường rồi vịn vào tường đi lần ra sân. Thái độ giằng dỗi của cô làm Hau tủm tỉm cười. Anh khoanh tay nhìn chớ không thèm bồng bế, đỡ đàn Thanh như mấy hôm trước
Đợi tới khi cô bé ngồi xuống cái ghế mây dài, Hau mới nói:
Định ra đây làm gì vậy?
Thanh nghiêm nghị:
Toi muốn giới thiệu anh với Diệu Lan cho hai người biết nhau. Con bé đi học Sai Gòn vừa về thăm nhà
Hau nheo nheo mắt:
Diệu Lan là tình địch của anh phải không ?
Nếu tôi bảo không, anh sẽ cụt hứng. Thôi thì tùy suy nghĩ của anh vậy
Hau ngồi xuống kế Thanh giọng giễu cợt:
Diệu Lan đâu, mời cô ấy ra đây cho anh diện kiến dung nhan xem cô ta quyến rũ cỡ nào mà làm em hờ hững với anh
Lam Thanh mím môi, mặc kệ giọng điệu bỡn cợt của Hau, cô gọi Lan thật to không tới ba giây con bé đã thò đầu ra khỏi cửa và hiên ngang nhảy rào sang
Nhìn Hau bằng cái nhìn dò xét, đánh giá đầy cố ý, Diệu Lan đưa tay ra một cách kể cả:
Thật thú vị khi được biết anh
Cố tình giữ thật chặt và siết thật mạnh tay Lan, Hau gật lên gật xuống và mặc cho cô bé nhăn mặt vì đau, anh tỉnh bơ vuốt đuôi:
đúng là thật. thú vị
đợi Diệu Lan ngồi xuống kế Thanh, Hau nói tiếp:
Nghe Lam Thanh nhắc tới Lan lươn, hôm nay mới gặp mặt. nếu chân Thanh không đau, tụi mình tìm quán caphe nào đó ngồi chắc dễ nói chuyện hơn
Diệu Lan vô đề ngay:
chỉ thật lòng với nhau thôi chớ xá gì cái chỗ ngồi

Hau gật gù:

Nói câu rất hay, điều anh đang cần noi Lt chính là một tấm chồng .
Diệu Lan có thể giúp anh không ?

Diệu Lan chớp mắt, cô bối rối vì không ngờ câu đầu tiên anh ta đã
đặt thẳng vấn đề với mình như vậy. Nhưng cô không rơi vào bẫy của
Hau đâu

Ngập ngừng một chút cô lờ lững:

Điều này tùy thuộc hoàn toàn vào sự thành tâm của anh . anh nghĩ
sao khi tôi nói tôi đã từng gặp anh đang rất thân với một cô gái khác
cách đây không lâu?

Hau xoa cằm:

anh nghĩ là phải hỏi xem em gặp ở đâu, vào thời điểm nào để còn
nhớ coi cô ta là ai

Diệu Lan đáp chất:

Đêm sinh nhật Thảo Ly nhớ chưa?

Hau vỗ tay nói như reo:

à ! Nhớ ngày, đêm đó anh rất than với Hải Nguyệt, chị bà con của
Thảo Ly nhưng tụi anh chỉ là bạ n nhảy thôi. Ngoài ra chả còn gì
khác, cô ta đã đi nước ngoài rồi

Diệu Lan làm bầm:

Nếu cô ta còn ở VN, chắc Lam Thanh đâu phải khổ thế này. Chưa gì
đã sát con nhỏ đến mức què giò

Hau bật cười thành tiếng vì giọng điệu chanh chua của Diệu Lan
cô gái vênh váo:

Toi nói không đúng sao mà cười?

Anh cười vì cách nói của Lan và Thanh giống nhau quá ! Thảo nào
hai người thân đến mức anh không có chỗ đứng cũng phải

Lan cố ý nhấn mạnh:

Nếu biết thế sao anh không tự rút lui nhỉ ?

Hau thản nhiên:

Anh mà rút lui thì Lam Thanh khổ hơn nữa

Diệu Lan khinh khỉnh:

Nói mà không biết ngượng

Hau trâng tráo:

Nếu ngượng mà mất vợ thì đúng anh không biết ngượng

Quay sang Lam Thanh, Hau nói:

Sao hôm nay em ít nói vậy? Để mặc một mình Diệu Lan, cô ấy chọi
không lại anh đâu

Lam Thanh lạnh lùng:

Toi muốn xem coi anh đối với bạn tôi như thế nào. Hừm! KHÔNG ngờ

anh ăn thua đủ từng chữ, từng lời. Tệ thật
Nghiêng người về phía Thanh, Hau thì thào vào tai cô:
Anh nhớ không lầm cách đây mấy ngày, em khiến anh phải ăn thua
đủ với cô ta giờ còn trách gì nữa?
Lam Thanh tức giận, cô ghét nhất là cái tính giả vờ ngây ngô, hư thật
khó lường của Hau. Anh ta vừa mồm mép vừa thủ đoạn, bởi vậy mọi
người trong nhà đều bị anh ta mua chuộc. Đến người khó chịu, nhiều
chuyên như cô My mà còn khen Hau, rồi ghen tị với Thanh vì : " có
được người chồng biết lo từng chút" thì đủ biết anh ta khôn khéo cỡ
nào
Thanh không phủ nhận tình cảm của Hau dành cho mình, trái lại dần
dà, cô thấy mình như bớt ghét anh. cô bắt đầu trông mỗi khi anh tới
trể. Thanh cho rằng tại phải ngồi một chỗ với cái chân phải bó bột
quá buồn bức nên cô muốn có người để đầu khầu. Và dường như
chả ai thích hợp chuyên này hơn Hau. Anh ta biết tung hứng, biết
vừa đám vừa xoa, vừa chọc giận, vừa vuốt ve nên trò chuyên với
Hau khá thú vị
Chính vì cô đem nhận xét này nói với Diệu Lan nên con bé mới đòi
gặp Hau cho biết. Diệu Lan bảo:
Nhờ Hau, hai đứa mới được gặp nhau nói chuyện thoải mái, bởi vậy
có dịp tao phải gặp anh ta xem mặt đại vai rộng, bản lĩnh cỡ nào mà
làm rung rinh trái tim mày
Lúc nghe Lan nói thế, Thanh đã giấy nẩy:
Tao không đời nào yêu được anh ta
Va Lan chật lưỡi:
Thế thì mày sẽ khổ suốt đời vì phải sống với một người không yêu
Nếu lỡ Thanh bị cảm hoá, đã yêu Hau thì sao nhỉ? có có phải khổ
không khi chưa rõ về người xấp là chồng mình?
Ba người đang chìm trong im lặng bỗng Thanh nghe giọng dượng Kỳ
vang lên:
Hau, đang nói chuyện tay ba à?
Hau gật đầu:
Toi đang làm quen với bạn thân của Lam Thanh
Kỳ cười nhếch mép:
Thế đã quen chưa?
Chuyên bình thường mà
Kỳ nháy mắt:
Vậy mời ông uống caphe vì có chuyên cần nhờ. số là có thằng bạn
muốn mua xe
Hau ngần ngừ:

Chuyên làm an thì tôi không bao giờ từ chối. Nhưng lau lau mới gặp Di một lần, tôi hẹn anh sáng mai vậy

Thấy mậy Ky sa sầm xuống, Diệu Lan vội vàng lên tiếng:

Anh cứ đi với dưỡng Kỳ, tôi sẽ ngồi đây nói chuyện với Lam Thanh cho tới lúc anh về

Quay sang cười với Lam Thanh, Di hóm hỉnh:

Đàn ông phải đặt công việc lên hàng đầu, vợ con ở hàng thứ nhì được rồi. Đúng không Thanh ?

Thanh máy mồm gật đầu, cô thấy khó chịu khi Kỳ xuất hiện . cô càng khó chịu hơn khi ông ta cười ha hả nói với Hau

Người ta thường nói: "Thế gian nhất vợ, nhì trời" chả biết với anh, cô cháu cưng của tôi có hơn trời nổi không ?

Lam Thanh chen vào:

Với anh Hau, cháu chỉ mong được tốt hơn tất cả những người đàn bà khác, chứ đâu dám hơn trời

Kỳ vỗ đùi cái đét:

Câu nói cực kỳ chí lý . vậy là ...ông nên an tâm đi vợ"i tôi, nếu nhỏ Thanh sẽ giận vì ông coi Diệu Lan hơn con bé

Mặt Thanh đỏ ửng lên, cô không ngờ Kỳ lại gán cô vào Lan vào thế hơn thua như vậy. Co ngẫm mặt:

Dưỡng muốn uống caphe với Hau thôi mà . có cần lôi cháu vào cuộc như vậy không ?

Ky kêu lên đầy ngạc nhiên:

Dưỡng chỉ đùa cho vui, sao Thanh lại nóng nảy như vậy?

Hau thấy mặt Lan và Thanh đằng đằng sát khí . thừa biết hai cô gái không ưa gì Kỳ, nên anh đứng dậy bá cổ ông dưỡng vợ tương lai, giọng giảng hoà:

Nhất vợ nhì trời, nhưng người than của vợ cũng quan trọng không kém . tôi sẽ đi với ông nữa tiếng rồi sẽ trở về hầu chuyên với Diệu Lan và Lam Thanh sau. Như vậy mới vẹn toàn cả đôi

Nhìn hai cô gái, Hau lịch sự:

Lan và Thanh không gian anh chứ

Diệu Lan lơ lửng:

Sao lại gian khi anh cũng là nạn nhân như tôi

Hau nhún vai, anh không muốn bị lôi vào chuyện đàn bà nên vội kéo Kỳ đi sang quán nước bên kia đường

Kỳ có vẻ hần học:

Anh không nên để Lam Thanh quan hệ với Diệu Lan . con nhỏ đó không đó tốt đâu, trước đây nó là nguyên nhân khiến Lam Thanh mâu thuẫn với hầu hết mọi người trong nhà

Hau tỏ vẻ rất khoan dung:

Họ từng là bạn rất thân của nhau. Nếu tôi không để thanh tự do giao tiếp, cô ấy sẽ trách tôi ích kỷ

Kỳ khoanh tay:

Anh là chủ gia đình, anh có toàn quyền quyết định mọi chuyên trông ngoài chứ

Hau nhướng mày:

Đúng như vậy, nhưng lúc này thì chưa nen

Kỳ khogn trả lời, anh kéo ghế ngồi xuống và vẫy tay gọi caphe hau đẩy gói ba số 5 về phía Kỳ:

tự nhiên đi, tôi không hút

Kỳ đốt một điếu thuốc và hỏi:

Anh cai thuốc vì sắp cưới vợ hay vì muốn quên Hải Nguyệt ?

Hậu hơi sượng lại vì câu hỏi

Hau hơi sượng lại vì câu hỏi của Kỳ, nhưng sau đó anh thản nhiên trả lời:

Toi vì bản thân mình, hút thuốc chả có lợi gì cho sức khỏe hết

Ky nheo mắt:

Cau nói vừa rồi không giống của anh tí nào. Hậu bay giờ khác trước quá nhiều

Anh thì vẫn như xưa, giữ được bản chất của mình là ưu hay khuyết điểm nhỉ ?

Ky rít một hơi:

Ưu hay khuyết không thành vấn đề . cái cốt lõi là làm sao sống được đây nè

Hau hất hàm bắt vào vấn đề:

Ai định mua xe vay?

Bạn của anh Hoang chứ không phải bạn của tôi, ngày mai anh sẽ dẫn họ đến chỗ anh xem xe, có gì bất tiện không ?

Hau nhúu mày:

Anh hỏi thế nghĩa là sao? Người ta dẫn khách tư"i cho mình, bất tiện ở chỗ nào chứ ?

Ky cười khế:

T.ại anh chưa biết rõ ông chú vợ tương lai của mình đó thôi. Ông ta chưa bao giờ làm việc gì mà không có lợi cho mình hết, ví dụ như việc mot hai nhất định ép cho bằng được Lam Thanh lấy anh

Bập một hơi thuốc, Ky nói tiếp:

Ông ta bày ra nhiều màn kịch vừa hù dọa, vừa xoa dịu, vừa ép buộc, nếu là tôi, tôi cũng phải sợ để bằng lòng chơ nói chi một con bé như Lam Thanh

Hau có vẻ khó chịu:

Toi biết anh và chú HOang đã bỏ ra nhiều công sức để thuyết phục Lam Thanh . toi không quên ơn hai người đâu, sau này nếu giới thiệu người đến mua xe, tôi sẽ có hoa hồng đặt biệt cho hai người. Mình là người nhà cả mà

Ky khẽ nói:

Vay thì tốt, rồi chúng ta sẽ có dịp hợp tác với nhau dài dài

Bưng tách caphe lên, Hau hỏi:

Dường như anh chưa vào vấn đề tài chính thì phải?

Ky cười xoà:

Lúc nào anh cũng đi guốc trông bụng người khác . đúng là tôi vẫn còn giữ vấn đề muốn nói với anh lại, tại tôi còn thắc mắc một điều hau thân mật:

ANh cứ hỏi đi, giữa tôi với anh cần gì phải rào đón

Kỳ rít một hơi chán rồi bất ngờ hỏi:

Anh thật sự yêu con bé Thanh à ?

Hau im lặng, một lát sau anh nói:

Toi nghĩ đây khogn phải là vấn đề anh quan tâm

Kỳ gật đầu:

Đúng là tôi không quan tâm, dù chúng ta đã là người nhà của nhau.

Toi hỏi điều này vì Hai Nguyệt

Hau nóng nảy cắt ngang:

Đừng nhắc đến Hai Nguyệt nữa, tôi và cô ấy chấm dứt lâu rồi

Ky ngả người ra lưng ghế:

Nhưng chuyện này với Lam Thanh vẫn còn mới nguyên . con bé sẽ nghĩ sao khi đã biết sự thật là anh muốn cưới nó chỉ vì muốn chạy trốn một bóng hồng, chứ chả hề yêu thương gì hết

Hau gằn giọng:

Anh lầm rồi ! Toi không trốn chạy ai cả, Hai Nguyệt chỉ là quá khứ . toi là người rất thực tế nên luôn hướng về tương lai. Chính vì vậy nên tôi chọn Lam Thanh cho tương lai tốt đẹp của mình

Ky mĩa mai:

Anh lúc nào cũng văn vé bóng bẩy. Nhưng tôi dám cá rằng nếu Hai Nguyệt xuất hiện ngay lúc này, anh sẽ nói khác đi

Hau cứng cổ:

Toi sắp lấy vợ rồi ! Tội tình gì cơ chứ

Kỳ nhìn Hau:

Anh phản ứng ra sao nếu bất ngờ gặp Hai Nguyệt trên phố ?

Hau tránh cau trả lời:

Đặt làm gì vấn đề khogn có thật ấy. Toi thích thật tế hon

Kỳ vẫn lì lợm nhắc:

Anh không dám trả lời câu hỏi của tôi à ?

Ngập ngừng một chút, Hậu bảo:

Nếu lòng thản nhiên là nói láo. Nhưng với tôi, có lẽ hai câu thơ này nói lên tất cả

Kỳ tò mò:

Hai câu thơ nào?

Hậu nhếch môi:

"Người cũng chỉ như trăm ngàn kẻ khác

Sầu hai vai ta bước chậm qua đời "

Kỳ cười:

Chà ! Tay chân lấm lem dầu mỡ mà vẫn còn tho(thẩn . hai câu thơ ấy chứng tỏ anh càng hận càng yêu Hai Nguyệt

Hậu thở dài:

vay sao ! Dầu gì có một thời chúng tôi chung sống như vợ chồng . tôi hận người phụ bạc mình cũng đúng thôi. Tình yêu mà `có hận thù vào thì phút tạt lăm

Nhưng dầu gì anh cũng còn yêu đúng không ?

Hậu cười nhạt:

Yêu à ! Nếu bây giờ Hai Nguyên trở về, quỳ trước mặt van xin tôi tha thứ, và nài nỉ tôi cưới cô ấy, tôi cũng không đời nào đồng ý

Kỳ hỏi:

Tại sao cho tới bây giờ Hai nguyệt vẫn chưa có người khác

Hậu gằn giọng:

Người một phương, ta một phương . làm sai tin được Hai Nguyệt không cô ai khác chứ

Kỳ buột miệng:

Thì ra anh ghen

Hậu sa sầm mặt:

Không phải thế, tôi chỉ nói thật điều mình nghĩ, Với tôi, Hai NGuyệt chỉ còn là một hoài niệm

Kỳ nói:

Nhưng cô ấy nhất định sẽ quay về

Hậu hỏi ngay:

sao anh biết ?

Kỳ đốt điếu thuốc thứ hai rồi rề rề nhả khói như muốn Hậu phải nôn nóng khi chờ nghe mình trả lời. Là bạn thời trung học, Kỳ không lạ gì

tính cố chấp và hẹp hòi của Hậu. Anh ta hận nhiều hơn là yêu mới nên lấy vợ, mặc dù trước khi theo gia đình đi nước ngoài, Hai Nguyệt đã nói sẽ trở về đám cưới, rồi sẽ lo thủ tục đưa Hậu theo sau. Hậu là mẫu người tự cao, anh ta làm sao chấp nhận đề nghị của Hai Nguyệt . thế là đường ai nấy đi, chỉ có điều Hai Nguyệt vẫn tin rằng khi cô trở về, nhất định Hậu vẫn là của mình, duy nhất và mãi mãi...Thế nhưng niềm tin của cô đã vỡ tan rồi

Kỳ chậm rãi nói qua chuyên khác:

Dạo này Ngọc Tú ghét tôi lắm . nó không thích Lam Thanh làm vợ anh, tôi và Tú đã gây nhau một trận ra trò khi con bé biết tôi bày đặt mai mối cháu vợ mình cho anh . nó tức tốc gọi điện cho Hai NGuyet . dù xa nhau nhưng em gái tôi vẫn là bạn thân cô ấy, nó là người truyền đạt những thông tin nóng hổi về anh cho Hai Nguyệt . nó vừa cho tôi biết Hai NGuyet sắp trở về

Hậu như bất động trên ghế, anh đã không giấu kíp cảm xúc của mình, nhưng sau đó anh cũng mau lấy lại bình tĩnh:

Tất cả đã muộn màng . hai Nguyệt về hay đi đều không liên quan tới tôi. Tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại cô ấy

Kỳ xoa cằm:

Nhưng Hai Nguyệt muốn thì sao? Tôi được biết cô ta sẽ về để phá đám cưới của anh . rồi chuyên gì sẽ xảy ra, chỉ có trời mới biết

Hậu cười nhạt:

LÚc ấy chỉ sợ hai Nguyệt sẽ phải xấu hổ vì hành động của mình thôi

Kỳ khoát tay:

Dù sao cả ba người, anh, Thanh, Nguyệt đều là bạn bè, người thân, tôi không muốn có chuyện đáng tiếc xảy ra nên mới cho anh biết chuyện này

Hậu nghiêm giọng:

Rất cảm ơn anh, nếu được nhờ anh nói với Ngọc Tú hãy nhấn với Hai NGuyet rằng hãy từ bỏ ý định điên khùng đó đi, nếu cô ấy còn muốn có một vị trí trong trái tim tôi

Kỳ gật đầu:

Được ! Tôi sẽ cố gắng giúp anh

Hậu hỏi:

Chúng ta về được rồi chứ

Kỳ vội vàng đáp:

Tôi vẫn còn muốn gợi ý với anh một áp phe làm ăn

Hậu từ tốn:

Anh cứ trình bày đi, đã nói nếu là chuyện làm ăn, tôi không bao giờ từ chối nghe mà

Kỳ vào đề ngay:

Sân nhà mẹ tôi rất rộng, vậy mà luôn bỏ trống, uống vô cùng . tôi và anh Hoàng dự định mở một câu lạc bộ biĐa lâu rồi, ngặt một nỗi bà cụ không đồng ý

Thờ dài một cái, Ky có vẻ cay đắng:

Chắc bà già nghĩ "Bụt nhà không thiêng" nên không tin vào con và con rể . bà cụ lo tui tôi bất tài, làm ăn sẽ lỗ vốn

Hậu nói:

Nếu mở biĐa có lợi, hai anh vẫn thuê mặt bằng chỗ khác được mà . vốn liếng đầu tư vào đấy chắc đâu bao nhiêu

Không đợi Hậu nói hết ý, Kỳ ngắt ngang:

ANh nói thế chứ dù nhiều hay ít cũng là tiền . tôi và anh Hoàng định thành lập cả một trung tâm giải trí chứ đâu chỉ biĐa không . mà đã mở biĐa phải đi kèm các dịch vụ tươi mát khác mới sôm tụ, khổ nỗi lực bất đồng tâm . ý tưởng thì bay bổng lắm nhưng muốn thực hiện không dễ chút nào

Nheo neho con mắt nhìn Kỳ, Hậu thẳng thừng hỏi:

Anh định lôi tôi vào cuộc à ?

Kỳ nhũn nhặn:

Với bà mẹ vợ tôi, anh đang là người có uy tín nhất . aNh nói vô hộ tui một tiếng biết đâu lại được việc

Hậu nhếch môi:

Chỉ sợ anh đề cao tôi quá thôi

Kỳ vội vàng bảo:

Nếu thuận tiện, anh chỉ cần góp một phần vốn . chắc chắn bà nội vợ sẽ nể mặt cậu cháu rể hơn nghe lời của con trai

Hậu im lặng, một lát sau mới dè dặt nói:

Chuyên này đề từ từ đã

Kỳ vui vẻ:

Nếu anh đã hứa giúp, tui tôi sẽ chờ, mình là người nhà cả mà

Thấy Hậu gọi tính tiền, Ky vội ngăn lại:

Đề tôi, anh cứ về trước đi

Hậu vội đứng dậy đi ra cửa, lòng nặng nề vì những lời Kỳ nói về Hai Nguyệt . cô ta đã rời xa anh nhưng chưa bao giờ tâm trí anh được yên ổn, trái tim anh luôn muộn phiền vì một mối tình suốt mấy năm trời, với biết bao nhiêu lần chia tay rồi lại tìm đến nhau

Có lẽ anh và Hai Nguyệt vô duyên nên cuối cùng vẫn mỗi người một ngã . chuyên đã chấm dứt rồi, cô ấy còn níu kéo làm gì . lòng Hậu đã hận Hai Nguyệt đến mức để mẹ chọn cho mình một người vợ . hậu

quyết tâm quên người tình cũ để vun đắp hạnh phúc mới. Anh nghĩ chuyên chinh phục Lam Thanh không khó, bằng chứng là dạo này cô bé đã có nhiều thay đổi trong cách đối xử với Hậu. Rồi ta sẽ là một cô vợ dễ dạy như anh muốn

Bỗng dưng anh cười một mình, rồi Hai Nguyệt sẽ phải ân hận khi thấy Hậu sống hạnh phúc bên một người anh chưa từng yêu đây cũng là một cách trả thù tuy êm ái, nhưng cũng rất công hiệu. Nếu không Hai Nguyệt đâu bán tin sẽ trở về và sẽ phá tan đám cưới của anh

Cảm giác đầu đón lẩn hắt hê bỗng đan xen trong hồn khiến Hậu chẳng biết mình buồn hay vui khi nhớ tới mối tình đầu kéo dài dai dẳng của mình

Nếu Hai Nguyệt không nỡ mòng sống ở nước ngoài, hai người đã cưới nhau lâu rồi. Chỉ tiếc một thời gian dài, Hậu đã đeo đuổi ảo tưởng sẽ thuyết phục cô ở lại. Mỗi đến khi Hai Nguyệt cho biết ngày giờ cô sẽ đi, Hậu mới bàng hoàng tuyệt vọng

Mặc cho Hai Nguyệt giải thích rằng, cô sẽ trở về tương lai sáng sủa của cả hai người, rằng cô sẽ trở về làm đám cưới với anh và sau đó sẽ bảo lãnh cho anh. Hậu đã dứt khoát chia tay sau đó

Anh chưa bao giờ và không bao giờ có ý định sống ở nước ngoài, do đó nếu Hai Nguyệt thật lòng yêu thì hãy ở lại làm vợ anh

Tiếc rằng lời đề nghị thống thiết gần như van xin ấy đã bị Hai Nguyệt bỏ ngoài tai. Cô đã đành lòng dứt áo ra đi sau khi ngạo mạn tuyên bố với bạn bè rằng. suốt cuộc đời này, Hậu sẽ không quên được cô.

Rồi anh sẽ phải trông chờ, mông đợi ngày cô quay về để rước anh đi. Chính những lời nói đã khiến anh đoạn tình với Hai Nguyệt để tiến tới hôn nhân với bất cứ cô gái nào mà gia đình chọn cho mình

Nhiều người cho rằng Hậu nông nổi, cố chấp. nhưng mặc họ nói gì, anh không thể làm khác và Hậu tin mình sẽ thật sự hạnh phúc khi đã vứt bỏ dĩ vãng để sống chân tình với vợ

Dù tình yêu đối với Lam Thanh vẫn còn là con số không, nhưng khi lòng anh đã quyết, Hai Nguyệt không đủ sức ru lại tình xưa, cũng như đủ sức lung lạc anh như trước kia nữa đâu

Hậu cố nuốt tiếng thở dài. Vừa rồi có phải anh tự trấn an mình không? nếu ngay lúc này Hai Nguyệt xuất hiện, tâm trạng anh sẽ như thế nào?

Có đứng đưng như lau nay anh vẫn cố đứng đưng kông, hay sẽ thẳng thốt thú nhận mình vẫn còn yêu, yêu đến mức mù quáng vì hận?

Vỗ đầu một cái thật mạnh như để tỉnh hồn, Hậu bước vào sân và đi

thẳng đến nhà hàng ba nơi Lam Thanh và Diệu Lan ngồi lúc nãy
Anh mỉm cười khi thấy hai cô gái vẫn còn đang chụm đầu vào nhau
thì thầm to nhỏ:
Đã trút hết tâm sự chưa hai cô nương ?
Công moi len, Lam Thanh nói:
Định hỏi xem anh tính chuyên làm ăn tới đâu rồi mà lau dũ vay đấy?
Nheo nheo mắt, Hậu hỏi lại:
Ủa ! Em cũng mong anh mau quay lại sao?
Lam Thanh nói:
Vì ngồi với dưỡng Kỳ có gì đâu mà tốt
Diệu Lan cười khúc khích:
Nãy giờ Lam Thanh cứ sợ anh bị nhiễm cái thói, bảy lần năm của
ông Kỳ, nên đứng thì không được ngồi thì chẳng yên
Véo vào hông Lan, Lam Thanh ré lên:
Mày chỉ nói láo, ai làm gì mặt họ . sao tao phải lo, phải sợ chứ ?
Hậu hỏi ngay:
Dường như hai người có ấn tượng với dưỡng Kỳ ?
Diệu Lan lém lỉnh:
Chuyên ấy là chuyên bình thường mà . giống như tôi cũng có ấn
tượng với anh vay thôi
Ấn tượng ấy như thế nào nhỉ ?
Lan phán:
Tốt ! Tôi an tâm giao nhỏ bạn thân nhất cho anh . phải tiếp tục tử tế
với Thanh hơn nữa, nếu tôi biết anh ăn hiếp nó thì ...thì ...tôi không tha
cho anh đâu. Bây giờ tôi về đây, không thôi bà nói mắng tôi là đồ kỳ
đồ trông khi tôi rất ghét kỳ đồ
Dứt lời Diệu Lan vừa cười vừa nhảy về nhà mình, Hậu khen:
Bạn em dễ thương ấy chứ
Lam Thanh lơ lửng:
Nhưng thương không dễ đâu
Hậu dài giọng:
Anh biết, đâu cần em phải dẫn trước . aNh không phải dân năm lần
bảy ba lần đâu
Thanh ậm ừ:
Chuyên đó, tôi không thể kiểm tra được
Với anh, em không cần phải kiểm tra
Lt nói:
Anh có vẻ tự tin quá nhỉ ?
Hậu gật gù:
Vì anh rất hiểu mình mà

Liếc Hậu một cái, Lam Thanh dài giọng:
Hai Nguyệt là ai vay?
Hậu thản nhiên:
Là một người quen cũ, lần rồi anh không gặp
Lam Thanh cắn môi:
Anh có mong gặp cô ta không ?
Hậu khẽ lắc đầu:
Anh rất thực tế, bởi vậy không muốn níu lại những gì đã qua khi hiện tại anh đang hạnh phúc với cái mình có
Nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thanh, Hậu ngọt ngào và nồng như kẹo có nhân rượu:
Với anh bây giờ chỉ có em thôi
Đỡ tay mình nằm ngoan trông tay Hậu. Thanh im lặngm cô không thể dối lòng rằng mình rất ghét nghe những lời ngọt ngào, đắm say của Hậu. Suốt thời gian qua anh ta rất tốt với Thanh . co chỉ là một con bé tay trắng . anh ta đến với cô vì cái gì cơ chứ ?
Câu hỏi chưa lời giải đáp ấy vẫn bám theo Thanh hàng đêm . thậm chí nó lên cả vào giấc mơ của co, bà noi và mẹ bảo rằng Thanh có phước mới được người đàn ông như Hậu. Ngay cả nhỏ diệp Lan cũng cho là như vay, con b e cũng ngạc nhiên khi nghi Thanh kể về những việc Hậu đã làm cho vợ . anh đã lo lắng chăm sóc Thanh ra sao. Cuối cùng Diệp Lan kết luận : "KHó tìm được một người đàn ông như thế, nếu tất cả những việc anh ta đã làm không phải là một màn kịch "

Bỗng dưng cô lên lên nhìn Hậu, bắt gặp ánh mắt khác thường của anh, Thanh chớp mi cúi xuống . hậu đã chuẩn bị mọi mặt để làm một nguoi chồng tốt, riêng Thanh vẫn chưa chấp nhận sự kiện lớn lao này. Giọng Hậu chợt vang lên:
Em lạnh à ?
Thanh lắc đầu, Hậu lại nói:
Còn chối nữa em đang run lên đây nè
Thanh ấp úng:
Tại sương nhiều quá nên tay em mới lạnh
Hay chúng ta vào nhà nhé ?
Thanh nghe giọng mình lạc hẳn:
Em không muốn vào nhà
Sao vay?
Lam Thanh lại lắc đầu, Hậu dịu dàng:
Ngồi sát vào anh sẽ hết lạnh ngay
Rồi không cần biết Thanh đang nghĩ gì, anh kéo nhẹ cô vào lòng .

lam Thanh thoáng rùng mình vì những hơi ấm từ người Hậu toa?
Sang . co biết trước sau gì cũng đến lúc như vậy. Nhưng cảm giác
được Hậu dịu dàng ôm vào lòng thế này thật lạ lùng . nó không giống
như cô từng tưởng tượng mỗi khi nhớ lại lúc anh bế cô trên tay
Cái cảm giác được bế ấy không an ổn như được tựa mặt vào ngực
anh thế này

Co nghe hơi thở hậu thoảng bên tai mình:

Anh tới trễ, em có trông không ?

Thanh phụng phịu gật đầu, Hậu cười:

Vay ngày mai anh sẽ tới trễ hơn nữa

Nếu thế, em sẽ không thèm trông

Nâng cằm Thanh lên, anh hỏi:

Thật không ?

Co chớp mi:

Anh cứ tới trễ hơn thì sẽ biết liền

Hậu cúi xuống thật sát mặt Thanh, giọng đầy kích động:

Biết gì hả bé con ? cưng có biết là tiếng xugn em của cưng vừa rồi
có tác động rất mạnh tới anh không ?

Lam Thanh bối rối vì cái nhìn cháy bỏng của Hậu. Co hoàn toàn thụ
động khi anh giữ gương mặt mình trong hai tay, rồi đặt lên môi cô
một nụ hôn nhẹ đến mức mơ hồ như có như không

Lam Thanh thẳng thốt khi anh siết cô trong tay:

Đừng ..Hậu...đừng

Hậu xụ mặt:

Sắp là vợ chồng chuyên hôn vào môi, vuốt ve âu yếm là bình thường
. sao em lại từ chối anh chứ ?

Giọng Thanh giận dỗi:

Với ai, anh cũng như vay sao?

Hậu chép miệng:

Với vợ sắp cưới mà còn bị phản ứng, nếu với ai anh cũng như thế
chắc đời anh toi tả từ lâu

LL lảng sang chuyện khác:

Lúc này anh và dưỡng Kỳ nói về vấn đề gì vay?

Hậu lấp lửng:

Nhiều chuyện lắm, nhưng chủ yếu vẫn là vấn đề làm ăn . dưỡng ấy
đề cập tới việc mở tiệm biđa ở đây

Thanh nói ngay:

Noi không thích đâu

hau bảo:

Chính vì vay dưỡng ấy mới muốn anh nhập cuộc để thuyết phục bà

nói

Lam Thanh nhìn Hậu:

ý anh thế nào?

Anh vẫn chưa trả lời dứt khoát với dưỡng Kỳ . thế còn ý em ra sao?

Không cần suy nghĩ, Thanh trả lời ngay:

Không nên hợp tác với dưỡng Kỳ

Hậu nheo nheo mắt:

Tại sao?

Lam Thanh không do dự:

Dưỡng ấy là người không đáng tin

Về phương diện nào?

Hậu tủm tỉm cười:

Em có quá khát khe khong, nếu anh ta tệ đến thế thì sao làm dưỡng em được ?

Lam Thanh nhún vai:

Tại cô My làm người nên bây giờ mới khổ

Hậu ngập ngừng:

ANH thấy cô ấy lúc nào cũng phơi phới yêu đời, tràn đầy hạnh phúc có gì là khổ đâu

Nhìn Hậu, Lam Thanh nói:

Thấy vậy chứ đâu phải như vậy. thật ra cô My luôn sống trong trạng thái ghen tuông nhờ ực . dưỡng Kỳ là người quên thói lãng lơ ông bướm, đã vay lại vô trách nhiệm với vợ con . chơi bi đát ăn thì tiền không thấy đâu, nhưng khi thua thì lại ve móc túi vợ

Hậu có vẻ ngạc nhiên:

Anh ta tệ đến thế sao?

KHông phải em khai xấu dưỡng Kỳ . nhưng vì dưỡng ấy định lợi dụng anh, em đành nói hết những suy nghĩ lâu nay trong lòng để anh biết người ta mà đối phó

Hậu chống tay dưới cằm chăm chú nhìn Thanh . đây là đầu tiên cô bé nói với anh những lời như người yêu quan tâm đến người yêu những lời ấy cho thấy Lam Thanh đã có cái nhìn khác về anh . cô bé không phô trương tình cảm của mình . nhưng với thái độ e ấp dè dặt, Lam Thanh vẫn kín đáo cho Hậu biết tình cảm của mình . khác hẳn với Hai Nguyệt, Lam Thanh yêu bằng trái tim trong sáng của trẻ con , Nguyệt thì yêu bằng tất cả thân xác và đầu óc của một người phụ nữ nhiều tham vọng . nếu cô ta không xuất cảnh, chắc Hậu không thoát được lưới tình do cô ta giăng ra. Có thể nói Hai Nguyệt yêu anh hơn Lam Thanh rất nhiều. Hai người đã từng sống chung như hai vợ

chồng một thời gian, rồi bất đồng dẫn đến chia tay tính tình của Nguyệt anh nắm rất rõ, trông khi với Lam Thanh, anh chưa có được một nụ hôn đắm say chọn vẹn . nhugn tất cả tại anh, sao lại kể lể ở đây chứ

Mắt không rời gương mặt còn nhiều hồn nhiên của Thanh, Hậu nói:
Cám ơn em đã lo cho anh

Lam Thanh công môi lên:

KHông có tình cũng có nghĩa, anh đã từng nói với em như thế mà
Hậu gật gù:

Vay cũng tốt, ít ra em cũng biết bổn phận của mình

Lam Thanh bắt bẻ:

Rõ ràng anh chỉ cần một người vợ biết làm tròn bổn phận, chứ anh đâu cần tình yêu

Hậu lắc đầu, giọng trợn tuột:

Em làm rồi, anh rất cần tình yêu của em . anh cần một người vợ tình yêu chứ không vì bổn phận

Lam Thanh bối rối:

Anh ...anh ...yêu em thật à ?

Hậu im lặng, anh nhìn cô rồi trả lời không chút do dự:

Anh yêu em ngay cái nhìn đầu tiên, hôm đó em vừa đánh đá, ngổ ngáo, vừa trẻ con đến mức làm anh thổn thức . anh hứa với lòng là bằng lòng bất cứ giá nào cũng phải cưới cho được cô bé có đôi mắt tròn xoe như mắt thỏ

Lam Thanh nóng bừng cả đôi má:

Anh nói thật không ?

Mâm mê những ngón tay mềm, nhỏ của Thanh, Hậu đắm đuối:

Nếu nói dối, làm sao bây giờ anh được ngồi đây và được nhìn vào đôi mắt hợp hồn người của em

Giọng Thanh phụng phịu:

Lần đầu trông thấy anh em ghét anh kinh khủng

Hậu cười cười:

Anh biết ! Hôm đó em còn bảo anh rất khả ố mà . thế bữa nay còn ghét hết

Thanh nghenghen mặt:

Em đã ghét ai thì ghét suốt cả đời

Kéo sát cô vào người, Hậu thì thầm:

Còn anh thì đã yêu ai thì yêu luôn mấy kiếp, Em không thoát khỏi tay anh đâu

Lam Thanh xúc động vì những lời êm như ru của Hậu. Thay vì vùng ra như vừa rồi, cô im lặng úp mặt vào ngực Hậu. Đêm bỗng yên tĩnh

quá ! Thanh thẫn thức vì mùi hoa lài từ sân nhà Diệu Lan đưa hương sang, hay thẫn thức vì Hau, Thật tình cô không biết

Lam Thanh chỉ có cảm giác mình thật bình yên khi nằm trông vòng tay Hau. Co dè dặt ngược lên khi nghe anh mân mê mãi gọi tên mình . trông bóng tối đôi mắt Hậu vẫn rực lên những tia lửa ấm áp . nó không đủ sức đốt cháy cô nhưng lại khiến cô rạo rạo khi nhớ tới môi anh

Hậu nhìn cô thật lâu rồi từ tốn cúi xuống , Anh biết lần này Thanh không còn đủ sức từ chối. CON bé đã bị hậu đón ngã, anh dịu dàng hôn cô từng nụ hôn ngắn, rồi bất ngờ như nuốt đôi môi mềm tơ non trông một nụ hôn dài bất tận

Lúc Lam Thanh đang chơi vơi vì những xúc cảm đầu đời, thì Hậu lại tự ru ngủ rằng mình đã quên người tình xưa nhờ cô vợ bé bỏng sắp cưới

Anh tiếc nuối rời môi Thanh khi nghe tiếng ba Thảo ho húng hắng gần cửa sổ . hai người lại im lặng ngồi tựa vào nhau với những suy nghĩ riêng

Mùi hoa lài vẫn thơm lừng nhưng không át được mùi hương tóc của Lam Thanh . cái mùi thoảng nhẹ như mùi cỏ ngọt ngào, không gắt như mùi dầu thơm nhugn nồng nàn, quyến rũ kỳ lạ

Hậu vùi mặt vào tóc cô thẳng thốt:

Tóc em thơm quá

Lam Thanh cười khúc khích:

Anh là người đầu tiên khen mùi lá bưởi thơm đó

Hậu mê mãi hôn lên tóc thanh:

Anh nghiền mùi hương tóc em mất . ngoài em ra chắc đâu có ai gọi bằng nước lá bưởi

Lam Thanh cao giọng:

Thế trước em, anh đã nghiền mùi tóc của ai rồi?

Hậu thành thật:

Những cô gái anh quen toàn xài dầu gội đầu ngoại nhập . tóc họ, thậm chí thân thể họ toàn mùi mỹ phẩm, cô nào cũng như cô ấy.

ANH chẳng có chút ấn tượng làm sao nghiền được

Lam Thanh chép miệng:

Anh có tài nói dối hay thật, nói thật như dối, chẳng biết đâu mà lần . nếu một ngày nào đó em phát hiện những lời anh nói với em là đầu môi chót lưỡi thì ... thì ...

Hậu ngắt lời:

Thì sao nào?

Thì em sẽ bỏ anh mà đi. Em không muốn là người bị lừa dối

Siết Thanh trông tay, Hậu hồi hải:
Đã là vợ anh rồi, sẽ khogn có chuyện bỏ đi vì anh không hề dối em .
anh yêu em, yêu em thật lòng mà
Lam Thanh chớp mắt, thêm lần nữa cô xúc động vì lời Hậu noi. Co
tin anh đó có thể là sự nhẹ dạ, nhugn mấy ai dám vỗ ngực tự cho
mình là người khôn ngoan từng trải cơ chứ

Mênh mông mây trời

Chương 3

Vì vay em cương quyết không chịu nên chị my, anh Ky, anh Honag,
và cả bà noi em đã dựng nên một màn kịch
Lam Thanh liếm môi:
Màn kịch gì, Hai Nguyệt ?
Màn kịch giữa đêm khuya ấy mà . em đã hoảng sợ chạy qua nhà con
bé hàng xóm đúng không ?
Lam Thanh thẳng thốt:
Hoá ra...trời ơi ! Thật tồi tệ
Nguyệt gật gù:
Đúng là tồi tệ, cả gia đình đã bán đứng em vì họ cần tiền . toi nghe
nói chỉ cần cưới được em, Bà Hung Thịnh sẽ đóng hết ba mớ" hụi
chết cho ba noi em
Lam Thanh không tin:
Toi đâu đáng giá như vay
Hai Nguyệt cao giọng:
Đáng giá chứ ! Bà Hung Thịnh rất tin bói toán, nội em đã rước về một
ông thầy bói, ông ta phán rằng . nếu Hậu cưới được em, gia đình sẽ
phát tài, phát lộc và sinh được quý tử nữa. Chính vì tin thần nên bà
Hung Thịnh rất ưng ý em, Thật ra họ xem em như món hàng . nếu
làm vợ hau, suốt đời em chỉ là cái bóng chứ không sung sướng gì
Lam Thanh lảm nhảm:
Những lời của chị nghe vo lý lắm
Tiếc rằng đó là sự thật, và sự thật ấy càng tệ hơn khi Hậu vẫn không
quên được tôi. Cả hồn lẫn xác anh ấy thuộc về tôi mãi mãi
Lam Thanh ngồi thừ ra trên ghế . chuyện đang xảy ra đúngn là một
đòn quá mạnh giáng vào cô, Lam Thanh đang sống những ngày đầy
lãng mạn, mơ mộng với Hau. Lòng cô luôn hướng tới đám cưới, tới

thời gian trăng mật hạnh phúc sắp tới của hai người. Hậu hứa sẽ đưa cô đi Đà Lạt, Nha trang, hứa sẽ yêu cô hết kiếp này, Lam Thanh không đời nào nghĩ tới tình huống bất ngờ này. Trước những lời của Hai Nguyệt cô không biết phải ứng phó như thế nào cho đúng. Thật ra Hậu có thật lòng yêu cô như anh từng nói không ? lam Thanh khổ sở với sự hoài nghi lâu nay vẫn làm tim mình nhức nhối. Nhưng tại sao cô phải tin Hai Nguyệt chứ . dù thế nào đi chăng nữa chỉ còn một tuần là cô và Hậu đã đám cưới. Sự trở về của Hai Nguyệt chắc gì đã làm thay đổi mọi thứ . nhất là tình cảm của Hậu đối với co, nếu Lam Thanh không biết giữ hạnh phúc của mình, thì người khác sẽ cướp lấy nó ngay

Trần tĩnh lại, Lam Thanh nói một hơi:

Toi và Hậu đã làm hôn thú, trên mặt pháp lý đã là vợ chồng . chị không có quyền gì đối với anh ấy hết, Với Hậu chị chỉ còn là kỷ niệm . toi nghĩ chị nên để anh giữ kỷ niệm ấy, tôi không bao giờ ghen với quá khứ của chồng mình

Hai Nguyệt bật cười, tiếng cười sắc lạnh của cô ta làm Lam Thanh khó chịu vô cùng . co cố giữ vẻ bình thản nhưng trong lòng hoang mang, bối rối ghê gớm

Dường như Hai Nguyệt nắm được điểm này nên cô ta rất ung dung tự tại , Với vẻ đàn chị, Nguyệt nói:

Em nói như một con vẹt . thật ra em hiểu gì về đàn ông ? cụ thể là về Hậu? Em còn quá trẻ để phân biệt thế nào là tình yêu thế nào là đòi hỏi tầm thường của xác thịt . đừng nghĩ rằng Hậu hôn em, vuốt ve em nghĩa là anh ấy yêu em . thật ra Hậu đang giải sầu đó thôi, ngoài tôi là người duy nhất anh yêu ra, những người đàn bà khác đều như nhau

Lam Thanh mất bình tĩnh vì những lời độc ác của NGuyệt, cô hét lên: Ra khỏi nhà tôi ngay

Hai Nguyệt trêu tráo:

Toi đến đây thăm vợ chồng anh Kỳ, sao em lại bất lịch sự với bạn của dượng mình vậy? Tội nghiệp, em không chơi nổi tôi đâu

Lam Thanh uất ức gằn giọng:

Mời chị ra khỏi ngay đây

Nguyệt gật gù:

Được thôi ! Trước khi đi, tôi gửi tặng em cuốn băng cassette này.

Nên nghe để hiểu thêm ông chồng sắp cưới của mình

Đặt lên bàn cuốn băng cassette còn mới nguyên . hai Nguyệt nhếch môi đầy hả hê rồi bước ra ngoài. Lúc Lam Thanh còn ngồi chết trân trên ghế thủ Ngọc Tú từ dưới bếp đi lên, giọng hỉ hỉ:

Thôi ! Tụi chị về nha, em thích thì nói với vợ chồng anh Kỳ có chị và Hai Nguyệt đến chơi, còn ghét thì thôi chả nhằm gì đâu
Lam Thanh ngồi nhìn cuốn băng lòng đầy thắc mắc không biết nó chứa những gì bên trong . biết đâu nó chứa những lời hoá mạ, những bịa đặt đầy ác ý của Hai Nguyệt . nếu mở ra nghe thì trúng ý cô ta

Nhugn Thanh nghe hay không nghe, cuốn băng này cũng đã nằm đây rồi. Không nén được sự tò mò lẫn tức tối, Thanh cầm nó lên và bước xuống bếp, nơi đặt cái gang sơn nhỏ bé của mình
Ngồi xuống giường, Thanh dứt băng vào cái cassette mà Hậu đem tới cho cô nghe nhạc rông thời gian bị bó bột phải ngồi một chỗ . bữa nay chả biết nó sẽ giúp cô giải sầu tiếp tục, hay khiến cô đâu đốn hơn

Lam Thanh sửng sốt khi nghe giọng Hậu vang lên trong loa:
Thật không ngờ được gặp lại em, hôm trước nghe anh Kỳ nói em sẽ về nhưng anh không tin

Hai Nguyệt cười khế:

Em bằng xương thịt bằng thịt ngồi kế bên anh thế này, đã tin chưa?
Tin hay không cũng thế thôi, giá như em đừng về vẫn hay hơn
Nếu không về thì làm sao em gặp được anh . tại sao anh không chờ em ?

Hậu hơi ngập ngừng:

Anh đã từng nói nếu em đi, giữa chúng ta coi như đã chấm dứt

Hai Nguyệt kêu lên:

Nhưng anh vẫn còn rất yêu em mà đúng không ?

Lam Thanh hồi hộp chờ câu trả lời của Hậu, nhưng anh im lặng, cô nóng nảy áp sát tai vào loa và nghe tiếng ề ề nặng nhọc của cuốn băng được kéo đi

Thời gian như ngừng lại khi giọng Hậu nhỏ nhẹ vang lên:

Đúng vậy ! Nhưng anh cũng yêu vợ anh

Tiếng Hai Nguyệt cười như điên dại:

Vợ anh . hạ.hạ..hạ..con bé ấy có gì hơn em ? thật ra nó chỉ là hình nộm để thế cho em, để giải sầu cho anh những lúc khao khát đàn bà . ngoài em ra, anh đâu thể yêu ai khác . hãy quay về với em đi Hậu, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, em sẽ ở lại Vn lươn

Muộn quá rồi, tuần sau anh đã làm đám cưới. Chẳng lẽ anh bỏ vợ để bắt đầu lại với người đàn bà bỏ mình à ? suốt thời gian qua anh đã nghiệm ra một điều. Không có em anh vẫn tồn tại, vẫn yêu đời sống với tâm trạng hết sức thoải mái. Vay tại sao anh phải quay lại chứ ?
Em biết anh giận nên nói thế . thật ra anh vẫn còn yêu em, cưới vợ

một cách trốn chạy. Hậu đừng dối lòng nữa, hãy nhìn vào mắt em đi Lam Thanh xốn xang ngó cái cassette, cô chả đoán được hai người ấy đang làm gì mà có cả một đoạn băng dài im lặng . thanh định đưa tay ấn nút cho băng chạy tới thì nghe tiếng Hai Nguyệt vang lên đầy thoa? Mẫn:

Môi anh vẫn tham lam, và nồng nàn như xưa. Chỉ cần hôn anh thôi là em biết anh còn thuộc về em cả thể xác lẫn tâm hồn

Tim Lam Thanh nhói lên như bị buốt . cô ù hai tai khi nghe Hậu nói:

Dù yêu em tới đâu, anh cũng không thể bỏ cuộc hôn nhân này. Lam Thanh đâu có tội tình gì

Vay chắc em có tội quá ! Em có tội đã phá hạnh phúc đang vun đắp bằng ảo tưởng của anh . khổ nỗi cái hạnh phúc pha lê mỏng manh ấy dễ vỡ đến mức chỉ cần môi em chạm nhẹ vào môi anh thôi, thì nó tan tành rồi

Hậu thở dài:

Lẽ ra em đừng nên trở về

Hai Nguyệt cười:

Lẽ ra anh đừng nên tới đây tìm em mới đúng hơn . anh đã nói dối với cô vợ sắp cưới như thế nào khi đến thăm em vay?

Đừng mĩa mai nữa mà Nguyệt

Sao vay? Anh cảm thấy tội lỗi khi nghĩ tới Lam Thanh à ?

Hậu im lặng, Lam Thanh thắc thỏm chờ nghe giọng anh, nhưng Hai Nguyệt lại nói tiếp:

Nếu anh thấy khó, em sẽ giải quyết vấn đề này hộ anh

Em định làm gì Lam Thanh chứ ?

Hai Nguyệt trầm giọng:

Em đâu dám đụng vào vợ anh . em chỉ xin được làm người tình của anh suốt thời gian em còn ở lại đây vì em yêu anh

Vừa nói Hai Nguyệt vừa sụt sùi khóc khiêng Lam Thanh vừa bắt nhẫn vừa ghen

Giọng Hậu ân cần vỗ về Nguyệt như anh từng vỗ về Thanh hôm cô bị gãy chân

Đừng khóc nữa Nguyệt, anh không chịu nổi nước mắt của em đâu.

Dù có vợ nhưng suốt cuộc đời này anh chỉ duy nhất yêu mình em

Hai Nguyệt thổn thức:

Nếu thế thì ở lại với em đêm nay mai một anh đã là chồng của người ta rồi

Hậu xúc động:

ôi Nguyệt ! Anh cứ tưởng đã quên được em, nhưng không ngờ anh

đã làm . thật ra bao lâu nay hiện hữu trong hồn anh chỉ có em . lam Thanh không thể xoá mờ hình bóng của em khỏi tâm trí anh . con bé khờ khạo ấy làm sao làm anh quên em được

Mắt nhắm lại, Thanh ôm đầu, cô tưởng tượng ra cảnh Hậu đang ôm Nguyệt . hai người say mê hôn nhau quên cả đất trời xung quanh và cô khóc ngon lành . vừa khóc Thanh vừa tự trách mình không tiếc lời. Cô trách mình dễ tin, dễ dụ . cô đã bị cái bóng của sự hào nhoáng mê hoặc rồi. Hậu đã vùng tiền ra để mua tình yêu của Lam Thanh

Hậu đúng là dối trá, anh ta thật đáng khinh và đáng ghét . lam Thanh đã làm người. Anh ta đã có bao giờ yêu cô như anh đã nói đâu, nhớ tới những nụ hôn, những cái vuốt ve, âu yếm đầy khát khao, cùng những lời mê đắm trước đây của Hậu, Thanh càng giận bản thân . hai Nguyệt nói đúng, nếu lấy Hậu suốt đời Lam Thanh chỉ là cái bóng, với Hậu cái bóng nào cũng như nhau

Thanh rùng mình khi nghe giọng hau đầy dục vọng:

Anh muốn được yêu em trọn vẹn . anh nhớ em quá, hôn anh đi Hai Nguyệt

Tay chân Lam Thanh lạnh ngắt, nhưng mồ hôi lại túa ra ướt đầm khi tiếp sau đó là một loạt lời âu yếm nghe lòng bùng cả lỗ tai. Cô mím môi nhấn nút stop rồi ngồi thu vào một góc giường, người bải hoải như đang ốm nặng

Dù không muốn, nhưng những gì Lam Thanh vừa nghe vẫn ông ông gõ vào đầu cô từng âm thanh 1, buốt nhức

Bây giờ tất cả những hoài nghi về tình yêu của Hậu đối với cô đã được giải đáp . cô sẽ không còn nghi ngờ, thắc mắc gì nữa về chuyện yêu hay không yêu anh ta KỂ một nỗi đam cưới của hai người vẫn tiến hành, khác với trước đây Lam Thanh thấy rõ cô không thể chấp nhận một người chồng sống hai mặt . Chẳng thà Hậu đừng nói yêu cô, Thanh có thể tha thứ cho anh . với Thanh lúc này, Hậu chẳng khác nào một tên sở Khanh đang gạt gẫm tình yêu chân thật của cô

Nhưng cô có thật sự yêu anh ta đến mức có thể chết được không ? chắc chắn là không, vậy thì sao không trả hậu về với Hai Nguyệt . cô ta yêu anh tới độ dám thu bằng cả những phút riêng tư của hai người, và đem cho kẻ khác nghe mà không chút xấu hổ . dù đúng hay sai, Hai Nguyệt cũng thật can đảm và độc ác . cô ta thừa biết Lam Thanh bị gia đình ép lấy Hậu, nghĩa là Thanh không thể nào từ chối cuộc hôn nhân này. Hai Nguyệt đã giẫm nát những nụ mầm bé xíu của tình yêu vừa chớm nở trong hồn Thanh . cô ta thật tàn nhẫn,

nhưng suy cho cùng, người tàn nhẫn chính là Hậu
Lam Thanh giật mình khi nghe tiếng chú Hoàng và Hậu vang lên
ngoài phòng khách . hai người đang bàn về chuyện mở phòng bi da
máy lạnh . mọi người trông gia đình này đang bám vào Hậu, và anh
ta cũng đang chứng tỏ mình là người hào phóng sẵn sàng bỏ vốn ra
đầu tư vào việc làm ăn này. Còn một tuần nữa đám cưới, nhưng Hậu
vẫn tùy tiện quan hệ với người tình cũ, khi đã là vợ anh ta rồi, Hậu sẽ
rẽ rúng cô tới đâu nữa

Ngay lúc này nếu Lam Thanh đòi hủy bỏ đám cưới, cô sẽ bị áp lực
nặng nề về từ nhiều phía. Không ai, kể cả hậu đồng ý quyết định đó .
anh đúng là vừa sĩ diện, vừa tham lam . hậu cười Thanh vì sĩ diện,
anh ta muốn trả thù Hai Nguyệt chuyện trước kia cô ta đã bỏ anh đi,
nhưng Hậu vẫn không từ chối cuộc chơi lãng mạn mà Hai NGuyet tự
nguyện tham gia khi ta trở về

Lam Thanh chán nản khi từ từ cô hiểu thêm về con người của Hậu.
Chút tình vội vã cô trao anh bỗng dưng tan biến, thay vào đó là sự ân
hận, tự trách mình . cô quá nhẹ dạ, cả tin nếu nghĩ sẽ có hạnh phúc
khi sống với Hậu , Co phải thực tế nhận ra rằng cần làm chủ cuộc
sống đời mình, chứ không thể vì bất cứ lý do gì mà phụ thuộc vào
sự phán quyết của mọi người

Đang khổ sở với trăm mối tơ vò, Lam Thanh bỗng nghe tiếng chân
Hậu vội vã bước xuống bếp . co chưa kịp lánh mặt, anh đã như cơn
lốc ào tới giường và siết cô trông tay

Vẫn với giọng ngọt ngào, Hậu nói:

Nhớ em quá ! Mới không gặp em một hôm thôi mà ủ rũ cả người,
bần thần cả xác

Vừa nói Hậu vừa cúi xuống hôn Thanh, cô né qua một bên tránh rồi
vùng ra ngồi tít vào góc giường . tưởng Lam Thanh giận, Hậu nhào
người theo:

Lại nhõng nhẽo rồi, lỡ có vợ con nít khổ ghê

Lam Thanh lạnh lùng hất tay Hậu ra:

Em muốn nói chuyện nghiêm túc với anh

Hơi khựng lại một tý, Hậu nói:

Chuyện gì vậy?

Thanh không trả lời, tim cô đập trước quyết định chớp nhoáng vừa
loé ngang đầu. Co mím môi trả ngược đoạn băng vừa nghe

Nhấn nút play xong đứng dậy:

Anh chịu khó nghe hết đoạn băng này đi

Thanh vội vã bước ra sân . cô ngồi phịch xuống ghế đá nhắm mắt lại.

Thời gian trôi chậm như thời gian đã chết rồi, Thanh nghe tiếng Hậu

khổ sở vang lên:

Hai Nguyệt đưa cho em à ?

Thanh phần uất:

Đúng vậy ! Anh còn gì để giải thích không ? thì ra những lời anh nói với em lâu nay là dối trá

Hậu nắm tay cô siết mạnh:

Anh không phủ nhận rằng anh vẫn còn yêu Hai Nguyệt, nhưng người anh cưới làm vợ duy nhất là em

Lam Thanh lại hát tay Hậu ra:

sẽ không có đám cưới nào nữa đâu, tôi đâu cần làm vợ người dối trá như anh . tối nay tôi sẽ trình bày vụ này với nội và mẹ

Hậu phân bua:

Chỉ là hiểu lầm, không nên làm rùm lên

Bật cười chua chát, Lam Thanh lập lại:

Hiểu lầm à ! Lầm ở chỗ nào vậy? Anh không phải ngại biện nữa

Hậu vẫn mềm mỏng:

ANH không ngại biện, nhưng ít ra em cũng để cho anh phân trần, giải thích chứ

Đúng là anh đã dối khi bảo Hai Nguyệt chỉ là người quen cũ . thật ra thì cô ấy là mối tình đầu của anh, bọn anh từng có một thời gian dài hàng mấy năm bên nhau. Nhưng không hợp tính nên không đi đến đâu cả . cuối cùng Hai Nguyệt xuất cảnh sang Mỹ với gia đình, cô ấy tin đó là giải pháp tốt đẹp để mỗi người suy nghĩ kỹ lại về bản thân mình . nếu vẫn còn yêu nhau, Nguyệt sẽ trở về đám cưới và sau đó đưa anh đi cùng . là một người con trai, làm sao anh chấp nhận chuyên theo vợ ấy được, huống hồ chỉ anh với Hai Nguyệt rất hay xung đột và nhiều lần chia tay vì không ai nhịn ai. Hai Nguyệt chỉ có thể là người tình chứ không thể là người vợ như anh mong muốn
Lam Thanh gằn giọng:

Nghĩa là dù đã có vợ nhưng anh vẫn tiếp tục đi lại với người tình cũ chứ gì ? anh đúng là tham lam và độc ác . rốt cuộc tôi và chị nguyệt chỉ là trò đùa trông mắt anh

Hậu vẫn nhỏ nhẹ nói:

Hôn nhân đâu thể là trò đùa được . những lời em nghe được trông bằng chỉ là những lời anh nói để an ủi Hai Nguyệt vì đâu sao cô ta cũng mất anh

Mặt Thanh bỗng nóng bừng lên:

Thế còn những nụ hôn, những hành động của hai người làm với nhau là gì ? cũng là an ủi người tình muôn thủa+? của anh à ? aNH cảnh phân trần tôi càng thấy khó nghe, tôi khinh bỉ và hận anh lắm

Hậu tỉnh bơ:

Không nên nặng lời với chồng, dù có giận, có hận cỡ nào đi chẳng nữa. Một tuần nữa là đám cưới rồi, còn bao nhiêu việc bận rộn trước mắt, em đừng làm anh nổi khùng lên, phiền lắm đó

Lam Thanh đồ bướng ra:

Dẹp chuyện cưới xin ấy đi. Anh nghĩ tôi có thể là vợ anh sau những gì đã nghe à ?

Hậu đành lại:

Tại em đặt nặng vấn đề quá thoi. Riêng anh, việc gặp lại Hai Nguyệt, thân mật với cô ấy một chút chẳng ảnh hưởng gì tới đám cưới của mình hết , Trái tim anh rất rạch ròi, phần nào dành cho em, phần nào cho công việc, phần nào cho những thềm kín riêng tư đều được phân chia rất rõ ...Anh đã nói suốt đời không để em thiệt thòi, không phụ rẫy em, thì sẽ làm đúng thế . em còn đòi hỏi gì mà định làm reo đây?

Lam Thanh làm lì:

Tại sao tôi phải lệ thuộc vào anh dữ vậy? Chả lẽ suốt cuộc đời tôi phải sống như loài tầm gửi. Hừ ! Sẽ không có chuyện đó đâu

Khoát tay đầy quyền hành, Hậu gạt ngang:

Có hay không, am mất quyền quyết định từ lâu rồi. Đám cưới sẽ cử hành bình thường, tốt nhất là em nên yên lặng . nói chuyện này ra chả có lợi gì cho em cả, chẳng ai trông gia đình ủng hộ việc em đòi hủy bỏ đám cưới vì ghen tuông vô cớ

Lam Thanh kêu lên:

Sao lại vô cớ chứ ?

Hậu mỉm cười hả hê:

Anh đã xoá đoạn băng đó rồi

Lam Thanh trợn mắt nhìn Hậu rồi giận dữ bước vào nhà vừa lúc

Hoàng bước ra

Anh khoát tay Hậu:

Chúng ta đi xem máy lạnh rồi bàn bi dạ đợi đám cưới xong là bắt tay vào việc ngay

Hậu cao giọng phân bua:

Chú xem Lam Thanh kia. Cháu mới vắng mặt có một hôm mà đã làm trận làm thượng rồi, cô bé muốn cháu lúc nào cũng kè kè một bên mới chết chứ

Hoàng nhún vai:

ôi ! Đừng thêm chiều ý đàn bà, đàn ông phải lo ra ngoài kiếm tiền . kè kè một bên vợ chắc đói cả đám

Hậu nháy mắt với Thanh trước khi bước theo chú Hoàng . cũng cái nháy mắt đó, trước đây Thanh thấy hứa hẹn biết bao nhiêu tình ý,

sao hôm nay trông Hậu đều giả thế nào ấy

Cô nhìn cuộn băng nằm trog trên bàn làng đầy chua chát . bộ mặt thật của Hậu dần dần lộ ra rồi, nhưng Thanh chưa biết phải làm sao thoát khỏi việc làm vợ anh ta, khi ngày cưới chỉ còn đếm trên đầu ngón tay

Bỗng dưng Lam Thanh rùng mình nghi nghe đến việc trốn . đó là cách duy nhất thoát khỏi mọi sự áp đặt, mọi nặng nề dồn nén bao lâu nay mà cô từng chịu đựng trong ngôi nhà với những người thân thích, ruột thịt này

Đó cũng là ý nghĩ trước kia khi cô bị ép lấy chồng . nhưng chính Hậu đã làm Thanh dứt bỏ ý nghĩ ấy bằng những lời ngọt ngào, bằng những sự săn sóc của anh . bây giờ chính Hậu gợi lại điều cô gạt bỏ từ lâu

Nếu trước kia Thanh bỏ trốn, mọi việc xảy ra ở mức độ khác nhau. Bây giờ ngày cưới đã định thiệp mời đã phát hết . mọi thứ cứ theo đó tính tới chớ không lùi được . thanh mà bỏ đi thì búa rìu dư luận sẽ đổ dồn hết vào bà nội và mẹ . suốt cuộc đời còn lại, Hai người không khi nào tha thứ cho Thanh . nhất là mẹ, bà thà giết cô chết, chứ không cho cô làm trái ý nội, bôi nhọ danh dự gia đình

Nghĩ tới mẹ, nước Mắt Lam Thanh ứa ra. Nếu lấy Hậu, Thanh sẽ đi vào con đường mẹ từng qua với cô đơn, bất hạnh . hồi xưa ba cưới mẹ cũng vì gia đình bắt buộc . dầu biết so sánh số phận của người này với người kia là sai nhưng Lam Thanh bỗng sợ khi thấy trước tương lai của mình sẽ là một màu xám xịt . cô không phải khổ như mẹ, cô không muốn chút nào hết . nhưng cũng không thể ở lại để làm vật hy sinh cho bà nội, chú Hoàng, và vợ chồng cô Mỹ . dứt khoát cô phải rời bỏ nơi đây, mặc kệ mọi người ở lại với cái đám cưới không bao giờ có ấy ra sao thì ra

Bước tới tủ, Lam Thanh tìm cuốn sổ nhỏ ghi địa chỉ, số điện thoại của Diệu Lan trên Sài Gòn . cô chạy vội ra phòng điện thoại công cộng gần nhà với muôn ngàn suy nghĩ rối bời trong đầu

Bấm chuông ngôi biệt thự sang trọng khá lâu, nhưng vẫn không có ai ra mở cửa, An nóng nảy vút điều thuốc hút dở xuống đất rồi bực dọc ấn mạnh vào cái chuông điện thoại nhỏ xíu ẩn mình trong một hốc tường có nhiều sợi dây lao che khuất

Lần này thì chả còn lịch sự gì nữa. An đề tay lên chuông rồi để như vay mượn

Hừ ! Chơi kiểu này nếu lỡ đã chết cũng phải ngồi dậy, chớ đừng nói chi ngủ quên . mà con nhỏ đó thì lúc nào chả mê ngủ, mê ăn, quên trước quên sau đủ thứ . an không hiểu sao bà Huyền lại chịu nỗi một con bé giúp việc đoảng như vậy bà đuổi dì Tám đi để nhận con bé từ quê lên với lý do cô ta thật thà, dễ bảo, thật không đúng tí nào. Bà ấy muốn gạt bỏ những người thân thiết của bà nội An, để bà càng lúc càng cô đơn, buồn chán

Cánh cổng sắt giận dữ bật mở . một gương mặt con gái ngái ngủ ló ra, khi nhận thấy An, cô ta nói:

KHông có ai ở nhà hết

An cố nén bực xuống:

Toi biết nên mới vào lúc này. Tránh cho tôi vào

Cô gái lắc đầu:

KHông được, bà chủ dặn nếu tôi ở nhà một mình thì không cho ai vào nhà hết

An gằn giọng:

Kể cả tôi à Bé Tư ?

Vâng ! Mong cậu thông cảm, tôi chỉ là kẻ ăn người ở, chủ dặn sao chỉ biết thế thôi

Lừ mắt nhìn bé Tư, anh mỉm cười:

Hèn chi bác Huyền khen cô dễ dạy, dễ bảo. Tôi sẽ đứng đây chớ chẳng thèm vào làm gì ngôi nhà mình đã bỏ đi. Phiên cô tới phòng của tôi trước đây lấy hộ cuốn tự điển màu xanh dương trên bàn

Xoa hai tay vào nhau, Bé Tư nói:

Bà chủ khóa phòng của cau lại rồi

An buột miệng:

Mẹ kiếp ! Thật là ...là quá quắt . bác ấy tưởng mình là chủ nhà này chắc

Lao lên cái xe cuộc, An ngập ngừng:

Có tin gì của nội tôi không ?

Bé Tư lắc đầu:

Không ! Tuần rồi cậu viện cớ về quê hỏi thăm nhưng cũng chẳng có tin gì mới

An nhấn mạnh từng lời:

Tôi sẽ trở về dọn hết đồ đạc của mình vào chủ nhật . nhờ cô nói lại với Bác Huyền như thế để bác ấy mở sẵn cửa phòng . nếu không, tôi phá cửa đấy

Bé Tư cười nửa miệng:

Cửa ấy phá khó lắm cau ơi

Toi biết ! nhưng khó đâu có nghĩa là không được . sẵn đây nói cho cô

hiểu luôn . hôm nay tôi không vào nhà vì không thích, chứ không phải vì sợ lời dặn của bà chủ cô đầu. Khi tôi đã muốn thì có trời cản . nói với bà ấy như thế

Dứt lời, anh đạp xe đi thẳng nhưng trông lòng hậm hực vô cùng . vợ chồng bác Chinh thật tệ khi đối xử với anh như thế . thật ra cái anh cần là một gia đình hoà thuận, anh về đây ở vì vâng lời bà nội, anh muốn bà được vui bên con cháu chứ An đâu ham muốn gì cái toà biệt thự đáng giá mấy ngàn lượng vàng này. Khổ nỗi vợ chồng bác Chinh lại nghĩ khác

Nhất là bác Huyen, bà vợ miệng bằng tay, tay bằng miệng của bác Chinh . sự có mặt của An trông ngôi nhà này chả khác nào cái gai xuất hiện trông mắt bác ấy, nên bà ta phải nhờ đi cho bằng được. Nhớ tới thái độ ghẻ lạnh mà bà Huyen từng dành cho mình, An nhếch môi chán chường . là một người có ăn học, nhưng cách cư xử của bác ấy thật tệ . bà nội vẫn thường nói : "Cái quý nhất ở con người là nhân cách chứ không phải ở địa vị, học vấn, tiền tài" . bà đã dạy con cháu sống giản dị, không tham lam, dối trá . thế nhưng con tri lớn của bà hoàn toàn đi ngược lại những điều mẹ dạy. Bác Chinh đã bất chấp thủ đoạn để mỗi ngày một giàu hơn . bà nội khuyên ngăn không được đã bỏ nhà ra đi. Tới bây giờ vẫn chưa ai biết bà ở đâu giữa cái thành phố đông đúc này

Nghĩ tới nội, An ăn ngủ không yên . anh biết nội giận mình, nên khi rời nhà bác Chinh bà đã không thêm đến với anh, cũng như chả cho anh hay bà đi đâu

Tính ra từ lúc nội bỏ đi tới giờ cũng đã hơn hai tháng . bà phiêu bạt nơi nào trông khoảng thời gian đó chứ ?

1 bà lão gần tám mươi tuổi, một thân một mình sẽ sống như thế nào khi không có con cháu kề bên ?

Càng nghĩ, lòng An càng rối bời. Nếu trước đây, An hẳn nhục chịu đựng bà Huyen, đừng đừng đừng dọn ra ngoài ở, có lẽ nội không bỏ đi như vậy hoặc nội có đi cũng sẽ đi với anh, chứ đâu "thân già một bóng, không người trông nom" thế này

Thở dài rầu rĩ, An tấp xe vào tiệm bán hoa, như thường lệ, anh sẽ mua hoa lan tím để bàn thờ ba mẹ, và một đoá hoa cúc đại đoá vàng cho mình . hai tuần nay anh đi công tác Vũng Tàu, hoa ở nhà đã héo quắt queo cả rồi nhưng vẫn chưa thay

Nhìn quanh quẩn, chả thấy ai bán cả . anh thơ thẩn đi quanh tiệm ngắm hoa. Phải nói đây là tiệm hoa khá lớn ở thành phố này. Trông tiệm có nhiều chủng loại hoa. Từ loại hoa rẻ tiền như salem, đồng thảo, huỳnh anh, tới các loại hoa hồng, hoa lan, cúc, tulip, ly ly, cẩm

chương, sao chổi cúc, mấy chục màu trồng trong nha kính giá bán tính bằng đô la đủ để đáp ứng như cầu của người bình dân lẫn giới thượng lưu

Ngày xưa mẹ an vẫn mua hao ở đây. Giờ bà không còn nữa, anh thay mẹ mua hoa cắm vào bình trên bàn thờ . với anh, mẹ dường như vẫn còn tồn tại với cuộc đời, với những bông hoa tím như mây thời gian

Dạ ...thưa ông cần chi ạ ?

Tay vuốt nhẹ cánh hao mỏng manh, An lơ đãng đáp:

Vẫn như thường khi, ba nhánh lan tím, một cúc vàng đại đoá, mỗi thứ để riêng một bó

Vâng ! sẽ có ngay cho ông ạ

An ngạc nhiên vì giọng nói nghe nhẹ nhàng lạ hoắc này. Các cô gái ở đây anh quen hết, nhưng giọng nói kia An chưa quen bao giờ

Tò mò quay nhìn lại, anh bắt gặp một mái tóc dài óng ả đang nghiêng nghiêng đầu lựa hoa cho anh . cái đánh thanh mảnh của cô gái giữa rừng hoa chợt làm An xúc động lạ kỳ

Đâu phải là lần đầu anh vào tiệm hoa này. Các cô phụ việc ở đây cũng rất dễ thương, nhưng chưa bao giờ An thấy tim đập mạnh vì một người lạ, anh chưa kịp trông rõ như vậy

Không biết An đang nhìn mình, mái tóc mây vẫn tự nhiên lựa hoa.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô gái nâng niu từng nhánh hoa lan, từng đoá cúc thật nhẹ nhàng, cẩn thận như sợ chúng đau

Tự nhiên chân An lảo đảo bước theo sau tóc mây. Cô vừa chêm thêm những lá măng vào đoá hoa cúc vàng, vừa hát nhỏ thật vô tư

Chưa nhìn được dung nhan của tóc mây, nhưng An cũng đoán được đây là một cô nhóc . hy vọng rằng cô ta có gương mặt xinh xắn, dễ thương phù hợp với mái tóc làm xao xuyến lòng người nếu không anh sẽ vỡ mộng vì thất vọng mất

Tóc mây bỗng quay lại ngay lúc An đang bước tới. Hai người suýt đụng vào nhau, cô gái hốt hoảng đưa bó hoa lên giữa ngực, nửa như muốn giữ chúng, nửa như muốn giữ trái tim mình trông thật tội. An nhói nhói ở ngực khi gặp đôi mắt lay láy tròn xoe nhìn mình . cô bé dễ thương hơn cả sự tưởng tượng của anh, vẻ hồn nhiên của tóc mây một thoáng bỗng làm An ngỡ ngàng . anh chôn chân một chỗ nhìn sửng cô bé, hai người im lặng giữa hương nồng nàn của đủ thứ hoa đang ngát ngào tỏa ra trong tiệm

Vốn là người lịch lãm nhưng không hiểu sao hôm nay An lại bất lịch sự đến mức đứng như chận lối ra nhỏ xíu giữa hai hàng kệ đựng đầy

cán loại hoa. Cái dáng to cao của anh dường như làm cô gái sợ, gương mặt trắng mịn của tóc mây thoáng ửng đỏ rồi lại tái xanh. đôi mắt tròn bối rối chớp liên tục hàng mi cong làm An muốn rụng trái tim dễ rung động vì cái đẹp của mình

Anh đã từng yêu, từng thất tình, từng tiễn người yêu về nhà chồng, nhưng chưa bao giờ có cảm giác kỳ lạ như lúc này

An chưa biết phải hỏi gì, nói gì thì tóc mây đã ấn hai bó hoa vào tay anh rồi lách mình sát vào hàng kệ chạy mát. an choáng váng vì mái tóc của cô mềm mại phớt vào tay mình. anh còn ngẩn ngơ thì tóc mây đã khuất sau một lẵng hoa to tướng kê gần cửa thông vào phòng trong

Biết không thể vào trông ấy được, An đành ôm hoa đứng tần ngần ở giữa tiệm. vừa lúc ấy, Thủy Tiên cô nhân viên quên với anh bước ra cười:

Cả tháng nay không thấy anh, tội tôi tưởng mất mỗi luôn rồi chứ
Tằng hắng giọng để lấy lại phong độ thường ngày, An múa mép:
Làm gì có chuyện đó ! Trừ khi tôi có tiệm hoa riêng, nếu không thì chỉ ủng hộ tiệm này thôi

Thủy Tiên tủm tỉm:

Nếu nghe được những lời này, thế nào bà chủ tiệm cũng gãi con gái rượu cho anh

An nheo mắt:

Ừa ! bà chủ có con gái à ? thế và hoa và cô ấy cái nào đẹp hơn ?

Thủy Tiên lém lỉnh:

Có những người đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn. chắc con gái bà chủ cỡ đó quá

An hạ giọng:

Nè ! Phải cô ấy vừa chạy vào trông không ?

Làm gì có

Vay ai thế kia

Thủy Tiên xoa cằm:

Ai là ai nhỉ ?

1 cô bé tóc dài

Chà ! Con gái tiệm này đều tóc rất dài hết. anh muốn nói tóc dài nào kia?

An ngập ngừng:

Co tóc dài vừa vào làm ở đây đây

Chống tay trên mặt quầy, Thủy Tiên lắc đầu:

Tiếc thật ! Ở đây chả có ai mới vào làm hết

An chắc chắn:

Rõ ràng có một cô gái tóc dài, mắt to tròn vừa chạy vào trông mà
Thuy Tiên nhún vai:
à ! Co ta cũng là khách như anh thôi, liếc An một cái, Thuy Tiên dài
giọng:
Thì ra anh là người làm cô ta sợ đến mức phải vòng ngã sau tiệm để
ra ngoài
An thất vọng đến mức ấp úng:
Co ấy đã ra ngoài rồi à ?
Thuy Tiên gật gù:
Phải ! Mà có chuyện gì vay?
Anh đành nói dối:
Không ! tôi thấy cô ấy quên quên ./..
Thuy Tiên ...tài khôn:
Quên quên à ! Có đồng hương, đồng khởi gì không ?
An gượng cười làm thinh, lòng xốn xang như vừa đánh mất một vật
gì rất quý
Trả tiền hoa xong, An thẩn thờ đạp xe đi. Anh mãi chìm trong nỗi
tiếc nên không thấy Thuy Tiên tủm tỉm cười nhìn theo mình
Đợi An khuất sau ngã tư, cô mới nghiêng đầu vào trông gọi to:
Anh chàng ...thăng mất rồi, chui ra đi nhỏ
Lam Thanh thập thò ló đầu nhìn, rồi đến bên quầy hỏi Thuy Tiên:
Thằng cha đó nói gì về em vay?
Thuy Tiên đáp:
Anh ta bảo trông em quên quen
Thanh tái mặt:
Thật hả ?
Chị láo em làm gì . em có quên anh ta không ?
Lam Thanh lắc đầu thật nhanh:
Không ! đây là lần đầu em gặp anh ta
Thuy Tiên sẫm soi móng tay:
Thế thì lạ nhỏ ! Hay là hấn lộn em với ai? Dù sao thì cũng phải liệu
chừng, hấn là khách quen của tiệm mình đó !
Thanh le lưỡi:
Nếu thế em không dám ra ngoài này nữa đâu. Lỡ gặp hấn thì phiền
lắm ! Nhìn hấn như dân chơi, ớn thấy mồ
Thuy Tiên phá lên cười:
Đúng là nhà quê ! Dân chơi gì mà chạy xe điếc
Lam Thanh chống chế:
em bảo cái tướng hấn chớ bộ
Thuy Tiên trêu:

Đã có ấn tượng rồi phải không ?

Mặt Thanh đỏ lên:

Ấn tượng quái gì chị ơi. Em chỉ muốn được yên thân để kiếm sống qua ngày

Chăm chú nhìn Thanh, Thuy Tiên thắc mắc:

Trông em cũng đâu đến nỗi...Hai Lúa, nhugn sao nhát quá vậy? Vào đây làm đã mấy tháng, mà suốt ngày cứ rút đằng sau để kết hoa. Nói thật, chị sợ ba cái việc kết hoa vào giỏ, tia bột lá sâu, quần kềm vào cành, cột chỉ vào nụ ấy lắm rồi. Làm mãi, tay em nát hết vì gai hồng, bộ không đây hả ?

Nhìn những đầu ngón tay bị rướm máu của mình, Lam Thanh nuốt tiếng thở dài:

Em không có gian buôn bán, đành phải làm việc chả ai thích này.

Nhưng dù đâu tay, kết hoa cũng có cái thú của nó chứ

Thuy Tiên chép miệng:

Đành rằng lạ vậy, nhưng em không buồn khi cặm cụi một mình với lũ hoa đủ sắc đủ mùi ấy sao? Chị thú thật chỉ cần 10 phút không nói thôi là đã chịu hết nỗi

Lam Thanh cười vô tư:

Bởi vậy cô Thủy mới để cho chị trông hàng chớ nếu để em chắc suốt ngày tiệm ế sắc ế

TT phản đối:

Nói vậy không đúng . rõ ràng chị nói nhờ em trông chừng mới năm phút thôi đã có người theo hỏi...cô tóc dài, mắt tròn tọ chị nghĩ em ngồi đây chắc bán đắt hơn chị gấp mấy lần

Lam Thanh lắc đầu nguây nguẩy:

Chị công nhận em rất khéo tay, lại có nhiều sáng tạo, nhưng phí chất xám làm gì khi em vất óc tạo mẫu này mẫu nọ cho đẹp nhưng lương hưởng vẫn y như cũ, trông khi tác phẩm của em bán mắc hơn nhiều.

Tiền đó chui vào túi bà chủ, chớ em có

hưởng được đồng xu nào đâu.

Lam Thanh nói:

em biết, nhưng cô Thuy rất tốt, em không tính toán với người mình mang ơn đâu

TT lắc đầu ra vẻ kể cả:

Em đúng là chưa có kinh nghiệm sống . nhưng mà thôi, lúc này chị nói bao nhiêu em cũng sẽ không hiểu. Tóm lại một câu, nếu mình không đem lợi tới cho người ta, chả ai tốt với mình đâu !

Lam Thanh chớp mắt, Co không tranh cãi với người lắm điều nhiều chuyên như TT . vào làm ở đây, Thanh luôn giả ngây ngô, khờ khạo

về mọi mặt . co đang muốn yên thân nen, ai lên lớp gì với cô, mặc họ . thanh tránh được phiền toái nhiều chừng nào, tốt chừng nấy , Cô thừa biết bà Thuy đang ra sức vất kiệt xác mình, nhưng cô cần chịu đựng hơn nữa để tồn tại ở thành phố không một người thân này Lũn thui quay vào trong, Lam Thanh tiếp tục công việc của mình . bà Thuy hầu như chưa khi nào cho cô ngồi tay trông tám giờ vàng bạc ở tiệm . ngoài những bó hoa cưới, giỏ hoa tươi được kết theo đơn đặt trước, Lam Thanh còn phải cắm những bình hoa khô cho bà Thuy bỏ mỗi cho nhiều chỗ

Bằng đôi tay khéo léo, đầu óc thẩm mỹ, trái tim mơ mộng, tâm hồn đa cảm, Thanh đã tạo được nhiều bình hoa khô rất đẹp nhưng không bình nào giống bình nào. Chính vì điểm này, tiệm hoa của bà Thuy ngày càng đông khách

Thời gian này mô đèn hoa khô đang thịnh, bởi vậy Lam Thanh làm việc mệt nghỉ, nhưng cô chưa bao giờ than phiền . dầu sao cô Thuy cũng đã cứu mang lúc Thanh gặp khó khăn kia mà !

Nhẹ nhàng nâng ba đóa hoa hồng khô màu vàng cam lên, Lam Thanh đặt hoa cạnh những nhánh dã quỳ khô chỉ còn nhô ra những nhụy nâu tròn . co khéo léo sắp xếp những gié lúa mì rực rỡ, những bông cỏ mây mềm mại xen kẽ với những lá bàng khô nhuộm đỏ, nâu để tạo thành một bình hoa mang chủ đề "Mùa Thu Vàng" gợi nhớ những cánh đồng mùa gặt hái

Bình hoa phẳng phất chút buồn, chút mơ, chút nhớ này đang rất được ưa thích . nhưng có lẽ Lam Thanh phải tìm kiểu cắm khác, với những loại hoa khác cho chủ đề mùa thu, nếu không muốn bị bà Thuy chê đã nhàm chán

Buông khuâng cầm nhánh cúc đại đóa len, Lam Thanh nhớ tới gã đàn ông lúc nấy. Rõ ràng cô chưa gặp anh ta bao giờ, sao hắn nói trông cô quen quen ? hắn có quen cô thật không nhỉ ? sao hắn lại nhìn Thanh với ánh mắt làm cô choáng váng thế kia

Cái nhìn vừa ngạc nhiên vừa chiêm ngưỡng vừa như say đắm ấy khiến cô sững sờ hết mấy phút . hắn ta muốn gì ? sao không nói không rằng mà chỉ nhìn cô thôi nhỉ ? có khi nào hắn là người quen của Hậu nên mới thấy cô quen quen không ?

Lòng Thanh nặng trĩu lo âu. Từ lúc bỏ đi tới nay co luôn sống trong tâm trạng của người bị truy đuổi. Thanh không dám đi đâu ngoài việc từ nhà đến tiệm hoa. Vào tiệm, cô lại rút vào xó xỉnh của mình . dầu biết Sài Gòn rộng người lại đông, không dễ gì bị gia đình phát hiện, nhưng Lam Thanh nghĩ cẩn thận vẫn hơn

Diệu Lan cho biết gia đình và Hậu rất tức giận việc cô bỏ đi. Vì không

ai biết rõ lý do nên Hậu đổ tất cả lỗi cho Thanh . anh ta và chú Hoàng đã lên tận đại học sư phạm để tìm Diệu Lan . mọi người nghi con bé xúi Thanh bỏ đi cũng như nghĩ Lan chứa chấp cô . thế nhưng Hậu và chú Hoàng đã không tìm được ra manh mối nào hết nên đành trở về Vẫn theo lời Diệu Lan thì chuyên hợp tác làm ăn mở căn lạc bộ bi da máy lạnh coi như bề . chính vì chuyên này nên mẹ thanh phải chịu trăm ngàn cay đắng với mẹ chồng, em chồng và chồng hệt của con Thanh thờ dài khổ sở . một ngày nào đó cô sẽ khá hơn bây giờ, cô nhất định về đưa mẹ theo để bà được sống sung sướng
Lam Thanh, Lam Thanh - Giọng bà Thuy hơi hải vang lên làm cô giật mình

Cô vừa đứng dậy thì bà ta vào tới nơi. Vẫn thái độ vội vã, bà nói một hơi:

Đúng là may quá , cô tưởng con về rồi chứ

Nhìn đồng hồ, thanh nhỏ nhẹ:

Dạ, còn tới nữa tiếng nữa mới hết giờ làm việc ạ

Bà Thuy xoa tay:

Chắc ! Không phải cô kiểm tra giờ làm việc của con, nhưng có chuyên này cô phải hỏi xem ý con thế nào rồi mới trả lời cho khách KHông đợi Lam Thanh kịp thắc mắc, bà nói tiếp với giọng hào hứng: Nhà bạn của Hồng Y có đám cưới, họ đặt hoa cưới ở tiệm mình . con phải tạo một mẫu mới đặt biệt nhen

Lam Thanh nói:

Dạ ...con sẽ cố gắng . nhưng họ muốn sử dụng bông gì ạ ?

Hoa hồng ! Toàn bộ sẽ là hoa hồng, tới mấy trăm bông lận . họ nhờ mình tới tận nhà để trang trí giúp . con nhắm có làm nổi không ?

Lam Thanh nhẩn nhục đáp:

COn sẽ cố gắng, nhưng con muốn biết cụ thể việc mình phải làm . con sẽ trang trí những gì ạ ?

Bà Thuy cười rất tươi:

Ngày mai cô sẽ bàn với con, quan trọng là phải tốt, gia đình này vừa giàu vừa có tiếng tăm, thế lực, thành ra khách mời toàn giới máu mặt . nếu làm vừa ý họ lo gì không có mối khác chứ

Vỗ vai Lam Thanh, bà ta hạ giọng:

Cố gắng một chút, nếu thành công cô sẽ bồi dưỡng riêng cho con Lam Thanh lại dạ nhưng trông lòng thấy khó chịu. Cô ghét nhất là những lời hứa hẹn kiểu như dự con nít này. Bà Thuy vẫn thường hứa với nhiều nhân viên trông tiệm, khổ nỗi bà hứa rồi lại quên, nên chả còn ai tin vào những lời hứa ngọt ấy. Thuy Tiên vẫn chê bà chủ keo kiệt, chị ta còn tuyên bố : "nếu tìm được chỗ ngon hơn, chị sẵn

sàng bye cái tiệm này khogn thương tiếc"

Từ khi vào làm tới giờ, Lam Thanh vẫn nghe đi nghe lại cái điệp khúc . nếu của Thụy Tiên, nhưng chị ấy vẫn chưa bye được, điều đó chứng tỏ muốn tìm một công việc thích hợp ở thành phố này không phải dễ

Nhìn ra cửa với vẻ trông đợi, bà Thụy cầu nhàu:

Con nhỏ này đi đâu mà tới giờ này vẫn chưa thấy mặt . thật tức chết được với con cái

Thụy Tiên nháy mắt cười Lam Thanh cái cười khoái chí, rồi ỏn ẻn nói:

Lúc nãy có người hỏi thăm Hồng Y đó cô

Mắt nhúu lại, bà Thụy hấp tấp hỏi:

Ai vay?

Thụy Tiên lơ lửng:

ANh chàng ba bông lan, một bông cúc đó

Ba Thụy lăm bắm:

Ba bông lan, một bông cúc ...A...thằng con bà Bích Sơn . sao nó lại quên Hồng Y kia?

Thụy Tiên nói dối như thật:

Anh ta hỏi ron hỏi ren, ý như muốn kết modên với Hồng Y chắc định làm quên để được mua hoa chịu sao ấy

Nhún vai một cái, Thụy Tiên khinh khỉnh:

Dân chạy xe điếc thấy hồng ham chút nào

Ba Thụy nói ngay:

Đừng thấy vay mà lăm, bà nội nó giàu lắm đó . thằng ấy mà ưng

HONG Y, tao gả liền

Thụy Tiên chớp mắt:

CHà ! Anh ta có giá dữ vay sao? Ê ! Lam Thanh, em có cảm tưởng gì không ?

Thanh lắc đầu thật mạnh:

Không ! Em không biết anh ta nào hết

Thái độ của cô là bà Thụy bật cười:

mày chọc con nhỏ hai lúa này làm chi, phải để đầu óc nó trông sáng để kiếm tiền cho tao chứ

Thụy Tiên cao giọng:

Nói vay chả lẽ cô bắt nhỏ thanh ở giá suốt đời

Ba Thụy lại cười:

Tao không bắt, nhưng nó sợ chồng con lắm, đúng không Thanh ?

Lam Thanh gượng gạo nhếch môi rồi bước vội ra sau. Thanh sợ lúc vui miệng, bà Thụy lại nói những điều không nên noi về cô thì khổ

Nhìn đồng hồ, Thanh vội tay lấy giỏ xách trở ra chào bà Thuy và dắt xe đạp cà tàng của mình đi. Tới cửa cô gặp Hồng Y trở chiếc Dream tới. Cô ta phớt lờ như không biết Lam Thanh rồi bóp kèn inh ỏi với dáng điệu hết sức kên kiêu

Hồng Y không ưa Diệu Lan, do đó ghét lây qua cạ lam Thanh biết phận mình nên nhiều khi nghe những lời mỉa mai của HONG Y, cô cố gắng làm thinh như không hiểu gì cả, Mãi rồi cô ta tưởng Thanh ngốc nên không thèm nói nữa, nhưng HONG Y chưa bao giờ có thái độ dịu dàng, thân thiện với cạ trái lại lúc nào Hồng Y cũng tỏ vẻ cô chủ phách lối quyền hành với Thanh

Nhưng trách Hồng Y làm chi khi với chính mẹ ruột của mình, cô ta cũng hỗn láo, quá quắt. lam Thanh cúi mặt lầm lũi đạp xe đi, nhưng HONG Y đã gọi giật ngược lại:

Nè nè ! Trở lại tôi biểu

Thanh thắng xe cái kết, giọng nhấn nhục:

Có chuyện gì vay chị ỷ

Dì nhiên là có rồi, vào tiệm đi

Ngần ngừ một chút, Thanh quay xe lại. Vào tiệm, Hồng Y hát hăm:

Kết ngay cho tôi một giỏ hoa mừng tân gia. Mười phút nữa tôi trở lại lấy

Bà Thuy gắt gỏng:

Mày hứa đưa mẹ đi khai hội, sao bây giờ mới tới. L.ai còn định đi đâu nữa à ?

Mặt vênh váo, Hồng Y la:

Con hứa với mẹ hồi nào? Chiều nay con tới nhà bạn chứ bộ

Thấy Lam Thanh còn đứng sớ rớ, cô ta hét:

Sao không lo làm đi, trừng mắt ếch ngó gì hả ?

Thanh nói:

Giờ này hết hoa loại một rồi, em sợ giỏ hoa sẽ không được đẹp như ý của chị muốn

Hồng Y gần giọng:

Mấy người làm sao coi được thì làm, còn không thì nghỉ phút đi cho rồi. Nhìn cái bộ dạng chướng mắt quá

Bà Thuy chen vào:

Đã nói hết hoa loại một rồi, con còn muốn làm sao nữa? Mẹ thấy chọn một bình hoa khô có ý nghĩa hơn vì nó để lâu được, mà lại đúng modern

Hồng Y làm lì phán:

Nếu hoa khô cũng phải cắm bình mới, đặc biệt chứ con không khoái loại làm sẵn y như khuôn, y mẫu này đâu

Ba Thuy nhăn nhó:

Hết giờ làm việc rồi, Lam Thanh phải về lo cơm nước nữa. Con cứ chọn đại một bình, mẹ đảm bảo bình hoa khô nào cũng có nét độc đáo riêng hết

Hồng Y giậm chân:

Hết giờ thì hết giờ chứ, nó làm thêm con sẽ cho tiền . đâu cần mẹ bắt cầu cho người làm leo lên trước mặt con như thế

Lam Thanh vội vàng nói:

Toi sẽ cắm bình hoa khác cho chị ngay mà

Hồng Y cười nhạt:

Vay thì tốt ! Nhớ là 10 phút phải xong đó

Quay sang phía bà Thuy, Hồng Y hỏi:

Mẹ có đi khai hội không thì bảo?

Ba Thuy tươi ngay nét mặt:

Đi chứ

Hồng Y nghênh ngang bước ra ngoài trước, trông khi bà Thuy lạch bạch chạy theo sau:

Thuy tiên Trề môi:

Đúng là con nhà mắt dạy, vay mà bà Thuy chịu nổi mới hay hồng Y là cục nợ đời của bà ấy đấy. Keo kiệt từng xu với người làm, bản thân không dám ăn xài, nhưng con quý nhỏ ấy đòi bao nhiêu cũng rút ruột mà đưa

Lam Thanh thở dài:

Lại phải trễ rồi, chán thật !

Thuy Tiên nhún vai:

ôi dào ! Với loại người như Hông Y, em phí công làm gì . cứ lấy đại bình hoa này trộn với bình hoa khác, sửa sang đôi chút rồi đưa cho nó . con nhỏ ấy làm gì có khiếu thẩm mỹ để biết thế nào là nghệ thuật chứ

Thanh chép miệng:

Có thể chị y không biết, nhưng lẽ nào người nhận cũng vay? Làm ăn ẩu tả, tiệm mình sẽ mang tiếng

Thuy Tiên mai mỉa:

Em có lương tâm thật ! Vay đừng thờ than nữa

Dứt lời Thuy Tiên chúi đầu vào cuốn tiểu thuyết đang xem dở . lam Thanh ngao ngán bước tới ngắm những lọ hoa khô trên kệ rồi lấy ra một bình ưng ý nhất đem vào trong

Thuy Tiên nói đúng, với hạng người như Hồng Y cần gì phải nhiệt tình . thanh ngồi xuống nhìn giỏ bông, chờ đúng 10 phút mới đem ra ngoài như cắm xong

Làm như thế đúng là dở, nhưng cô cần miếng ăn, cô nhin Hồng Y cũng đâu có sao
Hồng Y lừ lừ bước vào tiệm . gương mặt lúc nào cũng hất lên trời của cô ta tỏ vẻ hài lòng:
Cũng không đến nỗi tệ . chị tiên bỏ vào hộp, gói lại thật đẹp cho tôi
Thấy lên bàn tờ giấy hai chục ngàn, Y nói:
Toi trả công đó
Lam Thanh xua tay:
Toi không nhận đâu
Sao? Chê ít à !
Dạ không phải, nhưng tôi không nhận
Nói xong Lam Thanh te te dắt xe đi ra. Chiều lắm rồi, ngoài phố nhiều cặp trai gái đang đưa nhau đi chơi bằng xe gắn máy. Trông họ hạnh phúc làm sao. Trước kia cô từng ngồi sau lưng Hậu và cũng từng hạnh phúc như họ bây giờ . tiếc rằng đó chỉ là hạnh phúc ảo. Co đã khoát ảo tưởng rồi lẽ ra phải vui mới đúng chứ
Ghé vào khu chợ chiều, Lam Thanh mua vội bó cải xanh, mấy con khô rồi công lưng đạp thật mau về nhà trọ
Đó là một ngôi nhà mà chủ đã ngăn làm nhiều phòng để cho thuê với giá khác nhau. Ông ta tận dụng cả cái nhà xe thấp lè tè để cho mượn với giá bèo nhất . nhờ thế Thanh mới có chỗ với tiền nhà mỗi tháng một trăm ngàn, mà không phải ở chung với ai. Vì ngoài Lam Thanh ra chắc khó có người nào chịu nổi cái nóng của nhà xe bốn bề bằng tôn, y như lò nướng bánh này. Cũng may buổi trưa cô ở tiệm hoa, tối mới về nên không đến nỗi bị sấy khô như những nhánh bông cô thường cầm mỗi ngày
So với lúc ở nhà, ở đây Thanh cực hơn nhiều, nhưng bù lại cô được tự do theo ý mình . thời gian sẽ trôi qua, gia đình cũng như Hậu sẽ quên cô . lúc ấy Lam Thanh không còn phải lo, phải ngại bất cứ chuyện gì nữa. Còn bây giờ hãy tạm bằng lòng với hiện tại đi
Vừa mở cánh cửa cũng bằng tôn của phòng trọ, Thanh đã nghe giọng Diệu Lan nheo nhéo:
Sao về trễ dữ vay nhóc ?
Lam Thanh mừng quýnh lên:
Mày tới lâu chưa?
Diệu Lan chép miệng:
Khoảng 40 phút vàng bạc thoi. Bộ công việc nhiều lắm à
Thanh ậm ừ:
Cũng không nhiều, tại chiều nay xui nên bị hOng Y cản trở
Ngồi xuống cái ghế duy nhất trong phòng, Lan có vẻ quan tâm"

Con quỷ ấy làm khó gì mày à ?

Lam Thanh âm ức kể:

tao đã dắt xe ra, đạp được một đoạn rồi ọ nhugn HÔng Y gọi giật ngược lại. Cô ta bắt tao cầm một lọ hoa khô để đem tặng ai đó chứ không chịu lấy cái có sẵn . đã vay khi xong việc còn vút trước mặt tao hai chục ngàn để trả công nữa chứ

Diệu Lan hỏi hả hỏi:

Rồi mày có phản ứng gì không ?

Thanh chán nản:

Hông Y muốn làm bể mặt tao. Nhưng tao có thể phản ứng ra sao, ngoài việc khogn nhận tiền và đi về chứ ?

Diệu Lan hậm hực:

Đúng là chảnh, từ nhỏ tao với nó đã như nước với lửa. Lớn lên thì càng xung khắc dữ dội. Cô Thụy chiều nó cho lắm vào rồi sẽ khổ

Lam Thanh mệt mỏi:

Nó ghét mày nên lây qua tao lươn

Ăn thua gì, mày cứ việc làm cho tốt vào, cô thuy không đến đổi tẹ đâu

Lam Thanh yếu ớt:

Tao cũng nghĩ vay

Nhìn bó cải xanh, mấy con khô, Diệu Lan nói:

Đẹp ba cái món này đi. Tao có đem gà rôti cho mà nhé

Thanh ngạc nhiên:

Ở đâu vay?

Mẹ tao đem len, đây là phần mày. Mẹ tao dặn mày phải giữ gìn sức khỏe, để sống một mình mà bệnh thì khổ

Lam Thanh dò dẫm:

Co Phương còn nói gì nữa không ?

Diệu Lan ngập ngừng:

Nội mày đã đồng ý thế chấp căn nhà để mượn tiền cho chú Hoàng và cô My làm vốn mở câu lạc bộ bi da

Lam Thanh trợn mắt lên:

Thật hả ? sao mày biết ?

Lan nhăn mặt:

Mày quên rằng mẹ tao làm ở ngân hàng à ? căn nhà đó vây được cả trăm triệu, đủ để hai người mở câu lạc bộ bi da rồi

Thanh bắn khoăn:

Trước đây noi tao chống đối việc đó rất quyết liệt, sao tự nhiên lại đổi ý vay kìa

Di chép miệng:

1 phần cũng tại mày

Sao lại tại tao?

Diệu Lan trầm giọng giải thích

Nghe ở dưới quê người ta xù xì rằng, dạo trước kia bà noi mày tin thầy bói, thầy bùa gì đó giữ lăm . tin đến mức đã mượn bà Hưng Thịnh mẹ ông Hậu mấy chục triệu để cúng xây chùa, xây miếu. Sau khi mày bỏ đi, bà Hưng Thịnh nổi giận đã một hai đòi tiền lại. Nội mày kệt quá đành phải chấp nhà để lấy một phần trả nợ, phần còn lại cho con cái làm ăn

Lam Thanh kêu lên:

Nhugn cái nhà đó thuộc ba mẹ tao mà . co My, Chú Hoang đều được cho nhà riêng . họ đã bán mất rồi, bây giờ lại muốn chiếm của người khác . sao mẹ tao không có ý kiến kia?

Di nhỏ nhẹ:

Co Hiền biết nói gì khi mày đã bỏ nhà đi

Lam Thanh im lặng, cô thừa biết mẹ có nói gì đi chẳng nữa thì tiếng nói của bà cũng chẳng có trọng lượng . nó chỉ như tiếng rơi của hòn sỏi nhỏ xuống lòng hồ mệnh mông mà thôi. Thanh là chỗ dựa duy nhất nhưng lại đã bỏ đi, thử hỏi mẹ còn mặt mũi nào để đòi quyền lợi của mình, dù đó là điều chính đáng chứ

CO thở dài:

Rốt cuộc người khổ nhất vẫn là mẹ tao

LAN lạc quan:

Điều đó cũng chưa hẳn, Co Hiền còn trẻ, còn khỏe, còn làm ra được tiền và còn mày. Chẳng phải là mày luôn mông một ngày nào đó sẽ đưa mẹ mình về sống chung sao?

Lam Thanh buồn xo:

Biết là như vậy, nhưng đến bao giờ đây. Mẹ tao mỗi ngày một già đi
Diệu Lan trầm ngâm:

Có già cách mấy cũng chưa bằng bà cụ ở phòng trọ đối diện với cái nhà xe của mày. Từng ấy tuổi mà phải sống một mình mới đúng là bi kịch

Lam Thanh ngạc nhiên:

Sao mày biết bà cụ ấy?

nãy giờ tao ngồi chờ mày ở bên nhà bà lão mà . bà cụ già nhưng nói chuyện vui ghê hả ?

Lam Thanh gật đầu rồi nói:

Tao chỉ sợ noi tao sau này cũng phải sống một mình như bà bầy

Diệu Lan cười cười:

Ủa ! Chớ mày đi đâu?

Thanh âm ừ:

Sau chuyên đó, bà noi từ tao rồi

Thì còn chú Hoàng, cô My mày lo xa quá

Tại tao hiểu từng người trong nhà nên mới lo xa

Diệu Lan lên giọng dạy đời:

Mỗi người có một số phận, mình có lo cũng chả được . cuộc sống khiến người ta quanh cô cả với những người gần đất xa trời

Thanh nói:

Bà cụ bảy rất tốt với tao, nhưng chưa bao giờ tao và bà cụ thổ lộ về thân thể, hoàn cảnh của mình . tao có cảm giác bà cụ đang trốn tránh người thân như tao

Diệu Lan phì cười:

Giỡn hoài, chả lẽ bà già bảy mươi cũng bị ép lấy chồng ?

Lam Thanh nhăn mặt:

Tao nói thật đó

Lan tò mò:

Bà Bảy sống bằng nguồn thu nhập nào nhỉ ?

Thanh ngập ngừng:

Chuyên đó tao thật khogn biết . có thể từ tiền hưu trí không chừng, tao nghĩ trước kia bà Bảy chắc từng làm việc ở một cơ quan nào đấy
Lan lắc đầu:

Người sống bằng lương hưu ít ỏi đời nào bỏ ra vài trăm ngàn để mướn một căn phòng đủ tiện nghi theo tao chắc bà cụ sống bằng tiền của con cháu ở nước ngoài gửi về

Lắc đầu, thở ra, Lan nói tiếp:

có tiền mà không con, không cháu cũng chả sung sướng gì . cô Thuy cứ chiều Hồng Y rồi sau này sẽ lãnh hậu quả

Lam Thanh ngạc nhiên:

Sao mày lại liên hệ tới cô Thuy chứ ?

Tại Hồng Y là đứa mất dạy, bất hiếu. Thương cô Thuy bao nhiêu, tao ghét con yêu đó bấy nhiêu. gia đình cô Thuy giàu hơn nhiều người, nhưng chưa phải là giàu nứt vách đổ tường, nó không chịu học chỉ lo quây. Tiền nui cũng phải lỡ, nói chi tiền cắc cỏi nhờ tới từng nhánh hoa một mới có . cô Thuy lại bị lên máu, không phải tao độc miệng trù ẻo cô ruột mình, chứ lỡ có bề gì thì tiệm hoa đó chết còn nhanh hơn hoa nhiều nước . chắc cô Thuy cũng nhận thấy điều này, nên đang nôn nả lo kiếm chồng cho Hồng Y

Lam Thanh nhếch môi:

Lại kiếm chồng ! Chắc gì ông chồng là chỗ dựa vững vàng cho phụ nữ

Diệu Lan lý sự:

Nhưng chồng là, cái kông thể thiếu của một gia đình đúng nghĩa.

Nè ! Đừng nói sau khi bị ép duyên, mày sẽ không lấy chồng nha

Lam Thanh đáp:

Tao chỉ lấy người mình yêu thôi

Lan bấu môi:

Xí ! Lại chơi chữ, sống kiểu nữ tu như mày, biết tới chừng nào mới có người yêu để lấy chứ

CHuyên duyên phận, hơi đâu mà lo

Diệu Lan nhấp nháy mắt:

Mày thật sự quên Hậu rồi à ?

Lam Thanh không trả lời, nếu nói rằng đã quên là nói dối. Dầu sao trái tim ngờ nghệch của cô cũng từng rung động vì những lời ngọt ngào, những cái vuốt ve, cũng như cô từng mê đắm vì những nụ hôn mềm mại say ngất của Hậu. Nhớ đến anh ta, dường như Lam Thanh chỉ nhớ đến những cảm giác mới mẻ anh ta mang đến cho mình qua sự tiếp xúc của thân xác . còn tâm hồn có lẽ là sự trống vắng đến khôn khổ . suy cho cùng cũng là gian dối khi trước kia Thanh từng nói yêu anh ta

Diệu Lan bỗng dưng đứng dậy:

Thôi tao về

Lam Thanh kêu lên:

Sao về sớm vậy?

Lan xốc lại cái ba lô trên vai:

Nói là về nhưng tao còn học anh Văn rồi mới về . hôm khác tao sẽ ở lâu hơn

Vừa nói Diệu Lan vừa bước ra ngoài. Lam Thanh nuối tiếc tiễn Lan tới cửa một ngày nữa đã hết rồi, nhưng một tương lai như ý Lam Thanh muốn dường như còn ở rất xa, cô chưa đủ sức với tới được

Mênh mông mây trời

Chương 4

An lười biếng nằm trên giường nhìn khoảng trời xanh qua khung cửa. Hậu quả của bữa tiệc trò rỗi phụ, anh đã uống dùm chú rỗi chính hơi nhiều, say là phải thôi. Nếu tối qua không say, chắc anh đã chần chọc suốt vì đã gặp lại Thu Sương, người yêu đầu đời. Cô ấy

hạnh phúc bên chồng, và hôn hờ đến bắt tay An . nhìn Sương, An quên bẵng đi đến cuối cùng gặp nhau. Đêm ấy cô đã khóc sụt sướt trên vai anh, gương mặt đầm đìa nước mắt ấy đã đeo đẳng An suốt bao nhiêu năm . nó làm anh ray rứt nghĩ rằng Thu Sương không hạnh phúc bên nguTôi chồng giàu có lớn hơn mình cả chục tuổi

Thật ra chỉ có anh ngây thơ nghĩ vaym mỗi tình thời sinh viên đã qua rồi, đóa cúc vàng rực rỡ kia mãi chỉ là kỷ niệm, nó hiện diện mỗi ngày trên bàn như để làm đẹp, chứ đây có nghĩa gì khi chính anh mua tặng cho mình

Vùng ngồi dậy như để xua hết những vương bận trông đầu, anh vào tắm, pha cà phê, ăn sáng với bánh mì và phô mai rồi rông xe ra phố . hôm nay chủ nhật, anh không muốn nghĩ tới công việc, dù đó là mục tiên phần đầu của An . phụ trách thiết kế trang trí nội thất cho một công ty xây dựng lớn trông thành phố là niềm mơ ước cho nhiều kỹ sư tốt nghiệp Mỹ Thuật công nghệ, nhưng với An chức vụ đó chỉ là khởi đầu. Anh khao khát một ngày nào đấy mình sẽ làm chủ một công ty riêng . tất cả chỉ là mơ ước, nhưng là nguTôi mà không biết mơ ước thì chán chết

Ngừng xe trước tiệm hoa, An lững thững bước vào, mắt đảo một vòng tìm kiếm nah thất vọng khi không thấy bóng dáng tóc mây Anh buông khuâng nhớ tới những câu thơ đã cũ:

"Có KHi nào trên đường đời tấp nập

Ta vô tình đã đi lướt qua nhau

Bước lơ đãng chẳng ngờ đang để mất

Một tâm hồn ta đợi đã từ lâu"

An không vô tình, cũng chẳng lơ đãng, nhưng anh cũng để mất một nhân ảnh đẹp . biết bao giờ mới gặp lại cô gái ấy, dù anh đã tới tiệm hoa này rất nhiều lần sau đó

Thấy anh, Thuy Tiên rời mắt khỏi cuốn truyện giọng uể oải:

Ba bông Lan, một bông cúc phải không ?

An lắc đầu:

Ba bông Lan, một bông hồng vàng cam

Tròn mắt lên, Tiên hỏi:

Ừa ! Anh đổi gu rồi hả ?

Giọng lơ lửng, An nói:

Đôi khi mình phải có cái gì mới chứ

Thuy Tiên hỏi tới:

Hoa hồng tượng trưng cho tình yẹu anh đang yẹu đúng không ?

Cứ cho là vay đi. Nè ! Cô gái tóc dài, mắt nai hôm đó, có trở lại đây

không vay?

Thuy Tiên vờ vịt:

Co tóc dài nào kia?

AN nhắc:

Cái cô bé sợ tôi đến đổi phải thoát thân bằng cửa hông của tiệm đó

Thuy Tiên kêu lên:

à ! Nhớ rồi, cô ta chỉ là khách vắng lai. Tới tiệm này có lần đó th

Tôi An xoa cằm:

Chỉ có một lần đầu mà cô đã cho đi bằng cửa hậu. Có đáng tin không nhỉ ?

Gỗ gõ những móng tay dài lên mặt tủ kính, Thuy Tiên tỉnh bơ nói:

Tin hay không, cô ta cũng biến mất rồi

Rồi hạ giọng xuống thật thấp, Thuy Tiên nói nhỏ:

Có cô tóc cực ngắn kia kia, anh xem được không ?

Nheo mắt nhìn ra đường, An thấy một cô gái đang dựng chống chiếc Dream lên rồi kênh kiệu vào tiệm

Co ta gần như reo lên:

A ! Anh An, anh đi đâu vay?

An cũng ngạc nhiên:

Ừa ! Nhà em ở đây à ?

Hồng Y rít lên:

Đâu có ! Đây là tiệm hoa của em, còn nhà ở chỗ khác . bộ không phải anh tìm em sao?

An vỗ vỗ trán:

Hồi tối anh có nghe nói toàn bộ phần trang trí bằng hoa hồng ở nhà chú rể là do tiệm hoa nhà em đảm trách, nhưng anh không nghĩ là tiệm này. Làm khách quen ở đây bao nhiêu năm, hôm nay mớ"i biết cô chủ, có quá muộn không nhỉ ?

Hồng Y cười thật tươi:

Câu này phải để em hỏi anh mới đúng chứ . chủ nhật mà đi mua hoa, chắc chắn dành tặng ngu

Tôi yêu r

Tôi An lơ lửng:

Sao em lại khéo tưởng tượng thế nhỉ ?

Hồng Y nũng nịu:

Nếu thế em sẽ không cho anh đi khỏi đây. Phải tiếp đãi anh tử tế mới được

Dứt lời cô nghiêng đầu vào trông gọi vừa to vừa đầy quyền hành:

Lam Thanh ! Lam Thanh đâu rồi?

Còn chưa biết H

ong Y gọi ai và để làm gì, An đã thấy một cái bóng mảnh mai bước ra. An vui mừng đến mức, suýt kêu lên khi nhận ra

cô gái ấy là tóc mây của mình
Thấy An, đôi mắt đen tròn có hàng mi dài bóng cụp xuống đầy lo lắng
sợ hãi. Co bé lí nhí hỏi HONG Y:
Chị gọi tôi có chuyện gì không ?
HONG Y khoanh tay y như bà chủ lớn:
Sang tiệm bên kia đường gọi nước cho tôi mời bạn
Lam Thanh gặt đầu thật nhanh:
Vâng !
Cô vừa bước đi, Y đã gọi giật lại:
Nè ! Đợi bụng về luôn nghe gà mờ
Thanh lặng lẽ bước đi, thái độ nhẫn nhục của cô bé là An xốn xang
trông lòng . anh hỏi:
Nhân viên của em à ?
HONG Y nhún vai:
ANH dùng từ nhân viên nghe sang quá ! Theo em từ nhân viên để chỉ
những nguTÔI có trình độ một chút . chớ dân vừa dốt nát vừa quê
mùa nên gọi là nguTÔI làm mướn, nghe thích hợp hơn
An im lặng dù thấy khó chịu vì cách nói của HONG Y cô gái này anh
mới vừa quen hồi tối, cô ta đã làm dâu phụ cho vợ bạn anh . đêm
qua HONG Y trang điểm khá đậm, nên trông cô ta đẹp một cách già
dạn . sánh nay, nhìn kỹ HONG Y cũng trạc tuổi tóc mây, nhưng thái độ
của Y lại tỏ rõ vẻ cao ngạo, quyền hành nên mất hết nét dễ thương
cần phải có
Dù suốt buổi An và HONG Y kè kè theo cô dâu chú rể, nhưng anh
không mấy chú ý đến cô . nếu HONG Y không phải là cô chủ tiệm hoa
này, có lẽ An đã chào và đi từ lâu. Bây giờ, mẹ tiêu của anh xuất
hiện rồi, dù chẳng thích gì HONG Y, An cũng phải bám trụ để hỏi cho ra
lẽ tông tích tóc mây mơ"i được
An tủm tỉm dò la:
Nói bật, chẳng lẽ cô gái vừa rồi thuộc loại mù chữ ?
Trề môi khinh khỉnh, HONG Y trả lời:
Chắc khogn đến nỗi như vậy nhưng con nhỏ đó là dân nhà quê chính
cống . lúc đục với gia đình sao đó mới dạt lên đây. Mẹ em có lòng
thương nguTÔI nên nhận nó vào làm . suốt ngày cứ giấu mặt bên
trông lười như quỷ
Ngồi ở quầy, Thụy Tiên chõ mồm vào:
Lam Thanh được việc lắm chứ . chính một tay con bé kết hoa, trang
trí toàn bộ cho đám cưới hôm qua ấy
HONG Y xụ mặt:
Chị biết gì mà nói leo. Mẹ tôi nói chị lắm mồm nhất tiệm, đúng là

không sai

Y vừa dứt lời, Lam Thanh khệ nệ bưng khay nước vào. Cô thông thả để xuống bàn rồi rót ra ly, giọng dịu dàng:

Mời ông và chị uống nước

An kín đáo nhìn Lam Thanh và nói:

Cảm ơn Lam Thanh

Thanh ngạc nhiên khi nghe gã đàn ông gọi tên mình ngọt như đã quên từ đời nào. Nỗi lo lắng trông tiêm thức bỗng trỗi dậy làm Thanh hốt hoảng. cô vội vàng đi vào, mới được mấy bước gã đàn ông lại gọi:

Thanh ơi ! nho(Thanh chọn hộ tôi ba nhánh lan tím và 1` nụ hồng vàng

HÔNG Y nhấn mạnh:

Kết thành hai bó riêng thật đẹp đó

Lam Thanh đến bên kệ hoa, cô vừa lựa vừa tò mò lắng nghe hai người nói chuyện. thì ra gã lạ mặt đó quên với HÔNG Y hai người tôi bộ hợp ý dữ

Tự nhiên lòng Thanh dâng đầy ác cảm. cô hậm hực kết hoa thành bó rồi đem đến chỗ Thụy Tiên

Trở vào cái xó của mình, Lam Thanh nhấp nhồm không yên. có lẽ cô nên về sớm thì hơn, sáng nay Lam Thanh được nghỉ, nhưng đến để dọn dẹp những thứ rác thừa mà cả tuần làm việc khogn rời tay, mọi người trông tiêm vút lung tung thật dơ bẩn

Đúng ra cô có quyền từ chối mệnh lệnh của HÔNG Y lúc này, nhưng một sự nhin, 9 sự lành. nếu làm cô ta bực mình trước mặt gã đàn ông ấy, hậu quả chắc khó lường

Lam Thanh nhặt những nụ hồng héo, những đoá cúc bị lia cành, những cành cắm chướng tả tơi bỏ vào bao. Cô sẽ đem chúng về treo trong nhà như lò nướng bánh của mình, chúng sẽ được sấy khô và toa? Ra mùi hương dễ chịu. Mỗi khi nấu nước gội đầu Thanh sẽ thả vài cánh hoa khô vào. Tóc cô sẽ thơm dịu dàng, người ra những cánh hoa hồng khô còn cho cô thứ nước rửa mặt chẳng kém nước hoa hồng bán ngoài thị trường. bà bảy cũng thích loại hương hoa do Lam Thanh chế ra, nên mỗi buổi sáng, Lam Thanh thường tặng bà một ấm đã đun sôi thơm ngát

Thanh nhớ có lần bà Bảy đã ngâm nga:

"Trông bình cắm là hoa

ném ra ngoài là rác"

Lúc cô còn ngạc nhiên vì hai câu thơ của bà, thì bà Bảy đã chép miệng nói tiếp:

Con biết sử dụng rác của hoa để biến nó thành hương thơm cho đời
thật là đáng khen

KHông biết cô có đáng khen như lời ba Bay không nhỉ ?

Vợ cái nóm rơm rọng vành đôi lên đầu. Thanh dắt xe đạp ra. Ngang
chỗ Hông Y ngồi, cô cố đi thật nhanh nhưng cũng không thoát khỏi

Cô ta tròn mắt la len:

Chà ! Sướng quá nhỉ, mới giờ này đã đi về rồi. Làm công mà còn
hơn chủ

Thuy Tiên vọt miệng:

Hôm nay Lam Thanh được nghỉ mà

Biết đã lỡ, Hông Y vẫn nói ác đi:

Nghĩ sao tới làm chỉ

Đảo vòng đôi mắt xéch, Y gằn giọng:

Hay định chơ, chĩa gì nữa?

An khó chịu hết sức, anh không ngờ Hông Y còn bé mà lại quá quắt
như vậy. Anh để biểu lộ thái độ bất bình của mình. Anh đứng lên bước
tới chỗ Thuy Tiên:

Cô tính tiền hộ tôi

Thuy Tiên mỉm cười:

Vẫn như mọi khi, dù loại hồng vàng này đắt hơn cúc đại đoá khá
nhiều

An nói:

Phiền cô cứ tính đúng giá, tôi đâu có gì đặt biệt hơn những nguTÔI
khách khác

Hông Y vội chạy đến kể ben:

Sao anh lại nói thế, ở tiệm em khách quên vẫn được giảm giá, huống
hồ chi chúng ta còn là bạn nữa

An nhếch môi đầy mỉa mai:

Thật vinh hạnh, nhưng anh không muốn giảm giá vì là bạn em, chào
nhé !

Nói dứt lời anh thản nhiên cầm hoa bước đến xe đạp của mình, mặc
kệ Hông Y ngờ ngác nhìn theo. Chẳng hiểu cô ta hiểu đời tới mức độ
nào lời anh vừa nói

Hỏi hã đạp xe đi, anh nhìn quanh nhưng không thể bóng dáng Lam
Thanh đâu cả. Cô bé ấy nhanh còn hơn cả thỏ. Anh đã biết cô làm ở
tiệm hoa rồi thì lo gì không gặp lại cô chứ

Lòng anh chợt rộn ràng một niềm vui kỳ lạ. Vừa huýt sáo gió, Anh vừa
cho xe rẽ trái và thấy một đám lố nhố đứng bu tròn bên lề đường

Vốn không thích tò mò nhưng không hiểu sao Anh lại ghé mắt nhìn
vào và trông thấy Lam Thanh. Hình như cô bé gặp chuyện gì thì phải

Thắng gấp xe đến mức chúi nhúi ra phía trước, An chèn vội vào đám đông . trước mặt anh cái xe đạp Lam Thanh nằm chổng chơ trên đường, cổ gãy lìa, còn cô bé thì đang sụt sùi khóc với cánh tay rướm máu

An hốt hoảng kêu lên y như Thanh là nguTội thân của anh từ đời kiếp nào:

Em có sao không Thanh ?

Bối rối nhìn anh Thanh không trả lời, An lại hỏi tiếp:

Chuyện gì vậy?

Một nguTội hiểu kỳ nói với An:

Xe đạp đang chạy tự nhiên bị gãy cổ . con bé té lăn ra đất, may là chưa rụng cái răng nào. Lúc này mà có xe lớn chạy tới, chắc rồi đời Nhiều nguTội khác nói nữa, nhưng An không nghe rõ, anh định đỡ Lam Thanh vào lề nhưng cô đã lắc đầu:

Cám ơn, tôi không sao

Mím môi lại để nén đau, Thanh cúi xuống dựng xe lên . an nhỏ nhẹ:

Em không khênh nó nổi đâu, cứ để cho tôi

Thanh cương quyết:

Tôi không dám làm phiền ông

An gượng gạo:

Đau có gì

Đám đông rồi cũng đi hết, chỉ còn lại mình An . thấy Thanh nhăn mặt nhắc chiếc xe, anh nhỏ nhẹ:

Tôi nhờ em một việc

Đôi mắt đen tròn xoe lên vì ngạc nhiên:

Nhờ tôi à ?

An gật đầu:

Tôi nhờ em dắt dùm chiếc xe của tôi

Còn xe của tôi thì sao?

Sẽ đem sửa, thật ra tôi không tử tế gì đâu. TTôi có thằng em sửa xe ở góc phố, nên muốn dẫn mỗi hộ nó

Mời Thanh công len:

Trông ông đâu giống cò

An cuTội:

Nếu giống, tôi đâu làm ăn được

Vừa nói, An vừa lẹ làng nhắc bổng chiếc xe què quặt của Thanh lên bằng một tay rồi te te đi trước khiến Thanh đành cuống quýt dắt chiếc xe leo núi chạy theo sau

Có đã cố tránh anh ta rất nhiều lần . vậy mà cũng không thoát, nếu lúc này biết anh ta có mặt ngoài tiệm thì dù HÔng Y có réo cô cỡ

nào, cô cũng sẽ giả điếc không nghe. Bây giờ, hành tung bị bại lộ rồi. Biết phải làm phỉ đây? Lam Thanh theo gã đàn ông vào một chỗ sửa xe bên lề đường

Vừa nhìn thấy gã ta, nguTÔI sửa xe đã reo lên:

Ủa ! Anh An, xe bị gì vậy?

An xoa hai tay:

Gãy cổ rồi, em sửa giùm anh nghê

Dạ được ! Nhưng chờ hơi lâu vì phải đem sườn đi hàn

An gật đầu:

Em cố làm nhanh nhanh dùm, cô bé này đang gấp về nhà

Kéo chiếc ghế đầu ra, An nói:

Ngồi nghỉ đi Lam Thanh

Thanh dè dặt:

Cám ơn ông nhiều lắm, tôi chờ một mình được rồi. Không dám làm phiền ông nữa

An ngập ngừng:

TTÔI xin lỗi lần đó đã làm em sợ, để đến bây giờ em vẫn có ấn tượng xấu về tôi

Thanh nhìn xuống:

TTÔI quên hết chuyện cũ rồi

An mỉm cuTÔI:

Nếu thế chúng ta sẽ là bạn nhé ! TTÔI vẫn đến tiệm hoa thường

ngày, rất mong được trò chuyện với em

Bất ngờ vì đề nghị thẳng thắn của An, Lam Thanh kêu lên thẳng thốt:

Khogn được !

An trầm giọng:

Tại sao vậy?

Ông là bạn của cô chủ hồng Y, tôi là nguTÔI làm công nên đâu dám trêu cao

An lắc đầu:

Em sai rồi, tôi chưa khi nào là bạn của Hồng Y tTÔI chỉ mới quen cô ấy trông bữa tiệc cưới tối hôm qua. Quên biết và bạn bè là hai việc khác nhau

Thanh nhỏ nhẹ nhưng cương quyết:

TTÔI hiểu nên rất ngại có bạn bừa bãi. Xin ông thông cảm

An gượng gạo:

Có lẽ tôi quá đường đột, nhưng tôi tin dần dà chúng ta sẽ hiểu nhau hơn

Mỉm cuTÔI với Thanh, An đạp xe đi. Còn lại một mình cô xuýt xoa với cánh tay buốt rát, với bầu trời bỗng xám xịt mây đen và với cơn mưa

đang lăm le đổ xuống

NguTôì thợ đã đem sườn xe đi hàn, Lam Thanh cô ro ngồi một mình và thấy tủi thân vô cùng . giá như vừa rồi cô đừng dùng lời để đuổi

An đi thì bây giờ cô nguTôì trò chuyện rồi

Chống tay dưới cằm, Lam Thanh bắt đầu suy nghĩ miên man . tại sao An lại phủ nhận tình bạn với Hồng Y và tỏ ý muốn làm quen với cô nhỉ ? aNh ta là nguTôì như thế nào? Thanh không thể đoán được . nỗi ám ảnh về Hậu vẫn còn nguyên trong hồn cô, Thanh luôn tự nhủ tình yêu là một thứ không thể xuất hiện khi cô đang tích cực kiếm sống ở thành phố này. Co cần lánh đàn ông càng xa càng tốt

Di vẫn chê cách nghĩ của cô . con bé vẫn nói rằng:

Đóng cửa trái tim là sai lầm là thiếu bản lĩnh . trái tim nên giao tiếp, tìm hiểu, làm quen với nhiều hạng nguTôì thích hợp với mình . không phải tất cả đàn ông đều xấu, nhưng để có được một nguTôì yêu chân chính đúng là khó

Lam Thanh không hình dung ra thế nào là một nguTôì yêu chân chính . cô chỉ thấy đụng chuyện yêu đương lúc này chẳng ích lợi gì cả . hồng Y rất ghét cô, nếu Y biết An nói những lời vừa rồi chắc

Thanh khó được làm tiếp, dù cô ta không ưa An đi chẳng nữa

Thanh thở than dài, đối phó với cuộc sống sao nhiều khê thế . đang trầm tư với những rối rắm trong đầu. Thanh bỗng giật mình vì tiếng xe thắng trước mặt . ngược lên cô thấy An

An mỉm cười đưa cho Thanh một gói nhỏ:

Còn và băng cá nhân, em rửa rồi băng vết thương lại đi

Lam Thanh chớp mắt:

Cám ơn, ở nhà tôi có mà

An nghiêm mặt:

Đành là vậy, nhưng đợi đến lúc em về tới nhà, vết thương đã nhiễm trùng rồi. Mà vết thương bị nhiễm trùng thọ sâu lắm đó

Lam Thanh ngần ngại nhìn An, anh ta có vẻ mặt của một nguTôì chân thật, nhưng chắc gì không vụ lợi. Cuộc đời chẳng cho ai bất cứ món gì . dè dặt vẫn hơn

Thanh tìm cách lẩn tránh:

TTôì...tôi....

An tủm tỉm cười và ngắt ngang lời Thanh:

TTôì không dám làm phiền ông chứ gì ? em có biết là chính những lời rỗng tuếch đó mới đáng phiền không ? thật không gì thương tổn bằng lòng tốt bị nghi ngờ và từ chối. Cuộc sống nhiều cạm bẫy làm nguTôì ta dè dặt trong cách cư xử với nhau. Nhưng thường nguTôì lớn mới thận trọng, mới rào đón, trẻ con như em phải vô tư hơn mới

đúng chứ . sao lại ngần ngừ, xa cách, khép kín và có chút gai góc với
xung quanh thế ?

Lam Thanh miễn cưỡng đón lấy gói thuốc . cô cầm chúng trông tay
rồi lại lí nhí:

Cám ơn

An ân cần:

TTôi có thể giúp em mà

Thanh lắc đầu:

Cám ơn ! TTôi tự làm được

Giọng An đầy giễu cợt:

Xin lỗi, cám ơn, không dám phiềnChắc, chắc . một loạt ngôn từ
khách sáo này là rào chắn an toàn của em phải không ?

Thấy Lam Thanh im lặng, An nhẹ nhàng giăng lại bọc thuốc . anh lấy
bông gòn thấm còn rồi chăm chú rửa vết thương cho Thanh

KHông hiểu sao Thanh để yên cho An chăm sóc mình . tim cô nhTội
nhói nhói tới Hàu, cô nhủ thầm mình không đời nào mềm lòng như
trước kia, không đời nào

Vết thương rướm máu bị rửa còn rát vô cùng, nhưng Thanh mím môi
cố chịu. Cô không muốn bị chê làm nũng dù nước mắt con gái đã
hoen mi rồi. Cúi đầu xuống, Thanh nghe An vỗ về bằng giọng ấm đến
mức xao xuyến

Thoa dầu mù u, dán băng lại là xong ngay đâu có đâu phải không ?

Lam Thanh gượng cuTội:

cám ơn ông

An lắc đầu:

Ngoài những từ thường dùng với khách hàng . em không thể nói gì
khác sao?

Thanh thản nhiên đáp;

Ai muốn tìm sự nhàm chán mới nói chuyện với tôi

TTôi lại không nghĩ vậy ai muốn tìm tôi, khám phá cần trò chuyện với
em

Đó là cách nguy biện của nguTội tò mò

An bật cuTội:

Thì ra em không ít lời như tôi tưởng

Thanh đuối khéo:

Sắp mưa rồi, ông nên về cắm hoa vào bình, hoặc đem tặng nguTội
yeu đi, không thTội chúng héo hết đấy

An thần nhiên:

Tôi cũng định về, nhưng xe thắng không ăn phải ở lại sửa đã. chắc phải đợi thằng nhóc này sửa xong xe của em trước

Lam Thanh ầm ừc nhìn mưa bắt đầu rơi. Cái chòi sửa xe có một chút, dầu không muốn cô cũng ngồi chung một túp lều với An. trái với thái độ bức dọc của Thanh, An thích thú ra mặt, anh chàng ngâm nga:

Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa. Bây giờ tôi mới thấm thía tại sao Nguyễn Sa lại viết như thế

Thanh mĩa mai:

Chỉ những nguTôi ăn không ngồi rồi mới lạy trời mưa theo kiểu đó

Em nghĩ vậy sao?

Chớ còn gì nữa, ông thấy đấy mưa như vậy chỉ khổ dân lao động như chúng tôi

An phản ứng:

Nhưng nguTôi lao động cũng có lúc đứng ngắm mưa với nguTôi yêu chứ

Lam Thanh lắc đầu:

Họ không lãng mạn đến thế đâu

Em có vẻ bi quan quá !

Lam Thanh không trả lời, cô xòe tay hứng mưa và như chìm trong cõi riêng của mình hết sức tiết kiệm lời, anh không tin Lam Thanh là "dân dốt nát, vừa quê mùa" như Hồng Y từng dè bỉu. Có thể cô bé không phải nguTôi thành phố, nhưng chắc chắn phải có ăn học đàng hoàng. cì hoàn cảnh gì mà thanh đã vào làm việc cho tiệm hoa của Hồng Y nhỉ ?

An buâng khuâng nhìn mái tóc dài của Thanh lấm tấm những bụi mưa. Lúc này cô nhỏ khác một cô bé đang nghịch mưa với những nét hồn nhiên, trông sáng dễ làm rung động lòng anh

AN buột miệng:

Trông em cũng lãng mạn lắm chứ

Rút tay lại, Thanh nói lảng đi:

Tôi rửa tay mà

An tủm tỉm:

Rửa tay nhưng trông có nét lấm

Lam Thanh xụ mặt trở về cái ghế gỗ ở góc chòi. Cô cố không để ý đến sự hiện diện của An, nhugn đôi mắt của anh vẫn làm cô xốn xang. chính đôi mắt ấy đã làm cô mất hồn hôm hai nguTôi đụng độ lần đầu. Tới hôm nay, nó vẫn còn làm Thanh e ngại vì không biết có thật An trông cô quên quên không

Co đang hoang mang thì An hỏi:
 Em vào làm ở tiệm hoa ấy lâu chưa?
 Thanh tỉnh khô:
 Lâu rồi
 Lạ thật ! Vay mà tôi mới vừa gặp em đây thTôi. Tất cả những bình
 hoa trông đám cưới do em cắm à ?
 Lam Thanh trả lời nhát gừng:
 Vâng
 Cá cái cổng "Tân Hôn" kết bằng hoa hồng nhưng tươi đủ màu
 Vang
 An gật gù:
 Cũng khá đẹp, dù tôi không mấy thích
 Lam Thanh nhếch môi:
 Theo tôi cái cổng ấy vừa nặng nề, vừa lố bịch . nhưng khách yêu cầu
 mình phải làm
 Mất hết bao lâu?
 Mất hết ba tiếng đồng hồ với một trăm bông hoa hồng, nhiều loại hoa
 khác cùng hai nguTôi phụ
 An chép miệng:
 Chắc cũng vất vả lắm
 Lam Thanh bóp những đầu ngón tay và nói:
 Hoa hồng nào chẳng có gai. Hơn ai hết tôi biết rõ cảm giác bị gai
 đâm ra sao. Nhói tới tim ấy
 an chợt xót xe khi nhận ra tông giọng nói của Thanh như tiếng thở
 than kín đáo. Anh hiểu ra ngay là Lam Thanh không thoải mái khi làm
 việc cho gia đình HÔng Y an muốn tìm hiểu nhiều hơn nữa về Lam
 Thanh, nhưng lại ngần ngại vì lo cô bé sợ . dù sao đây cũng là lần
 đầu tiên của hai nguTôi An phải để lại ấn tượng tốt trong lòng cô bé
 thì mới hy vọng có những lần kế tiếp
 Mưa vẫn rỉ rả không dứt, gã sửa xe vẫn chưa về . lam Thanh sốt ruột
 dõi mắt ra con phố vắng
 NguTôi ta bảo mưa bông bóng như vay lâu tạnh lắm . thanh rầu rĩ
 nhìn bông bóng vờ chạy theo hè phố đầy nước
 Giọng An vang lên làm không khí ấm lại:
 Có một câu chuyện về hoa hồng và gai của nó . tTôi sẽ kể để em bớt
 sốt ruột nhé
 Rồi không đợi Lam Thanh biểu lộ thái độ, An bắt đầu kể:
 Có một anh chàng sinh viên nghèo yêu say đắm một cô tiểu thư khuê
 các . tình yêu của chàng mãnh liệt vô cùng, nhưng chàng không dám
 thổ lộ cùng ai ngoài con chim họa mi mỗi sáng vẫn đều hót bên ngoài

cửa sổ, nơi chàng ngồi học và làm những vần thơ ca tụng nhan sắc nguTôI yeu tiếng hát của Họa Mi rất tuyệt, nhưng không làm tan khối tương tư đã thành đá trong tim chàng . đau khổ khiến chàng như ngây dại, và chú chim cũng buồn vì không giúp được gì cho nguTôI nó yeu mền

Lam Thanh chớp mắt vì những lời An kể, Co nồn nao thắc mắc: Con họa mi ấy và chàng thư sinh có liên quan gì tới hồng hồng chứ ? An mỉm cuTôI vì thấy Lam Thanh quan tâm đến câu chuyện của mình, anh thích thú kể tiếp:

NguTôI ta nói rằng hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yeu và no cũng tượng trưng cho nguTôI con gái kiêu sạ chàng sinh viên cũng tin như vậy nên quyết định dùng hoa hồng đỏ để bày tỏ tình yeu của mình . khổ nỗi ở nơi chàng sống không có hoa hồng đỏ . tất cả hoa hồng nơi đây đều mang màu trắng, cái màu hoa hồng trắng làm trái tim nhút nhát của chàng tuyệt vọng đến cùng cực . yeu mà chưa nói, thì không có gì khổ bằng . aNh chàng càng ngày càng ốm o, tiêu tụy ấy cứ cầu mong phéo màu xuất hiện

Nghiêng đầu nhìn Lam Thanh, An hỏi:

Đó em biết chàng ta cầu mong điều gì ?

Lam Thanh ngập ngừng:

Mong cô tiểu thư ấy biết được tình cảm của mình, đúng không ?

An ra vẻ bí mật:

Gần đúng thTôI, chàng vốn là nguTôI lãng mạn nên muốn khi tỏ tình với nguTôI đẹp cũng phải theo phong cách lãng mạn

Thanh bó gối nhìn An:

Thế nào là phong cách lãng mạn ?

Biết cô bé đang chú ý tới câu chuyện của mình . an hứng chí lên giọng:

Chàng muốn khi tỏ tình sẽ có một nụ hồng đỏ dâng tặng nàng . thế nhưng tìm đâu cho ra hoa hồng đỏ chứ

Ngừng một tý để kéo sự tò mò của Thanh, An nói tiếp:

Tất cả nỗi niềm của chàng chỉ có Hoa. Mi hiểu, và chú chim ấy quyết định giúp chàng trai tròn mộng ước

Lam Thanh tròn mắt:

Bằng cách nào?

Mặt An nghiêm lại giọng anh pha một chút não nề:

bằng cách hy sinh bản thân mình . suốt buổi sáng của ngày đã quyết định giúp chàng sinh viên hoàn thành mộng ước, hoa. Mi đã cất tiếng hát thật hay chưa bao giờ chàng được nghe những âm điệu du dương, chứa chan tình cảm và cũng buồn thối thiết như thế . cứ

nghĩ rằng hoa. Mi hiểu lòng mình, nên chàng đã viết những lời thơ để cảm ơn chú chim nhỏ. chính những lời ấy đã làm họa mi rơi nước mắt

Lam Thanh ngắt lời An:

Và những giọt nước mắt ấy đã rơi xuống hoa hồng trắng làm nó đổi màu?

An lắc đầu:

Nước mắt không mà làm sao biến hoa trắng thành hoa đỏ được

Thanh sốt ruột:

Vay thì hoa. Mi đã làm sao. Ông nói đi

An không trả lời anh nói:

Mưa ướt hết tóc Thanh rồi kìa, Ngồi xích vào một tí

Lam Thanh ngoan ngoãn nghe lời, cô hướng ánh mắt chờ đợi về phía anh và nghe giọng An trầm xuống:

Đêm hôm ấy họa mi bé nhỏ đã dũng cảm ôm siết lấy nhánh hồng, để chiếc gai nhọn cứng của hoa đâm xuyên tim mình. máu ứa ra, ứa ra...Sáng hôm sau chàng sinh viên thức dậy, mở cửa sổ và sung sướng đến mức phải hét lên khi thấy trong vườn hồng nhà mình rực rỡ một nụ hồng đỏ như màu máu của con Tim khi yêu

AN hơi nhếch môi:

Thế là chàng vui mừng hái nụ hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu ấy tới nhà cô tiểu thư xinh đẹp kiêu kỳ

Lam Thanh hấp tấp hỏi:

Còn họa mi thì sao?

Chú chim bé nhỏ ấy lấy máu mình nhuộm đỏ nụ hồng và đã chết khi bình minh vừa ló dạng. xác hoa. Mi rơi xuống gốc hồng, nhưng vui mừng quá nên chàng đâu trông thấy

Mặt Thanh xù xuống buồn hiu:

ôi ! Bi thảm quá, chuyện tới đây là hết rồi sao >

An kể tiếp:

Chàng chạy như bay đến nhà nàng. vừa lúc nàng sắp bước lan một chiếc sông mã sang trọng, thấy vay chàng vội quỳ xuống kiêu như ROmeo quỳ trước mặt Juliette và ngỏ lời yêu nàng. cô tiểu thư nhếch môi cười ngạo nghễ vì những lời ngây ngô như thế, nàng đã nghe quá nhiều rồi. Một gã nghèo kiết xác mà dám trèo cao, thật đáng ghét hơn là đáng thương hại. Định ban cho chàng một câu phủ phàng nghiệt ngã để chàng đau mà bỏ đi chuyện yêu đương, nàng chợt thấy bông hồng màu chói chang trên tay chàng

An trầm giọng:

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời nàng trông thấy một bông hồng

đẹp đến thế, nên thay vì công môi nói lời độc ác, nàng lại đưa tay nhận lấy bông hồng

Lam Thanh reo lên:

ít ra kết thúc cũng có hậu chứ

An lại thần nhiên nói tiếp:

Cầm bông hoa trông tay, nàng chẳng thèm nhìn đến chàng mà vội lên xe sông mã . nàng phải đến toà lâu đài gần đó để ra mắt một vương tôn công tử, tâm trí đâu mà nghĩ tới gã thanh niên bá vợ chủ của bông hoa hồng . vợ"i nàng, nó đẹp thật nhưng cũng chỉ là một bông hoa. Để khỏi vương tay, nàng đã vứt nó khi tới lâu đài. Một chiếc xe ngựa đã nghiền nát bông hoa tội nghiệp ấy

Lam Thanh im lặng, câu chuyện An kể chứa đựng một quan niệm sống đẹp . nhưng buồn quá !

Co buột miệng:

Thế còn anh sinh viên thì sao?

Em cần biết anh ta ra sao à ?

Thang gật đầu:

Phải, câu chuyện chưa kết thúc mà

An nhún vai:

Chàng ta buồn vài tháng rồi lại lao vào những cuộc tình mới

Lam Thanh chép miệng:

Chỉ thương cho hoa. Mi, tội nghiệp cho trái tim bé xiu của nó quá

Thấy Thanh thờ thần nhìn những hạt mưa nổ đất trời với nhau, An bảo:

Đây chỉ là một câu chuyện tưởng tượng thôi mà ! đừng nên suy nghĩ nhiều

Lam Thanh có vẻ trách:

Sao ông lại tưởng tượng chuyện buồn như vậy?

An khoanh tay:

Vì nỗi buồn dễ làm nguôi ta gần nhau hơn . sau này đôi lúc em sẽ nhớ trông một ngày mưa, có anh chàng đã phia ra một câu chuyện để giúp em giết thời gian

Lam Thanh ngắt lời;

KHông đời nào tôi thêm nhớ

An khoan khoái:

TOi đoán em sẽ nói thế, nên cũng chẳng hề buồn . mưa sắp tạnh, có lẽ tôi về trước

Môi Thanh cong lên:

Ong không sửa thắng xe nữa à ?

Mắt nheo lại vừa nghịch ngợm vừa đa tình, An nói:

Tôi vẫn còn khả năng dừng đúng lúc, chưa cần phải sửa vội. Hy vọng sớm gặp lại em, chào nhé Lam Thanh

Thanh buông khuôn trông theo An . trông mướt anh ta vừa có nét gì vừa bụi bùi vừa nghệ sĩ khiến lòng cô bồi hồi khi nhớ lại câu chuyện anh vừa kể

:rose: :rose: :rose: :rose:

Đang loay hoay tỉa những lá cúc héo, Lam Thanh chợt nghe tiếng bà Thuy gọi mình giật ngược

Bỏ vội cái kéo xuống, cô tất tả chạy ra ngoài và ngạc nhiên khi thấy bà Bay đang đứng ngắm nghía những cây ly ly đủ màu tuyệt đẹp

Có việc gì mà bà Bay đến đây vậy kìa? Đang hoang mang, cô lại nghe giọng bà Thuy ngọt sớt:

Bác Bay định mua hoa nào xin cứ chọn

Bà Bay cười:

Cô cứ để tôi tự nhiên, mình có lạ gì nhau mà khách sáo

Bà Thuy xum xoe:

Dạ ! Bác Bay là khách quý, Cháu phải tiếp chu đáo, nếu không cháu sao được

Nói dứt lời, bà ngoắt Thanh đến giọng nghiêm lại và đầy quyền hành:

Làm ngay một giỏ hoa sinh nhật với hai tám bông hoa cúc hoà Lan . phải kết thật đặc biệt, nghe chưa?

Lam Thanh gật đầu rồi bước vội đến bên bà Bay:

Bà ơi ! Bà muốn mua hoa sao không báo với cháu? Tối đây làm gì cho mắc công ?

Nhấn nha ngắm những cành tulip đỏ tươi bà Bay nhỏ nhẹ:

à ! Tại bà muốn xem chỗ cháu làm việc ra sao ấy mà

Lam Thanh ngập ngừng:

Bà quên cô Thuy à ?

Bà Bay lơ lửng:

Cũng không hẳn là quên . trước đây dâu của bà thường mua hoa ở đây, nên bà có biết cô ta

Rồi không để thanh thắc mắc tiếp, bà nói:

Trông bà chủ của cháu lanh lợi thế kia chắc bà ấy không dễ đâu nhỉ ?

Tôi ! lo đi làm việc đi, cứ để mặc bà

Lam Thanh mỉm cười:

Không sao đâu ! Cháu phải chọn hoa cúc để kết làm hoa sinh nhật mà

Bà Bay gật gù:

à ! Vừa rồi có cháu tôi vừa đặt làm . bà nghe đâu để mừng sinh nhật con trai vừa được hai mươi tám tuổi

Thanh buột miệng:

Con trai mà cũng được tặng hoa mừng sinh nhật . làm con nhà giàu thật là sướng

Ba Bay bật cười:

Nếu không thế, các tiệm hoa làm sao bán được . nhưng chưa chắc làm con nhà giàu sướng đâu nhé

Chỉ vào thùng hoa cúc hà Lan, bà khen:

Cúc này đẹp thật . nhụy đèn trông vừa mạnh vừa ấn tượng, phù hợp với đàn ông . thế cháu định kết giỏ hoa theo kiểu nào?

Lam Thanh ấp úng:

Thật tình cháu chưa nghĩ ra. Kết hoa cho đàn ông chắc phải có phong cách riêng rồi

Ba Bay thần nhiên:

Bà thấy cháu vừa khéo tay, vừa có tâm hồn . thế nào cháu cũng nghĩ ra mà

Lam Thanh chớp mắt:

Ba lại khen cháu nữa rồi

Giọng bà Bay trầm xuống:

Đó là nhận xét chứ không phải lời khen xuông . cháu phải tự tin chứ

Lam Thanh nhìn những nhánh cúc vừa lựa trông tay và nói:

Bà có thể gợi ý cho cháu không ?

Ba Bay ngậm ngẫm:

Những đoá cúc mạnh mẽ màu vàng rực này như ánh sáng của mặt trời. Bà nghĩ giỏ hoa nên mang một ý nghĩ nào đó như vươn cao, bay bổng, với mơ ước tuổi trẻ đầy sức sống

Lam Thanh hớn hờ:

Cháu nghĩ ra rồi ! Cám ơn bà nhiều lắm

Lấy ba bông tulip, ba Bay nói:

Thôi ba về đây

Vừa bước được vài bước, ba Bay ngoắt Thanh đến gần, giọng hạ xuống thật thấp:

Đừng cho cô Thuý biết bà cháu mình quên nhau nhé

Lam Thanh gật đầu. Cô lấy làm lạ vì lời dặn đó của bà cụ, nhưng ngay sau đó cô quên ngay khi đầu óc căng lên vì công việc

Lật những mẫu catalog mẫu giỏ hoa sinh nhật của nước ngoài. Lam

Thanh nghiên cứu kỹ lưỡng để tạo nên một mẫu riêng của mình .

bỗng nhiên Lam Thanh chợt nhớ tới những đoá cúc vàng của AN

Bao giờ anh cũng mua cho mình một đoá cúc vàng . trông tình yêu

màu vàng là màu báo trước sự phản bội. Tại sao An lại thích hoa

vàng kiể

Vỗ vào trán một cái, Lam Thanh thầm nhủ . đặt anh ta qua một bên đi, An đâu dính líu gì đến giỏ hoa sinh nhật này
Nhưng ví dụ . hừm ! Chỉ là ví dụ thôi nhé ! Co kết giỏ hoa cúc vàng này để tặng An thì cô sẽ làm thế nào?
Nhìn hai mươi tám bông cúc, bó hoa sa lam tím hồng, bó bắt tử vàng nộ những lá dương xỉ mỏng manh, một nhán từng lá xanh mượt .
Lam Thanh bắt đầu chìm vào giấc mơ của riêng mình . trong giấc mơ đó cô tưởng tượng mình đang kết hoa để tặng An
ôi ! Thật khổ khi phải vay mượn cảm xúc để làm việc cho đạt hiệu quả . phải bóng mười lăm phút sau, Thanh mới kết xong giỏ hoa và hài lòng với tác phẩm như vườn tơi ánh sáng này
Cái giỏ màu nâu vuông mạnh mẽ, vững vàng đỡ lấy nhánh từng xanh mượt xà xuống như cánh ta trẻ trung ôm cả đất trời vào lòng . phía trên là 28 bông cúc vàng xoè cánh, tỏa đều, vươn cao các phía như những tia nắng mặt trời đang chiếu khắp nơi. Đan xen với cúc là những bông hoa bắt tử vàng nâu, những chùm sa lam hồng, những lá dương xỉ ẻo lả, yếu đuối. Tất cả làm giỏ hoa vừa mạnh mẽ vừa lãng mạn
Vuốt những sợi tóc xoà ra trên trán, cô lo lắng không biết bà Thụy cô hài lòng không
Thanh dè dặt xách giỏ hoa ra ngoài rồi im lặng chờ nghe phán xét
Cô thở hắt ra nhẹ nhõm khi bà Thụy buông một câu ngắn gọn:
Đẹp lắm
Rồi bà lại nói tiếp:
Chắc bà ta sẽ hài lòng
Nhìn đồng hồ, na Thụy hậm hực:
Thằng Tý đi đâu mà tới giờ này chưa về kìa?
Thụy Tiên chỏ miệng vào:
Chiều nay nó xin nghỉ mà
Ba Thụy kêu lên:
Ờ nhỉ ! Thôi chết rồi, lấy ai đi giao bó hoa này đây
Tiên ngoe nguẩy:
Tôi phải trông tiệm à nha
Chỉ vào Thanh, bà Thụy phán:
Vay thì Lam Thanh đi
Co giầy nầy:
Cháu không biết đường
Ba Thụy phán:
Không biết thì đi cho biết . trốn trông xó hoài chưa chắc là đúng cách
Lam Thanh gãi đầu:

Cháu không biết đường thật mà

Ba Thuy lờm cô:

Hay là chán làm ở đây rồi

Thanh ấp úng:

Dạ, đâu có

Vay thì cầm tiền đi xích lô nè ! Địa chỉ đã có sẵn, xe sẽ đưa tới tận nơi. Bây giờ vào trông sửa soạn lại một tý cho bớt cái gốc nhà quê đi IT miễn cưỡng cầm tiền và chột tự ái vì những lời bà Thuy miệt thị mình . cô tần ngần đứng trước gương rồi kiểm cái gốc quê xem nó lẫn vào đâu

Trông gương là một gương mặt buồn với đôi mắt to, mái tóc dài óng ả . từ ngày bỏ nhà đi tới nay, cô ít cuTội, nhiều khóc và luôn sống với tâm trạng bất ổn . có sửa soạn lại một tý cho bớt cái gốc quê thì sự lo lắng muộn phiền cũng không bớt được, vậy thì điều hạnh làm gì khi cô chỉ là nguTội làm công cho tiệm hoa này

Cầm giỏ hoa len, Thanh thấy có một tấm thiệp cài vào. Tấm thiệp ghi hàng chữ:

"Mừng sinh nhật lần thứ hai mươi tám của Bim Bim"

Bỗng dưng cô buồn cuTội vì cái tên Bim Bim này. Hắn ta chắc được cưng như con nít nên bà mới dùng tên này để ghi vào thiệp mừng thay vì dùng tên thật

Nghĩ tới phận mình Lam Thanh chột tử thân . từ bé tới lớn cô chưa biết thế nào là sinh nhật . và cũng không biết khi nào được đi dự sinh nhật bạn bè

Theo bà nội đó là bày chuyên vô bổ, tốn kém

Bà nói thế nhưng tới ngày sinh nhật của mình bà lại mắng con, chửi cháu, dằn vặt dâu rể khi chúng quên quà cáp cho bà

Càng nghĩ tới bà nội, Lam Thanh càng chán . cô muốn quên những gì gánh chịu trông ngôi nhà đó, nhưng vẫn chưa thể nào quên được

Ngồi trên xích lô Lam Thanh lơ ngơ nhìn phố phường về chiều. Đây là lần đầu tiên cô được dạo phố Sài Gòn với một tâm trạng thanh thản, vô lo như vậy. Đi hết mấy ngã tư đường xe dừng lại trước một ngôi ngà cô hàng rào bằng lưới. Nhìn cửa đóng im ỉm Thanh ngạc nhiên vì nhà có sinh nhật sao lại vắng tanh thế kia? Cô có nhầm địa chỉ không ?

Vội vàng cô so lại số nhà và tin là mình tới đúng nơi. Chủ không có ở nhà đành phải đợi thTội.

Xách giỏ hoa, Lam Thanh đứng quay mặt vào trông và thăm rủa cái gã Bim Bim ác ôn nào đó . gã đang ở đâu, mà giờ này vẫn chưa chịu

về nhỉ ?

Trời bắt đầu tối, Thanh cũng bắt đầu lợ co mỗi chân quá nên ngồi chồm hồm trên đất, mãi tới khi nghe tiếng xe, tiếng bóp kèn sau lưng mình, cô mới hết hồn quay lại

ánh đèn từ chiếc Dream chói sáng làm cô không nhìn thấy nguTôì trên xe. Lật đặt đứng dậy cô nghe giọng An như reo lên:

Lam Thanh

Đúng là An rồi, anh chỉ khác thường ngày ở chỗ ăn mặt rất lịch sự và đang ngồi trên chiếc Dream lảng cóong

Lam Thanh chưa kịp hết ngỡ ngàng . an đã hỏi:

Em tìm anh à ?

Cô đáp ứng:

TTôì tìm Bim Bim, ông có biết ai tên đó không ?

Nhảy xuống xe, An mỉm cuTôì:

Có, tôi rành anh ta quá đi chứ . nhưng em tìm Bim Bim làm gì ?

Có nguTôì gửi hoa mừng sinh nhật Bim Bim

AN nhíu mày:

Sinh nhật hả ? à ! Vay mà tôi không nhớ,thật là lẩn thẩn

Bước tới cửa rào, Anh mở khóa và hơi nghiêng mình:

Mời em vào nhà tôi chơi

Ờ không ! TTôì đang bận việc mà

Rồi như chợt nhớ ra. Thanh kêu lên:

Ong là Bim Bim

An mỉm cuTôì:

Đó là tên bà nội tôi đặt lúc nhỏ . có gì làm em ngạc nhiên dữ vay?

Giỏ hoa này chắc chắn là của bà rồi. Có phải khách hàng của em là một bà cụ rất đẹp lão không ?

Lam Thanh nói ngay:

TTôì không biết

An gật gù:

à quên nữa. Có bao giờ em ngồi quầy đâu

Thanh nghiêng giọng:

Nếu đúng ông là Bim Bim mời ông ký tên nhận hoa cho tôi còn về nhà

Mắt An lông lanh:

Hôm nay sinh nhật của tôi, em không chúc gì sao?

Lam Thanh lúng túng:

Thật sự là tôi...tôi...không chuẩn bị

An chép miệng:

Thành thật là tốt, nhưng đôi khi thành thật quá làm cuTôì ta buồn

chết được

Thanh đưa giỏ hoa cho An, giọng ngập ngừng:

Chúc ông sinh nhật vui vẻ và...và ...hạnh phúc

An cười buồn:

Cảm ơn em ! Tôi chỉ vui vẻ, hạnh phúc khi có được người tôi chia sẻ .
một mình trông ngôi nhà này, sinh nhật đâu mang ý nghĩa gì

Lam Thanh ngập ngừng bước theo An vào phòng khách . đợi An ký
nhận giỏ xông cô tôi:

Xin phép ông, tôi về

Giọng An chùng xuống:

Đừng về vội mà Thanh . chẳng lẽ tôi đáng ghét đến mức không mời
được em một tách trà ?

Lam Thanh lắc đầu:

Không phải vậy đâu

Nếu thế thì em ở lại nhé . năm mươi phút thôi tôi cũng vui lắm rồi
Thanh im lặng, cô nhớ tới lời bà Thủy nói lúc nãy. "trông trông xó hoài
chưa chắc đã là đúng cách" . suốt thời gian qua Thanh luôn nhìn đời
bằng cái nhìn ngờ vực . với bất kỳ ai, cô cũng khép kín dè dặt . an
vẫn thường xuyên ghé tiệm, nhưng cô luôn tránh anh . để rồi bất
đi hơn nửa tháng nay anh vắng bóng . lam Thanh yên tâm cho rằng
An đã chán trò mèo bắt chuột nên đã tìm vui ở những nơi khác . nào
ngờ chiều nay cô gặp anh trông hoàn cảnh này. Trước những lời tha
thiết của An, Thanh mà bỏ về ngay thì đúng là quá đáng . nhưng ở lại
thì chuyện gì sẽ xảy ra đây?

An ngập ngừng:

Tôi chỉ ước ao có một người bạn như anh mình trông đêm sinh nhật, ngoài
ra không ước gì khác

Lam Thanh nhẹ cắn môi:

Tôi chỉ có thể ở lại vài phút thôi

Mặt An tươi hẳn lên:

Như vậy cũng đủ rồi, em chờ tôi một chút nhé

An chạy vào trong lấy ra một ấm trà, hai cái tách và một hộp bánh
ngọt

Đặt tất cả lên bàn, anh nói:

Đợi tôi nấu nước pha trà đã

Dứt lời An lại biến ra đằng sau. Lam Thanh tò mò quan sát chung
quanh

Đây là một ngôi nhà to với phòng khách rộng tiếc rằng ngoài bộ salon
ra, trông phòng không còn gì khác

Phải sống một mình trông ngôi nhà lạnh lẽo này đúng là chán .

những tò mò về bản thân An bỗng trỗi dậy, Lam Thanh phải tìm hiểu về anh mới được

An xách bình thủy đựng nước nóng ra. Anh châm trà và nói:

Nếu bà nội khinh gửi giỏ hoa, tôi đã quên hôm nay là sinh nhật của mình

Lam Thanh chớp mắt rất vô tư:

Ông nên đến thăm bà và cảm ơn cho phải đạo

An thở dài:

Đương nhiên là như vậy, nhưng khổ nỗi tôi không biết nội mình đang ở đâu

Sao kỳ vậy?

Chuyên dài dòng lắm . chỉ sợ em không kiên nhẫn nghe

Lam Thanh vuốt cánh hoa cúc trong giỏ:

Nếu xông mà lòng ông được vui, nhất định tôi sẽ nghe vì hôm nay là sinh nhật ông mà

Lấy bánh trong hộp ra, An đưa tận tay Thanh:

Mời em

Cám ơn

An tằm tằm cuTô:

Chừng nào tôi mới mua được hai tiếng cám ơn của em nhỉ ?

Thanh làm thỉnh, An ngắm giỏ hoa và thốt lên bằng giọng khâm phục:

Đẹp quá ! Chắc chắn là tác phẩm của em . em đúng là có thiên khiếu Thanh nhỏ nhẹ:

Tôi chỉ làm theo đúng yêu cầu của khách hàng, chứ đâu có tài cán gì . cũng may là bà nội thích hoa cúc nên tay tôi không rướm máu vì gai của hoa hồng . loại hồng vàng cam ông hay mua gai nhọn lắm đó HỜi n heo mắt lại, An hỏi:

Nếu thế tôi sẽ không mua hồng nữa. Loại cúc nhụy đen này đã gieo vào lòng tôi một ấn tượng khó quên . cám ơn bà nội và cám ơn em nữa

Lam Thanh nhấn mạnh:

NguTôi cần được cám ơn là bà nội của ông . nhưng tôi vẫn chưa biết tại sao ông lại lạc bà nội của mình

An rót trà ra tách:

Đúng là tôi đã thất lạc bà nội. Máy tháng nay tôi nhắn tin trên đài, trên các báo nhưng bà cụ vẫn biệt vô âm tín

Lam Thanh chậm rãi hơn;

Cha*?ng lẽ không còn cách nào khác để tìm được bà cụ ? một nguTôi già sẽ ở đâu, sống ra sao nếu không có con cháu bên cạnh ?

tTôi nghĩ cách nhắn tin trên đài, trên báo của ông không có hiệu quả
đâu

An nhú mày:

Tại sao?

Lam Thanh xoay xoay cái tách nóng hồi trông tay:

Thứ nhất, sợ bà cụ không xem đài, cTôi bạo xem tivi

Nếu thế thì vì lý do gì, bà cụ vẫn im lặng

Giọng An ray rút:

Tại bà cụ còn giận tôi

Lam Thanh lắc đầu:

Giận thì đâu gửi hoa mừng sinh nhật ông . tTôi nghĩ bà cụ không
muốn gặp ông vì cho rằng ông không thật sự quan tâm đến bà .
nguTôi già thường mặc cảm rằng mình là gánh nặng của con cháu.

Muốn bà cụ về nhà, ông phải làm sao xoá tan cái mặc cảm ấy đi

An ngồi thừ ra trên ghế, một lát sau anh nói:

Muốn gì cũng phải gặp bà mới được . nhugn tất cả những nơi quen
biết tôi đều đã tìm rồi

Lam Thanh dò dẫm:

Ngoài ông, còn nhiều nguTôi khác tìm bà cụ nữa à ?

An gượng cuTôi:

Nội tôi có hai nguTôi con trai, ba tôi đã mất rồi nên bà nội tôi gọi tôi
về ở cùng với bà và gia đình bác Chinh cho đỡ lẻ lITôi cô độc . ở
chung một thời gian, tôi không chịu được cách đối xử của bác gái
nên cương quyết trở về nhà mình, mặc cho bà nội ngăn cản . có lẽ
nội đã giận tôi từ lúc đó

Lam Thanh hỏi:

Sau đây chuyên gì đã xảy ra

An không trả lời vấn đề Thanh hỏi. Anh có vẻ ân hận:

Tôi rất ích kỷ khi bỏ đi như thế, dù tôi đã năn nỉ nội về sống với mình
. ít lâu sau nội vì giận vợ chồng bác CHinh nên cũng bỏ đi. Có điều
không ai biết bà ở đâu

Lam Thanh nhìn An:

Ông không tưởng đến những bất trắc có thể xảy ra à ?

An chủ quan:

Tuy đã ngoài bảy mươi tuổi, nhưng nội tôi vẫn còn khoẻ . đặc biệt
đầu óc còn rất minh mẫn và nhạy bén với cuộc sống . trừ lý do bệnh
hoạn đột xuất, tôi nghĩ bà thừa sức chống chọi với đời, như xưa kia
bà thường thay ông nội quán xuyến một công ty xuất nhập khẩu vật
liệu xây dựng cao cấp

Lam Thanh kêu len:

Thì ra là vay

An nói tiếp:

NTôi tôi là nguTôi khác đặc biệt, bà rất độc đoán và quyền hành với con cháu. Do đó khó hợp tánh để ở lâu với ai, tôi rất chiều bà nhưng cũng bị mắng luôn vì những bất đồng trông quan điểm sống

Giọng An lại vang lên:

Chính bà nTôi có bản lĩnh nên tôi cho rằng bà đang làm một cuộc ngao du cho thoa? Những ngày cuối đời

Thanh nhếch môi:

Vì lý do này nên ông thấy an ổn dù không biết tin tức gì của bà cụ ?

An hiu hắt:

TTôi không tệ như thế đâu. Bà nội là nguTôi thân duy nhất của tôi hiện giờ

Lam Thanh buột miệng:

Thế còn người tôi yêu?

An thản nhiên:

Cô ấy lấy chồng lâu rồi

Lam Thanh liếm môi:

Tôi xin lỗi đã nhắc tới nỗi đau của ông

An nhún vai:

Lại khách sáo ! Lời xin lỗi ấy quá là thừa

Thanh bưng tách trà lên nhâm nhi và nhận ra đây là loại trà sên bà Bay vẫn thường dùng . sao trùng hợp quá nhỉ, cô hỏi cho có chuyện: Trà sên phải không ?

An gật đầu:

Nội tôi thích uống trà này, nên tôi cũng đâm ra nghiện nó . em uống được không ?

Được. nhưng hơi nhạt

Nội tôi uống đậm hơn ! Nhưng nói thật, tôi hết trà rồi

Lam Thanh mỉm cuTôi vì gương mặt An trông tội làm sao. Co an ửi:

Đàn ông sống độc thân thường là vay ngay cả sinh nhật của mình còn quên kia mà

An nhìn cô đăm đăm:

Từ giờ trở đi tôi không quên sinh nhật của mình nữa đâu

Lam Thanh nghiêm nghị:

Điều đó không liên quan tơ"i tôi

Rồi cô đứng dậy:

TTôi phải về đây

An nài nỉ:

Ngồi lại với tôi một phút nữa thTôi. Nửa tháng nay tôi đi công tác và

có mang về một món mà tôi luôn nghĩ rằng nó là của em
Lam Thanh lạnh lùng:
Tôi không thích nhận quà của người khác . nhất là người lạ như
ông
An lắc đầu:L
Đó không phải là quà
Vừa dứt lời, An vội vã chạy vào trong mang ra một cái vỏ ốc khá lớn
màu trắng tinh
Đặt vào tay Thanh, An nói:
Tôi tìm thấy nó trong một hốc đá ngoài bãi biển ở đảo Phú Quốc . tự
nhiên lúc đó tôi nghĩ ngay tới em, nếu không tôi không mang về đâu.
Hãy giữ nó hộ tôi đi
Nhìn cái vỏ ốc, tự nhiên thanh buột miệng:
Với tôi, biển thật xa lạ . tôi chưa tới đó bao giờ hết, không biết tiếng
sóng biển ra sao nhỉ ?
An thấy nhức nhối vì những lời Lam Thanh vừa nói. Anh thì thầm:
Nhất định em sẽ có dịp đi biển chơi và nghe tiếng sóng biển rì rào.
Còn bây giờ hãy áp cái vỏ ốc này vào tai, em sẽ nghe tiếng sóng
biển ở trong đó réo gọi mình
Thanh tròn mắt nghi ngờ:
Thật sao?
An mỉm cười gật đầu, Lam Thanh ngần ngừ một chút rồi làm theo
lời anh . cô nghe như có tiếng âm ì, tiếng gió ù ù và tiếng nhịp tim
mình đập mạnh
Mặt nóng bừng, Lam Thanh cuống quýt:
Xin phép ông tôi về
An tiếc nuối đưa cô ra cổng, giọng anh thật ấm:
Cảm ơn về tất cả những cảm xúc có được trong đêm sinh nhật này
Lam Thanh đáp ứng:
Cảm ơn ông cho tôi những âm thanh của biển
Ngồi chiếc xích lô vừa chờ tới, An đợi cô lên xe ngồi xong mới cúi
xuống thì thầm:
Chúc ngủ ngon và gặp nhiều mộng đẹp
Tự nhiên Thanh dạn dĩ hẳn lên, cô đáp:
Tôi cũng xin chúc ông như thế
Chiếc xe lắc lư lăn bánh, Thanh áp chiếc ốc vào tai và không giải
thích được vì sao tất cả những âm thanh của biển lại thu gọn trong
lòng con ốc nhỏ này
Gió đêm lồng lộng thổi tung tóc Lam Thanh . lòng cô chột xôn xao vì
một tình cảm lạ, nhẹ nhàng nhưng không kém phần sâu lắng

Mênh mông mây trời

Chương 5

Hồng Y sững sờ nhìn An đang chạy xe đạp kể bên Lam Thanh . thật là bất ngờ đến mức cô không biết phản ứng thế nào. Tại sao An lại có thể thích con bé làm công trong một tiệm bán hoa vừa dốt nát, vừa quê mùa, nghèo xơ xác được chứ ?

Hôm trước, cô nghe Thụy Tiên chọc Lam Thanh với An, nhưng cô không tin. Hồng Y cho rằng An ghé vào tiệm mua hoa là để được trò chuyện với cô . vì rõ ràng lần nào đến, anh cũng bỏ ra năm mười phút, hoặc nhiều hơn nữa để hỏi thăm Y đủ chuyện trên đời. Lẽ nào đó là kế nghi binh để an tiến tới mục tiêu chính là Lam Thanh Máu nóng bốc lên tới đỉnh làm Hồng Y tối tăm mảy mặt . cô tấp xe vô lẽ, rồi chạy vội vào tiệm ngồi thở trước vẻ ngạc nhiên của Thụy Tiên Em ...làm sao vay Hồng Y

Trần tĩnh lại, cô hỏi bằng giọng khô khốc:

Mẹ tôi đâu?

à ! Co Thụy vừa vào quán bên kia

Mím môi lại, Y gầm gừ:

Hứ ! Bả sượng quá nhỉ ? từng ấy tuổi còn vào quán ngồi một mình . chả cần biết con cái nghĩ gì, chị qua bên kêu bả về cho tôi

Thụy Tiên lắc đầu:

Chị không dám đâu

Hồng Y vờ vệt:

Vay thì bảo con Lam Thanh

Nó về rồi

Cố nén sự tức giận xuống, Y hỏi:

Về hồi nào? Về với ai?

Thụy Tiên vô tình đáp:

Lam Thanh vừa đạp xe ra về một lúc với An người quen của Hồng Y đó

Hồng Y gằn giọng:

Thì ra là thế, sao lại tình cờ vay kia

Thụy Tiên nói:

Hai người thỉnh thoảng vẫn về chung mà . an có vẻ thích Lam Thanh lắm

Gầm mặt xuống, Hồng Y nạt:
 Chị biết gì mà đoán mò, anh An con nhà giàu lại là dân trí thức, làm
 sao ảnh thích con nhỏ đó được
 Vẫn rất vô tư, Thuy Tiên cãi:
 Trời ơi ! KHI đã yêu rồi thì đâu có phân biệt giàu nghèo, sang hèn
 nữa
 Hồng Y nóng mũi:
 Nhưng những lúc say sưa trò chuyện với tôi, có bao giờ An nhắc đến
 Lam Thanh đâu. Rõ ràng con quỷ đó kiếm cách sắp lại gần ảnh để
 quyến rũ đây mà . hừ ! Đúng là mặt dày mặt dạn . phận đứa mót mà
 đòi chòi mâm con
 Thuy Tiên gân cổ lên:
 KHông phải đâu ! An theo đuổi Lt thì đúng hơn . lần đầu tiên nhìn
 thấy con bé, anh chàng đã như bị hấp hồn, cứ đứng nhìn trân trân
 làm con bé hoảng vía chạy tuốt vào trong
 Hồng Y ghen cứng:
 Có ...có chuyện đó nữa sao?
 Thuy Tiên gật đầu:
 CHị là người mục kích toàn bộ sự việc mà
 KHông biết trút sự thất vọng vào đâu, HONG Y uất ức nói như hét:
 Chị giỏi lắm ! Chuyên gì cũng biết hết
 Mặc cho Thuy Tiên trở mặt nhìn mình, Hồng Y te te đi qua quán
 caphe bên kia đường và thấy mẹ mình đang ngồi cho một bà thầy xú
 quẻ
 Thấy co, ba thuy than:
 lại sắp gặp buồn phiền từ con cái. Mẹ chưa coi hết quẻ mà đã xuất
 hiện với bộ mặt đưa đám, có chuyện gì đây?
 Hồng Y làm lì:
 Chuyên gì đâu ! COnđ đang muốn coi một quẻ đây
 Bà Thuy phẩy tay nói với mụ thầy bói:
 Bà coi cho nó đi
 Đưa bộ bài tây cho Y, mẹ thầy bảo:
 Co xào chín lần, rồi bốc ra một lá . khi xào bài nhớ phái điều mình
 muốn coi nhé
 HONG Y làm đúng theo lời dặn, nhưng đến khi bốc bài, cô lại lôi ra
 một lúc hai lá
 Mụ thầy bói phán:
 Bữa nay tâm cô nóng nảy quá, coi không được đâu
 Thế thì mai vay
 Đợi mụ thầy đi khuất, bà Thuy hất hàm

Chuyện gì ?

Hồng Y nghiêng rằng:

Mẹ đuổi ngay Lam Thanh cho con

Ba Thụy nhú mồm:

Nó làm được việc lắm, sao lại đuổi?

Hồng Y cau có:

Chính vì quá được việc nên con dĩ non ấy rủ bỏ của con gái mẹ

Ngớ ra mắt mấy giây, ba Thụy gần lại:

Mày nói cái gì ? nó rủ thằng nào?

Giọng Hồng Y tức tưởi:

Nó ...nó đang đeo An, An đómẹ biết không ? hự..hự..hự..

Đến lượt bà Thụy tru tréo lên:

Nó dám à ! Đúng là nuôi ông tay áo, không biết an phận lại còn vô ơn . nhưng tại sao con nghi nó với thằng An ?

Hồng Y tức tối:

Con nhìn thấy nó đi với An, cả hai trông tình lắm,mẹ phải đuổi nó ngay

Ba Thụy hạ giọng:

thằng An đã hứa hẹn, hay nói gì với con chưa?

Hồng Y hậm hực:

Có con Lam Thanh cần mui làm sao ảnh nói được . mà nó cô điểm nào hơn con chứ . nếu trước đây mẹ nghe lời con không xiêu lòng vì lời năn nỉ của Diệu Lan, nhận Lam Thanh vào làm, thì bây giờ An đâu quên nó

Ba Thụy nắm tay lại:

Để từ từ mẹ tính, đuổi nó đi thì dễ nhưng nhắm con sẽ được cái gì, ngoài sự trách móc của An . đuổi Lam Thanh tức là tạo cơ(hội cho nó chiếm được tình cảm của An nhiều hơn

Đạp cái ghế mây trước mặt qua một bên, Y ré lên:

Làm sao con từ từ được khi ngày nào An cũng tìm nó

Ba Thụy chép miệng:

Đành rằng là vay, nhưng "dục tốc bất đạt"

Nhìn Hồng Y đầy ngờ vực, bà nói:

Nhưng mày thích thằng An từ hồi nào vay? Hừ, cứ vài hôm là quên một thằng mới. Tao không hiểu mày yêu cách nào mà nhanh thế

Hồng Y dần dỗi:

Con quên nhiều nhưng không hợp tánh, nên lại chia tay bây giờ con chọn An vì ảnh có nhiều điểm hơn người tã mẹ không muốn con gái mình hạnh phúc thì thôi. Cứ để mọi thứ tốt đẹp nhất cho Lam Thanh, dù sao nó cũng làm ra tiền cho mẹ, chứ khogn chỉ biết phá của như

con

Bà Thuy lừ mắt:

Hừ ! Chỉ giỏi nói lẫy, thầy bói bảo tao sẽ gặp bực mình vì con, đúng là không sai. Nếu mày tin chắc sẽ chiếm được trái tim thằng An, mẹ sẵn sàng hy sinh con quý nhỏ ấy

Hồng Y phật ý:

Mẹ dùng từ hy sinh nghe to tát quá . nó là cái thá gì, nhưng mẹ loại nó khỏi An bằng cách nào cho ổn thoả? Đây?

Bà Thuy nhếch môi tâm hiểm:

Thì cũng phải có cách chứ . thôi mình về tiệm đi

Hồng Y hớn hờ bước theo bà Thuy mẹ đã nói thế, cô thấy an tâm vì biết bà cũng thích có một chàng rể như An . nếu mẹ nói đã có cách thì nhất định sớm muộn cô cũng có được An

Dù hiểu những điều mình đang nghĩ là quá xa vời, vì với cô An luôn giữ một khoảng cách trông trờ chuyen, nhưng tại sao Hồng Y lại không mơ ước khi Lam Thanh thua xa cô về mọi mặt

Bước vào tiệm, Bà Thuy hỏi Tiên:

Lam Thanh về rồi à ?

Dạ, có chuyen gì không cô ?

Nghe nói con bé quên với An phải không ?

Thuy Tiên liếc vội Hồng Y rồi gật đầu. Giọng bà Thuy êm như ru:

Con nhỏ này thật đa truân . đã có một đời chồng mà vẫn được đàn ông để mắt tới

Thuy Tiên lẫn Hồng Y đều ngạc nhiên vì lời bà nói. Vốn là dân tò mò và nhiều chuyen, Tiên hỏi tới:

thật hông cô ? con bé còn nhỏ xíu mà đã một đời chồng rồi sao?

Bà Thuy nói:

Thấy vay chứ đâu phải vay, nó không thuận với chồng nên mới trốn lên đây. Tao thấy hoàn cảnh cũng tội bèn nhận vào làm, nó siêng năng, khéo léo, nhưng bây giờ bồ bịch kiểu này phiền lắm

Tiên tài khôn:

Tại anh chàng đeo nó quá, Chớ Lam Thanh không có ý gì đâu

Bà Thuy lên giọng:

Có tình ý hay không thì rõ quá rồi, nếu nó nói thật là đã có chồng .

tao đổ thằng nào dám đeo, chỉ sợ nó giả bộ hiền từ để lợi dụng người tạ mày thân với Lam Thanh, nhớ lựa lời khuyên giùm . nếu để tao mang tiếng với khách hàng thì nó cũng khỏi làm ở đây

Thuy Tiên gật đầu. Cô chợt hiểu vì sao Lam Thanh luôn rút vào trông tiệm . thì ra con bé trốn chồng sợ người quên bắt gặp . nghĩ cũng tội chắc cô phải mau chóng khuyên Lam Thanh nên lánh xa An mới

được . dạo này con bé đã hết trốn chàng rồi
Người ta bảo đẹp trai không bằng chai mặt . đằng này An vừa đẹp
trai vừa chai mặt, Lam Thanh bị anh ta chinh phục là phải. Đã một
đời chồng, còn gì mà treo giá ngọc . chưa chắc cô khuyên Lam
Thanh đã chịu nghe. Nhưng có lẽ Thuy Tiên phải thử, cô không nghĩ
Thanh lợi dụng An, trái lại cô lại sợ thanh bị an lợi dụng
An là người có học, gia đình tương đối tiếng tăm, ngu dại gì thật lòng
với một cô gái quê, đang trốn chồng trốn thành phố nhiều cạm bẫy
này

Thuy Tiên trông thấy thương Lam Thanh nhiều hơn là khinh ghét . cô
xách giỏ, chào mẹ con bà Thuy rồi đạp xe ra về . ngang chợ, cô thấy
Lam Thanh, con bé đang mua nhãn bên đường

Táp xe vào, Thuy Tiên gọi nhỏ:

Thanh

Giật mình con bé ngược lên:

Chị làm em hết hồn

Tiên cao giọng:

Hình như lúc nào em cũng hoảng sợ khi nghe gọi bất ngờ ?

Trả tiền cho người bán, Thanh nói:

Tại em yếu bóng vía

Tiên lắc đầu:

chị lại nghĩ khác, dường như em trốn tránh ai đấy thì phải

Lam Thanh chối:

Làm gì có chuyện đó

Thuy Tiên đạp xe sông sông cạnh cô:

à, anh chàng An đâu rồi?

Thanh không được tự nhiên:

Em không biết, tụi em chỉ đi chung một đoạn đường thôi

Chà ! Anh chàng chịu khó thật . chỉ vì một đoạn đường đi cùng ngắn
ngủi mà phải bỏ khối thời gian lân la trông tiệm hoa, hết trò chuyện
với Hồng Y, tới tán gẫu với chị để chờ em về cùng . nè ! Coi chừng
phiền phức đó nghen !

Lam Thanh nhú mày:

Sao lại phiền phức . kHông phải chị từng khuyên em nên cởi mở, trò
chuyện với khách hàng đó sao?

Thuy Tiên nhấn mạnh:

Trông lòng em An đâu phải là khách hàng . anh ta đã chiếm một vị trí
khác và em sắp gặp hiểm họa. Vì An đó

Lam Thanh kêu lên:

Em chưa hiểu hết ý chị

Tằng hắng lấy giọng, Tiên nói:

Lúc này cô Thuy có bảo chị phải lựa lời khuyên em

Về vấn đề gì ?

Chuyên chồng con ấy mà

Lam Thanh rùng mình, cô cứng cả hàm khi nghe, Thuy Tiên nói tiếp:

Cô ấy bảo không muốn mang tiếng vì cô ấy có quen với gia đình An . em là gái đã có chồng, phải biết giữ ý khi giao thiệp . nếu không cổ cho em nghỉ làm đó

Ngưng một chút để quan sát Thanh, Thuy Tiên nói tiếp:

Em cũng kín thật, có chồng mà chẳng ai hay hết . bộ định tìm thêm ông nữa sao?

Lam Thanh gượng gạo:

KHông phải vay đâu. Chị đừng mỉa mai em mà

Thuy Tiên nhỏ nhẹ:

Chị chưa hiểu hoàn cảnh của em ra sao hết . chị chỉ khuyên rằng đàn ông tốt hiếm có lắm, em coi chừng bị lợi dụng đó . thôi chị về, ngày mai mình sẽ tâm sự nhiều hơn

Lam Thanh thần thờ nhìn Tiên đạp xe đi, Cô từng năn nỉ bà Thuy đừng tiết lộ thân phận của cô với bất cứ ai. Bà hứa đã rất trịnh trọng, sao bây giờ lại cho Thuy Tiên biết . nếu không muốn Thanh quen với An, Bà có thể nói thẳng mà, cần chi phải vòng vo qua người khác để gây bất lợi cho cô

Nghĩ tới An, Lam Thanh thấy lòng nặng nề quá !

Sau lần trò chuyện với anh vào đêm sinh nhật dường như An luôn tìm cách gặp Thanh . khác với trước đây, mua hoa xông là về ngay, An thường nán lại trò chuyện với Thuy Tiên và HÔng Y đến khi thấy cô dắt xe ra, anh mới tà tà chạy theo với vẻ hết sức tình cờ

Trông vòng quay chóng mặt của cuộc sống, có được những phút giây lãng mạn như thế cũng vui. Nhưng Thanh không dám nghĩ xa cô luôn tạo một khoảng cách an toàn cho mình

Sống mà phải luôn phòng thủ, đối phó, đúng là khó thở . nhưng cô đành phải chịu, nếu không muốn bị lôi về nhà, và bị làm vợ hau

Nhớ tới những lời Thuy Tiên vừa nói, Lam Thanh càng rầu hơn .

thêm một người biết cô trốn gia đình đi, Thanh lại thêm một mối lo tính Thuy Tiên không độc nhưng hay nói, chuyên gì Tiên biết là hầu như cả thế giới sẽ biết . phải chăng bà Thuy muốn nhờ Thuy Tiên loan truyền chuyện của cô với mọi người và nhất là với An ?

Nhưng bà làm thế với mục đích gì ? bỗng dưng Lam Thanh nhớ tới lần bà đã nói : "Bà nội An giàu lắm, thằng ấy mà ưng HÔng Y, tao già liền" . nếu vì lý do này sớm muộn gì cô cũng bị cho thôi việc . với

Thanh bây giờ cuộc sống quan trọng hơn chuyên giao du, quan hệ .
chính vì thế cô sẵn sàng tỏ thái độ dứt khoát của An để được yên
thân . có lẽ cô nên nói thẳng với An thì tốt hơn . nhưng vào lúc nào,
và sẽ mở đầu ra sao khi chưa bao giờ An có lời nói, th ai độ vượt
qua sự lịch sự cần thiết của hai người ở giai đoạn đầu vừa mới quen
biết nhau

Lam Thanh nuốt tiếng thở dài khi xe đã vào tới sân . cô mới mở cửa
cái lò sấy của mình và nghe bà bầy gọi. Đặt giỏ xách lên bàn, Lam
Thanh cầm bịch nhãn đi qua

Vừa nhìn thấy, Ba Bảy đã lắc đầu:

Bà không ăn nhãn đâu, nóng lắm . một lát nữa nhớ đem về đó

Lam Thanh gượng cười. Chiều nay cô không còn tâm trí nói chuyện,
nên thay vì hỏi han đủ thứ như thường ngày, cô chỉ im lặng ngồi ì ra
ghế

Ba Bảy ngạc nhiên:

Ủa ! Sao vậy? Cháu muốn bệnh à ?

Thanh vuốt những sợi tóc trên trán:

Dạ, cháu hơi mệt vì nhiều chuyện quá

Ba Bảy chép miệng:

làm công cho người khác lúc nào chẳng bị vất kiệt sức, bởi vậy cháu
phải tranh thủ vừa làm vừa học cách kinh doanh của họ để sau này
đâu thành nghề của mình

Lam Thanh miễn cưỡng nói:

Cháu cũng muốn thế lắm

Ba Bảy giờ lòng bàn ra:

Ăn cơm với bà cho vui. Chiều nay có canh chua, cá kho ngon lắm .
ăn vào cháu sẽ khỏe ngay

Thanh ngập ngừng:

ngày nào cũng ăn của bà, cháu ngại lắm

Lắc đầu, bà Bảy nói:

Đừng nghĩ như vậy ! Cháu phải biết rằng người ta luôn nương tựa và
nhau mà sống . trước đây không có ăn cùng, bà ăn không tới một
chén cơm đã buông đũa. Bây giờ khá hơn nhiều là nhờ có cháu. Cứ
xem như bà cháu mình nương nhau hử ?

So đũa đưa cho bà Bảy, Lam Thanh dò dẫm:

Người già vui là nhờ có con cháu xung quanh riêng bà lại thui thủi
một mình .Buồn thật !

Ba Bảy trầm ngâm:

Con cháu là niềm vui cũng là nỗi buồn, là nỗi khổ mà bất làm cha mẹ,
ông bà mang theo xuống đất khi đã chết

Thế bà không có con cháu sao?

Ba Bay khẽ khàng:

Có chứ ! Nhưng chúng nó không cần bà! Đứa thì bỏ bà mà đi. Đứa thì bám lấy bà như cay chùm gửi bám vào thân cổ thụ . chúng nó toàn là đàn ông . hai thằng con, rồi hai thằng cháu

Lam Thanh im lặng ăn cơm . có lẽ cô tài lanh khi gọi chuyện này với bà Bay trông khi chuyện của mình chẳng khác nào cuộn tơ vò

Bà Bẩy bỗng trở sang chuyện khác:

Anh chàng gì đó còn hay trò chuyện với cháu không ?

Thanh luống cuống vì bất ngờ:

Dạ, trước kia thì ít, nhưng sau này tới mua hoa hoai, nên anh ấy cũng thường ...chào hỏi

Nheo đôi mắt già nhưng vẫn còn tinh anh lại, bà Bẩy hóm hỉnh:

Chỉ chào hỏi thôi sao? Nếu bà là nó, thì sẽ phịa ra trăm ngàn chuyện để tán vào

Mặt đỏ lên, Lam Thanh buột miệng:

Cháu không là gì đâu vì anh ta là bạn của con bà chủ tiệm . cháu sợ bị té đầu lắm !

Bà Bẩy nhíu mày:

Con bé vô duyên ấy có điểm gì hay chứ ! Bà nghĩ bạn của nó cũng là phường rỗng tuếch . nếu chúng là bạn nhau, còn chả cần nghĩ tới xa xôi làm chi cho buồn

Lam Thanh gượng cười:

Thật tình con có nghĩ gì đâu. Hôm trước buột miệng cho Diệu Lan nghe, KHÔNG ngờ nó lại chọc để đến tai bà ...

Ba Bay ngập ngừng:

Bà định trêu cháu cho vui thôi ! nhìn cháu, bà thường nhớ đến cháu mình . đứa cháu mồ côi mà bà thương nhất vẫn sống cô độc . tội nghiệp !

Vay sao bà không về ở chung với người đó ? có phải là giận anh ấy hay không ?

Ba Bay im lặng như đang nghĩ ngợi gì đấy. Một lát sau bà mới nói:

Không ! tới lúc này bà vẫn thấy sống như vậy là tốt nhất . muốn làm gì, đi đâu cũng được hết . bà không ràng buộc ai, và cũng chẳng bắt ai có trách nhiệm với mình

Lam Thanh tò mò:

Ngoài người cháu cưng ấy ra, Bà không còn thương ai hết sao?

Nhéch môi cay đắng, bà Bay trầm giọng:

Còn chứ, nhưng chúng nó là một lũ quỷ, không đáng để nhắc tới

THở dài, bà nói tiếp:

Đời người ta đúng là khổ đến lúc gần đất xa trời nhưng hai vai vẫn là hai gánh nợ, nợ con cháu, nợ cuộc đời

BUông đũa, bà uể oải đứng dậy làm Thanh áp úng:

Sao bà ăn ít vậy?

Đúng hai chén rồi, bà không ăn nhiều hơn nữa được

Thanh lật đật đứng dậy rót cho bà ly trà . thái độ của cô làm bà Bay phật ý:

Đã bảo cháu bao nhiêu lần cứ để bà tự rót mà ! bỏ dở bữa ăn mất ngon

THanh thật thà:

Cháu quên rồi ! Trước kia ở nhà, cháu vẫn rót nước, mỗi khi bà nội buông đũa

Vay bây giờ ai thay cháu làm việc đó ?

Hơi nhếch môi, cô đáp:

Ngoài mẹ cháu ra, chắc không có ai đâu

Ba Bay ái ngại:

Cháu không nhớ nhà sao mà từ khi ở đây đến nay, không thấy về lần nào hết

CHậm chạp bới thêm cơm vào chén, Lam Thanh ngập ngừng:

Cháu phải để dành tiền nên chưa về được

Khẽ lắc đầu bà Bảy nói:

Đó không phải là lý do chính đáng . nhưng cháu không nói thì thôi, bà đâu dám ép . ai cũng có hoàn cảnh, số phận khác nhau. Nhưng dù bị vùi dập cỡ nào cũng phải sống cho xứng một con người

Lam Thanh đứng dậy dọn mâm ra sau bếp . cô định rửa chén thì Ba Bay lại gọi:

Cứ để đó, ra đây ngồi với bà

Thanh tự rót cho mình một ly trà sên . mùi thơm của trà làm cô nhớ tới ly trà ở nhà An . giờ này chả biết anh đang làm gì ? ngồi một mình trước mâm cơm, hay vào quán với bạn bè sau khi chia tay với cô ở ngã tư đường

Giọng bà Bay xa xôi:

Hồi bằng tuổi cháu bay giờ, bà cũng cực lắm ! Mỗi cô cha, mẹ đi thêm bước nữa. Ba `bạc phước gặp người cha dượng vô lương tâm nên năm mười sáu tuổi đã phải bỏ nhà đi làm công cho hãng gạch . mỗi ngày phải đóng gạch trên mười hai tiếng . làm mãi hai tay sưng tấy lên, rồi lở loét vì bị nước ăn nên phải chuyển qua khuôn gạch . hồi còn sống ba bà có cho đi học đến lớp nhẵn nên trông đằm ...cu li đó, bà là con gái, nhugn có ...trình độ cao nhất . vì thời đó được học tới lớp nhì đã là giỏi lắm rồi. Hãng gạch cần người làm sổ sách thế là bà

ngoi lên giữ lấy công việc mà thường chỉ đàn ông mới làm được
Uống một ngụm trà, bà nói tiếp:
Hãng gạch đó là của gia đình chồng bà sau này
Lam Thanh reo lên khe khẽ:
A ! thì ra là vậy..
Nhếch môi đầy cay đắng bà trầm giọng:
Bà giống cô bé lọ lem quá phải không ? nhưng đâu ai biết bà đã làm
việc như thế nào khi đã là thành viên của gia đình ấy. Mẹ chồng khắc
nghiệt, chồng thì như nhược . một vai bà phải gánh, hai ba gánh
nặng của gai đình, của hãng gạch
Mắt lim dim như đang nhớ về quá khứ, bà thì thầm:
Nghĩ lại đoạn đường mình đã qua mà rùng mình, từ một hãng gạch
bà làm đủ cách để biến nó thành một tiệm buôn bán vật liệu xây
dựng, rồi công ty xuất nhập khẩu, bà những tưởng sự nghiệp của vợ
chồng bà mươn đời bền vững . ai ngờ đến đời con đã lụi bại. Hừ !
Chúng ham làm giàu quá nên bất chấp thủ đoạn . bà khuyên mãi
nhưng chúng không nghe đành phải bỏ đi cho khỏi chướng mắt
Ba Bay chợt cười buồn:
THần con biết nghe, biết hiếu thảo thì trời bắt chết sớm, ngược lại,
thứ quý đầu thai lại sống dai để báo. Bà bất hạnh nên có con cháu
mà cũng như không
Lam Thanh an ủi:
Bà không nên nghĩ thế, vì bà vẫn còn một người cháu bà rất thương
mà ! Nếu sống với người ấy biết đâu bà sẽ vui hơn
Ba bay lơ lửng:
Rồi từ từ bà cũng về với nó, nhưng chưa phải lúc này. Thế còn cháu,
bao giờ mới kiếm đủ tiền để trở về nhà đây?
Lam Thanh cúi đầu và nghe giọng mình vỡ ra:
Cháu không trở về đâu..
Dứt lời nước mắt cô đã ràn rụa. Gục vào bờ vai gầy guộc của ba
Bay, thanh khóc
Ba cụ vỗ về:
Ngoan nào cháu gái. Cứ nói hết những phiền muộn, âm ức trong
lòng ra sẽ thấy nhẹ nhõm . ngày xưa bà không có người chia sẻ nên
lúc nào cũng u uất, khổ sở . bây giờ bà không để cháu rơi vào tuyệt
vọng như mình trước kia đâu. Nếu xem bà là người thân cứ nói đi
cháu
Lam Thanh im lặng, cô ngập ngừng một chút rồi bắt đầu kể về mình
và nhận được những lời an ủi chân tình của bà Bay, Người từng có
hoàn cảnh như cô hiện tại

Dẫu không biết ngày mai sẽ ra sao, nhưng rõ ràng khi nói được những điều giấu kín lâu nay, IT có cảm giác được giải thoát . bây giờ ngoài Diệu Lan ra, ở thành phố này mình có thêm một người thân nữa

Lam Thanh vội chạy vào trông khi nghe tiếng An vang lên ngoài quầy:

Ừa ! Hôm nay HÔng Y làm cô chủ à ?

Vâng ! Anh An cần loại hoa nào? Em sẵn sàng tính giá đặc biệt

Tôi vẫn mua các loại hoa như thường ngày mà !

Giọng HÔng Y quyền hành:

à ! Ở đây chỉ có Lam Thanh là hiểu ý anh nhất . để em bảo nó lựa cho anh nhé nhưng anh ngồi chơi cái đã

Quay vào trông Hông y Chảnh choẹ gọi:

Lam Thanh đâu? Lựa hoa cho khách mau !

Thanh lo lắng bước ra, cô không hiểu Y muốn gì mà bắt cô chọn hoa cho An . suốt nửa tháng nay cô dùng đủ mọi cách để tránh anh . dù không nói ra, nhưng Thanh vẫn thấy bà Thuy và Hông Y rất hài lòng khi An không gặp được cô

Bây giờ Hông Y làm thế vì cô ta muốn chứng tỏ quyền hạn của mình trước mặt An . co ta muốn hạ nhục Thanh, bởi vậy cô cần phải cẩn thận nếu không muốn ê mặt vì những lời HÔng Y đã dành sẵn cho cô từ trước

Tránh không nhìn An, cô cắm cúi với công việc của mình . đang nâng niu hai nhánh cúc Hoà Lan, Thanh bỗng nghe một giọng hết sức quen thuộc vang lên:

Lam Thanh

Cái âm thanh trầm sắc nét của đàn ông chợt làm cô kinh hoảng . cô thẳng thốt quay lại và thấ đất trời như nghiêngng ngả khi thấy Hậu và hai người nữa đang bước vào tiệm

Đúng là Hậu rồi, anh và chú HOang, dượng KỲ đang đứng choán gần hết tiệm hoa, mặt người nào người nấy trông thật lạnh lùng, khó chịu

Toàn thân Lam Thanh rũ ra, những bông hoa trên tay cô rơi vào đất trước sự ngạc nhiên của An . thanh nhắm mắt lại đứng tựa vào tường, mặt tái xanh vì bất ngờ

Giọng Hậu vang lên gay gắt:

Thì ra lâu nay em trốn ở đây. Em có biết là gia đình lo lắng như thế

nào không ? hừ ! Mau đi về với anh ngay

Lam Thanh run rẩy :

Không ! Em không về đâu

HONG Y vội vã hỏi:

Chuyện gì vậy?

Hậu rành rọt:

Cô ấy là vợ tôi, chỉ vì chút hiểu lầm mà giận dỗi bỏ đi. Gia đình chúng tôi tìm cô ấy suốt thời gian qua mà không gặp

HONG Y nhìn Hậu trân trối:

Lam Thanh là vợ anh à ? thật không đó ?

Hậu nhún vai:

KHông tin thì cứ hỏi, chú và dượng của Lam Thanh đứng kia kìa
Thấy chú HOàng và dượng Kỳ làm lì nhìn mình . lam Thanh tuyệt vọng đến mức muốn chết cho xong . lẽ nào sau bao nhiêu ngày sống tự do bây giờ phải trở về

Cô chưa xốt nghe chú Hoang hỏi HONG Y:

Lam Thanh đang làm việc cho gia đình cô à ?

Vâng ! Nhưng tôi hoàn toàn không biết ba cái vụ nó trốn chồng thật đó

Hoang trịnh thượng:

Bây giờ biết rồi, chúng tôi đưa Thanh về được chứ ?

Dường như chỉ chờ HOang nói thế, HONG Y ồm ồm đáp:

Chú muốn đưa đi đâu thì đưa, chứ ai dám chứa hạng bậy bạ đó

An huyệt hắng trước sự việc đang diễn ra trước mắt . anh không ngờ Lam Thanh đã có chồng, và chồng cô lại là một gã đàn ông lớn tuổi hơn cả anh . với tướng tá bặm trợn, mặt mày làm lì, hum húp trông khó có cảm tình, anh ta đang vênh váo nhìn cô vợ bé bỏng đang đứng tựa vào tường trông tư thế của người không còn gì để mất . trông cô thật tội nghiệp An nhoi nhói đâu vì biết anh sẽ không bao giờ có được Lam Thanh như từng mơ ước . đây chắc là lý do khiến cô bé luôn trốn tránh anh và e dè, khép kín trước mọi người không ?

Nhìn ba người đàn ông đằng đằng sát khí đứng vây quanh như muốn ăn tươi nuốt sống Lam Thanh . an ngậm ngùi thương cảm, chắc chắn cô bé bị ngược đãi nên mới trốn đi. Nhưng anh biết làm gì để giúp cô ngoài việc đâu đón gương mặt nhìn thế này

Hậu có vẻ dịu dàng:

Em hãy về, những chuyện cũ bỏ qua hết . chúng ta sẽ làm lại từ đầu
Lam Thanh bị kích động mạnh vì những lời Hậu nói. Cô gào lên:

Tôi không quên những chuyện cũ, tôi không bắt đầu trở lại với anh .

hãy buông tha tôi đi

Hoang mềm mỏng:

Sao con lại nói vậy? Tất cả cũng do con tự nguyện mà, chuyên gì cũng ngồi lại bàn tính được hết . bây giờ cứ về nhà đã, con muốn gì mọi người cũng chiều hết . bà nội vì thương nhớ con đã bệnh hết mấy tháng rồi

Lam Thanh lắc đầu:

Chú đừng hòng gạt con

Nãy giờ đứng im, Kỳ bỗng lên tiếng:

Đây là chỗ làm ăn. mình không tiện đứng lâu đâu

Nhìn Hồng Y như cầu cứu, nhưng Lam Thanh chỉ nhận được cái bữu môi dè bữu, cô biết mình phải rời khỏi đây thôi, nhưng cô không thể theo mọi người về nhà . cô không thể dứt đầu vào thông lọng, Khi trước đây cô đã can đảm cởi bỏ nó

im lặng một lát để lấy lại tỉnh táo, Lam Thanh nói:

Tôi sẽ về nhưng không phải bây giờ, tôi phải làm hết tháng để lãnh lương nữa

Hậu gạt ngang:

Không cần lương, em muốn bao nhiêu tiền anh sẽ đưa ngay

Tôi không thích như vậy

Hoang xẵng giọng:

Không nói nhiều nữa, mau về đi

Lam Thanh mím môi uất ức:

Được rồi về thì về . chờ tôi lấy giỏ đã

Lam Thanh bỏ vào trong . an chán nản bước đến nhặt những bông cúc vàng cô làm rơi lúc nãy và thấy cuộc đời đúng là vô vị . từ giờ trở đi chắc anh không được gặp lại Lam Thanh nữa. Nếu đúng thế thì không gì buồn hơn

Đặt hoa lên quây, An gượng gạo:

Tính tiền đi Y

Co gái hình mũi:

Sao hôm nay về sớm vậy? Anh không ở lại coi đoạn kết của vở kịch này sao? Thật bất ngờ, Lam Thanh tầm ngắmm tầm ngắmm mà gờm ghê ! Vay chớ nhiều anh chàng tới mua hoa khoái cái nét như mì nhủm của nó lắm đó

An làm thinh, anh muốn được nội đượ c chia sớt những bất hạnh

Lam Thanh đang gánh, nhưng nói bằng cách nào, chia sớt làm sao

khi gã chồng của cô mặt mày đặng đặng sát khí . một lời nói nmào

của An cũng sẽ làm Thanh khổ vì tay chồng này. Tốt hơn hết hãy im lặng nhìn cô đi, và im lặng tưởng niệm một mối tình si trong lòng

mình
Hậu sốt sắng hỏi:
Chả biết làm trò chống gì trông đó mà lâu thế
Hồng Y chột nhứ mày, Rồi như chột nhớ ra điều quan trọng, Co ré
len:
Coi chừng nó mở cửa sau đi rồi đó
vừa la Y vừa tắt tả chạy vào trông với Hau. Quả thật cô đoán không
lầm, ngoài những thùng đựng hoa sau sát nhau, không thấy bóng
dáng Lam Thanh đâu cả
Giậm chân tức giậm, Hồng Y buột miệng:
Tôi thật là vô ý
HÒàng nóng nảy:
Chắc nó chưa đi đâu xa, mình đi tìm ngay
Hậu chán chường:
Vô ích ! Đây là Sài Gòn chứ đâu phải ở dưới mình
Kỳ đoán:
Chắc con bé về nhà trọ
Hồng Y reo lên:
Tôi có địa chỉ nè
Giờ học tử, cô lấy quyển sổ rồi ghi địa chỉ của Lam Thanh đưa cho
ba người đàn ông . an chột khó chịu, đợi họ ra ngoài anh nói ngay:
Hồng Y tích cực quá làm tôi ngạc nhiên
Chúm chím cười thật vô tư, Y nói:
Đương nhiên ! Giúp vợ chồng người ta hàn gắn lại với nhau là
chuyên tốt mà . là đàn ông chã lẽ anh thích thấy gã chồng Lam
Thanh trở về một mình à ?
An trầm ngâm:
Tôi nghĩ chắc Lam Thanh bị đối xử tệ nên mới bỏ đi. Rồi cô ấy còn
phải trốn tới chừng nào nữa
HONG Y bực bội vì An quan tâm đến Lam Thanh hơi nhiều. chính bà
Thuy đã sắp xếp cxho vợ chồng Lam Thanh hội ngộ trước mặt An,
nhưng kết cục đã không như dự định . nếu Lam Thanh chưa bị bắt
về, Hồng Y vẫn còn tiếp tục thấp thỏm . đã chuyên vừa xảy ra một cú
sốc lớn đối với An, nhưng muốn anh quên được con bé ngay thật
không dễ chút nào
Thay vì về nhà ngay, An lại lang thang ngoài phố . anh hy vọng sẽ
gặp Lam Thanh, dù thừa biết hy vọng ấy còn mong manh hơn cả áo
tơ trời
Dù Lam Thanh lấy chồng vì hoàn cảnh nào, rồi bỏ chònh đi vì bị đối
xử tệ bạc ra sao, cô cũng đã có nơi có chốn . với anh, Co chỉ xem là

một người khách hàng bình thường như bao khách hàng khác . chỉ tại anh si tình ne ngày nào cũng đến tiệm hoa để được về cùng với cô một đoạn đường

Trông cuộc sống bát nháo, người ta quên coi tình yêu như trò chơi này chắc có mình anh là tệ nhất . gần ba mươi tuổi đầu vẫn còn đi tìm một bóng dáng cho tình yêu, theo kiểu cổ điển của các bà già . bây nay An vẫn nhớ lời bà nội mình dạy. Bà dặn rằng : "Đừng ham cái đẹp mà nên chú ý đến cái nết "

Trước kia anh từng si mê một cô gái rất đẹp . cô ta là hoa khôi của trường đại học nên có nhiều sinh viên theo đuổi. Anh từng hăng diện, tự hào, sung sướng, hạnh phúc vì được cô nàng hoa khôi đáp lại tình yêu anh đã bỏ ra biết bao nhiêu thời gian và tiền bạc để nuôi dưỡng vùng đất tình yêu của mình . thế nhưng khi ba anh mất vì tai nạn giao thông, rồi tiếp theo đó mẹ anh qua đời vì buồn bực thì cô hoa khôi cũng rũ áo ra đi, khi nhận thấy gia đình anh đang xuống dốc Đang là sinh viên năm cuối, An không đủ sức cũng như có kinh nghiệm quản lý công ty trang trí nội thất của ba mẹ mình . anh đành nhìn nó phá sản trông cảm hận, vì người đứng ra tiếp thu công ty chỉ còn cái vỏ ấy không ai khác hơn bác ruột mình

Lẽ ra ông phải vực nó lên, làm nó sống lại, bác Chinh lại đem bán rẻ để thu về một số vốn cho vợ chồng ông . việc này bà nội cực lực phản đối, chỉ tiếc rằng thời bà làm mưa làm gió đã qua nên bà chỉ mắng chửi thoi chớ chẳng giải quyết được gì ngoài việc gọi anh về ở chung

Lẽ ra lúc ấy An phải hiểu rõ hơn nữa bản chất của vợ chồng bác Chinh để từ chối đề nghị của nội. KHỔ nỗi lúc đó anh chỉ là một thằng nhóc ngờ ngác vì một lúc mất mát tất cả gia đình, tiền tài, người yêu anh đang cần một mái ấm, 1 tình thương nên dù mơ hồ thấy bác mình không tốt . an vẫn đưa chân bước vào ngôi nhà đó

Đếm lại nhiều năm đã trôi qua, An đã trưởng thành nhưng trái tim anh vẫn trống vắng . anh quên sống cô đơn trong căn nhà lạnh đó, có lẽ Lam Thanh nói đúng . anh cảm thấy an ổn vì tin rằng bà nội có bản lĩnh . chính vì tin như thế nên anh chưa dốc hết sức để tìm cho bằng được bà

Suy cho cùng An cũng bất hiểu không kém cha con bác Chinh . anh nghĩ tới bản thân nhiều quá. Rốt cuộc cũng chẳng được gì cho tình cảm riêng

An lại nhếch môi, anh có duy tâm khinh khi nghĩ lẫn thẩn như thế nhỉ ?

Vọt xe lên lề để về nhà, An bỗng giật mình khi thấy cái bóng nhỏ bé

thân quen đang đứng nép vào hàng rào nhà mình . anh muốn reo lên khi nhận ra Lam Thanh

Trông lúc khốn khó nhất cô đã tìm đến đây, rõ ràng trông thâm tâm cô, An vẫn có một chỗ đứng

Thấy anh, Lam Thanh ghen ngào:

Tôi có thể ...

An vừa mở cổng rào, vừa nhỏ nhẹ:

Vào nhà rồi hãy nói, tôi không ngờ được gặp em

Lú lú bước theo An. lam Thanh khổ sở:

Tôi không làm phiền ông lâu đâu. KHổ nỗi tôi không quên ai ở thành phố này, đi lang thang ngoài đường thì sợ bắt gặp . nên ...nen....

AN kéo ghế cho Thanh ngồi:

Tôi hiểu mà ! Em cứ an tâm, nhà này rộng em có thể ở bao lâu cũng được

Lam Thanh lắc đầu:

Tôi xin phép ngồi đây vài tiếng đồng hồ thôi

Rồi sau đó ?

Tôi sẽ về nhà trọ

An khó khăn mở lời:

Bộ ...chồng em không biết tìm đến đó à

Lam Thanh sững sờ nhìn An, thì ra sự nghi ngờ của cô là đúng .

KHông khi nào Hậu có thể tìm ra cô nếu không có người chỉ, người đó chắc là HÔng Y rồi. Cô ta ganh tỵ với Thanh đến thế sao?

Mệt mỏi gục đầu xuống, cô chẳng biết phải làm gì khi không thể trở về nhà trọ, cũng không thể tiếp tục làm việc ở tiệm hoa. CHuyên của cô sẽ liên quan đến DI, thế nào chú Hoang cũng đến chỗ con bé để tra hỏi, hăm hẹ càng nghĩ, Thanh càng bối rối, rối đến mức cô muốn chết đi cho yên thân

An nhỏ nhẹ:

Tôi có thể giúp gì em không ?

CO lắc đầu, nước mắt chọt ứa ra khiến An xót xa làm sao

Tới bây giờ anh vẫn không làm chủ được cảm xúc của mình dù biết cô dái dang ngồi trước mặt đã có chồng

Yêu vợ người khác là điều khó ai dung thứ . nhưng khổ sao chính Lam Thanh chứ không người con gái nào khác đã khiến anh rung động thật tình

Ngay cái nhìn đầu tiên, An đã biết mình sẽ khổ vì đôi mắt nai đen tròn ấy nhưng anh không ngờ nỗi khổ ấy lại nhân lên thành bi kịch như vậy dù yêu đến mức độ nào, An cũng không thể mở miệng xui Thanh bỏ chồng để đến với mối tình khác

ANh buồn bã nhìn cô khóc và vụng về khuyên:
Dù có giận tới đâu chẳng nữa cũng đã là vợ chồng . em nên quay về với anh ấy

Lam Thanh lắc đầu:
Ong không hiểu đâu, nên xin đừng xen vào chuyện riêng của tôi

An nhỏ nhẹ:
Tôi chỉ mong những điều tốt đẹp sẽ đến với em

Thanh chua chát:
Tốt đẹp à ! Hôm qua tôi còn vạch cho mình một tương lai với đủ thứ điều tôi từng mơ ước . nhưng anh ta lại xuất hiện để kéo tôi về hiện thực, trông hiện thực ấy không có gì tốt đẹp cả

An kiên nhẫn:
Tôi tin là anh ấy vẫn còn yêu em nên mới đi tìm, em nên quay về . đã là vợ chồng, không nghĩ đến tình, cũng nghĩ tới nghĩa chứ

Lam Thanh nhếch môi:
Người ngoài cuộc thì nói gì nghe cũng trơn tru, suôn sẻ hết . chỉ có tôi mới biết tại sao mình bỏ quê, bỏ mẹ để tha phương cầu thực

An đan hai tay vào nhau:
Tôi rất muốn biết những gì đã xảy ra với em vì như vậy ít ra tôi cũng có thể an ủi em đôi chút

Lam Thanh sục sùi:
Ong đâu cần phải lo cho tôi khi chính những người thân nhất lại đẩy tôi vào cảnh ngộ này. Bà nội rồi mẹ ép tôi phải lấy hấn . thoát đầu tôi nghĩ Hậu là người tốt, thật lòng thương tôi nên đã đồng ý . không ngờ anh ta muốn cưới vợ chỉ để trả thù người tình xưa

An nhìn cô ái ngại:
Chính vì vậy mà em đã bỏ anh ta

Lam Thanh làm thinh . an xuống bếp mang lên cho cô một ly sữa lạnh, một cái khăn ướt trắng tinh:
Lau mặt , uống sữa, em sẽ tỉnh táo hơn

Thanh héo hắt:
Trái lại tôi đang muốn mê đi cho khỏi phải nghĩ gì cả

An ngập ngừng:
Trốn tránh hiện thực đâu phải là cách, đó là biểu hiện sự dối lòng . thật ra em vẫn còn yêu Hậu, nhưng vì ghen nên mới bỏ đi. Em đã tin tưởng tôi và tìm đến đây. Hãy coi tôi như một người anh, cứ ở đây suy nghĩ thật chín chắn để quyết định cho tương lai sau này của mình . ngoài bản thân ra, không ai giúp được em đâu

Ngần ngừ một chút, AN bỏ vào phòng . aNh đốt thuốc và chìm trong nỗi buồn đến nhức nhối trái tim

Vừa rồi anh khuyên Thanh trở về với chồng, và bảo cô hãy xem mình như một người anh

Tất cả những lời đó đều giả dối, giả dối hết thảy. An rít một hơi thật nhanh và nghe khói thuốc cay xè mắt

Ngoài kia Lam Thanh ngồi lại với biết bao mâu thuẫn trong lòng. an nói đúng, ngoài cô ra, không ai quyết định cho tương lai cô cả. nếu cô bị khuất phục bởi Hậu và gia đình thì suốt đời sẽ khổ. cô phải can đảm tương đầu với mọi việc đã làm và nhất định cô sẽ thắng

Nhìn căn phòng đang đóng kín cửa An, Lam Thanh nuốt tiếng nước nở vào lòng. Chẳng biết anh đang buồn, đang thất vọng về cô hay đang nghĩ gì chẳng nữa, Cô cũng không nên gặp lại anh

Mở túi xách ra, Lam Thanh xé một tờ giấy vụn và ghi vội:

"cảm ơn ông đã cho tôi những lời khuyên chân tình nhất ...chúc ông vui, khỏe và cả hạnh phúc nữa"

Em gái bất hạnh

Vũ Lam Thanh

Đặt tờ giấy lên bàn kê ly sữa vẫn còn nguyên. lam Thanh ngần ngừ một thoáng rồi bước đi

Trong phòng An đốt điếu thuốc thứ hai, rồi thứ ba..Thời gian lơ lửng như khói thuốc không tan làm hồn anh nặng trĩu ưu phiền

Thức thở không hiểu Lam Thanh suy nghĩ gì. an mở cửa bước ra. Phòng khác vắng tanh không một bóng người

An bâng hoàng cầm tờ giấy lên đọc rồi chạy vội ra đường. con phố lặng thinh với những hàng đèn bóng đỏ già nua làm anh ngơ ngác cùng trái tim đau

Lam Thanh trở về với chồng rồi sao?

ôi, cô gái cô đơn mất nai, anh vẫn muốn được nhìn thấy em mãi mãi.

Dẫu có thể không bao giờ

Mênh mông mây trời

Chương 6

Lam Thanh đưa bó hoa tú cầ cho khách rồi tiếp tục với công việc kết trang hoa tang của mình. từ ngày mở ki-ốt bán hoa riêng tới giờ, cô tất bật vì công việc. dù đã thuê thêm người phụ, Lam Thanh vẫn bị áp lực công việc đè nặng. một mình cô xoay trở thật không dễ chút nào. Nhiều hôm về tới nhà, đặt lưng xuống giường là Thanh ngủ mê

man như chết . đến sáng nếu Bà Bảy không gọi, cô chẳng biết đường thức dậy. Nhưng với Thanh, cuộc sống hiện tại là tất cả những gì cô từng ao ước, nếu dễ cực hơn để được như vậy, Thanh sẵn sàng chấp nhận

Dựng tràn hoa sát quầy, Lam Thanh quay lại sửa những cành cúc vàng nằm ngã nghiêng trông thùng và nghe một giọng thật trầm buồn vang lên:

Tôi muốn mua ba nhánh lan tím và hai nhánh cúc hà Lan

Lam Thanh thần thốt nhìn lên và bất ngờ bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của An . đúng là An rồi, cô đáp ứng không thành lời:

Ông ...ông ...ông mua hoa à ?

An gật đầu, mắt không rời Lam Thanh:

Thế là tôi đã gặp lại em . thật không ngờ em vẫn còn ở thành phố

Lam Thanh chớp mắt:

Ông về bao giờ vậy?

An ngạc nhiên:

Sao em biết tôi từng rời khỏi Sai Gòn ?

Thanh liếm môi:

Tôi nghe chị Thụy Tiên nói

Mắt An chúc chan tình cảm:

Em cũng quan tâm đến tôi đấy chứ ?

Lam công môi lên:

Tôi chỉ quan tâm tới những ai có thể là khách hàng của mình thôi.

Bây giờ gặp lại rồi, chắc chắn tôi được thêm người ủng hộ

An trầm giọng:

Chiều nay tôi sẽ mua hết số hoa cúc còn lại, em có bớt không ?

Lam Thanh mỉm cười:

Chắc là phải bớt rồi. Nhưng có một mình, ông mua làm gì nhiều hoa vậy?

An lơ đãng:

Trước kia thì tôi một mình, bây giờ thì hết rồi

Lam Thanh chớp mắt:

Bà nội ông đã trở về rồi à ?

An lắc đầu:

Không, tôi đã gặp lại người mình yêu bởi vậy bao nhiêu đây hoa vẫn chưa đủ để ăn mừng .

Lam Thanh thoáng hụt hẫng, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình thần:

Ồ, nếu thế thì đúng là bao nhiêu đây hoa vẫn còn ít . xin chúc ông hạnh phúc

Cám ơn cái...tính khách sáo nghề nghiệp của em
Lam Thanh nhún vai, cô nói:
Tôi sẽ kết một bó hoa đẹp nhất để ông tặng người yêu chịu khó chờ
một tí nhé . lẽ ra ông nên tặng hoa hồng mới đúng
An nghiêng đầu:
Nhưng quầy của em đâu có hoa hồng ?
Thanh nồng nhiệt:
tôi sẽ đi mua cho ông
Thế còn chỗ cúc này thì sao?
Lam Thanh đáp:
Bán chiều nay không hết thì sáng mai bán tiếp . lo gì cơ chứ !
An hóm hỉnh:
Coi bộ em lạc quan hơn trước kia
Lạc quan vẫn dễ sống hơn mà
Mặt hơi nheo lại, An hạ giọng:
sao? Em hạnh phúc chứ ?
Lam Thanh xa xôi:
Ở một khía cạnh nào đó thì đúng như thế
An nhìn Thanh khéo léo chêm những nhánh đồng thảo tím chen vào
bó hoa bằng tất cả những thích thú . đôi tay thon dài của cô dịu dàng
nâng nhẹ từng nụ cúc trông thật rành rẽ
An thắc mắc:
Không ai phụ em sao?
Có chứ, nhưng người ta đi giao hoa sinh nhật rồi. Sao ông biết tôi có
quầy hoa ở đây vậy?
Tôi nghe Thụy Tiên nói, sau khi đi tu nghiệp ở singapore sáu tháng,
tôi lại ghé tiệm của Hồng Y để mua hoa, tôi đã hỏi thăm tin tức của
em như trước khi đi tôi đã hỏi. May mắn sao lần này Thụy Tiên
không lác đầu nữa
Lam Thanh cắt những lá măng thừa:
Ông về đã lâu chưa?
Mới được một ngày, từ sáng đến giờ tôi dọn dẹp nhà cửa. Năm sáu
tháng không có người ở, ngôi nhà vốn đã lạnh lẽo này lại càng thê
lương hơn với bụi mốc, rêu mờ
Thanh cao giọng:
Gặp người yêu rồi ông nên tiến tới để khỏi phải ở một mình, và khỏi
phải than rằng quá cô đơn trong ngôi nhà lớn
AN tủm tỉm:
Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng lại sợ mình vội vàng hấp tấp . làm lẫn tông
tình yêu chỉ đâu đón thôi, nhưng lỡ làm hỏng hôn nhân thì vừa đâu

vừa khổ, đã vay còn bị ray rút cả đời
Lam Thanh cười gượng:
Ong nghĩ xa quá !
Hai người rơi vào im lặng . thanh tiếp tục công việc mình . an trầm tư
bên khối thuốc lâu lắm anh mới hỏi:
Hậu bỏ vốn cho em mở quầy hoa này à ?
Lam Thanh lắc đầu:
Quầy hoa này do một người hảo tâm cho tôi mượn vốn
An tò mò:
Ai mà tốt thế ?
Đó là một bà cụ ở chung nhà trọ với tôi. Bà sống một mình không
con cháu, thấy hoàn cảnh của tôi bà đã nhận làm cháu nuôi và cho
mượn vốn để sống qua ngày bằng nghề bán hoa tôi đã từng quen
An ngập ngừng:
Vay chuyên của em và Hậu ra sao rồi?
Lam Thanh từ tốn kể:
Hôm rời khỏi nhà ong, tôi đã theo Hậu về quê để tiến hành thủ tục ly
dị . tôi bị gia đình và Hậu phản đối dữ dội,nhưng được hội phụ nữ địa
phương giúp đỡ nên cuối cùng Hậu cũng phải ký vào đơn . nhưng
khi ra toà anh ta vẫn khẳng khẳng không chịu ly dị, do đó đã mấy
tháng rồi vẫn chưa đi tới đâu hết
An thở ra:
KHông ngờ quyết định của em lại đi ngược với sự suy đoán của tôi
Thanh có vẻ trách móc:
Sao ông cứ muốn tôi quay về với chồng vay?
An trầm giọng:
Đó không phải là mong muốn mà là một nỗi lo sợ . thật ra suốt mấy
tháng ở singapore tôi vẫn nghĩ tới em
Lam Thanh bối rối:
Để làm gì khi mọi việc sẽ không tới đâu?
An chép miệng:
Tôi cũng từng tự nhủ như vay, nhưng tôi không khổng chế được trái
tim mình
Thanh ấn bó hoa cúc vào tay An:
Bây giờ chắc được rồi. Coi như bó hoa này tôi tặng cô người yêu của
ông . mong hai người không rơi vào hoàn cảnh như tôi. Xin lỗi, tôi có
khách
Dứt lời Lam Thanh tắt tả khiêng vòng hoa tang ra tận lề đường cho
một người vừa dừng xe lại. Tự nhiên An mỉm cười một mình . lòng
anh chợt rộn lên niềm vui khó tả vì biết Thanh rất bức xúc khi nói

những lời vừa rồi

Dù Thanh chưa ly dị xong, nhưng An vẫn cô quyền hy vọng . với anh, quá khứ của Thanh chả là gì cả . co bé đã trải qua nhiều phong ba, anh càng tỏ ra rộng lượng, giang tay bảo bọc cô suốt khoảng đời còn lại. Có điều muốn được như thế, bây giờ anh phải làm sao cho

Thanh hiểu lòng mình

Lam Thanh bước trở vào, giọng cô thản nhiên:

Ủa, ông chưa tới chỗ hẹn với người yêu sao?

An nhìn đồng hồ:

Giờ này còn sớm . cô ấy vẫn còn đang làm việc

Chị ấy làm việc ở đâu vậy?

An nheo mắt:

Đó là bí mật, tôi không tiết lộ được

Thanh dài giọng:

Ghe nhĩ ! Chỗ làm của bồ mà cũng bí mật . vậy chắc người yêu của ông là một nhân vật quan trọng, không muốn ai biết đến

Săm soi bó hoa, An nói:

Với tôi. Cô ấy rất quan trọng

Lt buông một câu:

Đúng là đàn ông ! Lúc nào cũng cô hai ba bộ mặt, với hai ba giọng điệu ngọt ngào khác nhau

An gật gù:

ý em muốn nói là đàn ông thường có nhiều bộ mặt để đi đến với nhiều cô gái chứ gì . đến với em tôi không chút ngụy trang .Thật đấy !

Làm sao tôi có thể kiểm tra được điều đó

Nhún vai một cái, Thanh nói tiếp:

Mà tôi cũng chả cần kiểm tra làm gì . nếu ông cần một lời khuyên, tôi sẽ nói rằng : " tôi là người buôn bán nên không ngại nói thách, ông nên ngụy trang thì tốt hơn

An dịu dàng:

Sao lại dè bĩu mình như vậy? Người buôn bán cũng có trái tim để yêu, để ghét . đâu có ai ngụy trang được trái tim mình hở lam Thanh ?

Giọng cứng cỏi, Thanh nói:

Tôi làm được điều đó vì tôi không nghĩ đến tình yêu với tôi công việc bây giờ là trên hết

AN giễu cợt:

An đang tự quảng cáo hay đang tự thiết lập một hàng rào an toàn cho mình vậy? Mà dù là gì chẳng nữa, nó cũng thừa với tôi. Khi người ta nghĩ tới ai đó, không có nghĩa là người ta thất tình họ

Mặt Thanh ửng đỏ lên, cô biết mình đã hổ nhưng vẫn bướng:
ý tôi không phải vậy
Nếu thế chắc tôi đã hiểu lầm .Tiếc thật !
Lam Thanh làm thinh, AN lại hỏi:
Thông thường em bán đến mấy giờ ?
Thanh hờ hững đáp:
KHoảng năm sáu giờ . lúc chợ bắt đầu đóng cửa
Rồi sau đó em làm gì ?
Về nhà lo cơm nước và đi ngủ . mỗi ngày như mọi ngày, chẳng buồn
cũng chẳng vui
AN nhỏ nhẹ:
Em không chán sao?
Thanh lắc đầu:
không . cuộc sống này do tôi chọn mà . thế còn ông ?
an trả lời ngay:
tôi phải sống khác em rồi
Ngập ngừng một chút, An nói tiếp:
Nếu có giống chẳng là ở nổi cô đơn khi sau một ngày làm việc ngồi
một mình nhìn bóng mình trên vách
Thế người yêu của ông đâu? Sao hai người không đi chơi cho đỡ
buồn
AN im lặng nhìn Thanh .Anh nói khẽ:
Đã hơn năm giờ rồi, tôi phụ em đóng cửa quầy nhé
Lam Thanh ập ứng:
Lâu nay tôi vẫn làm một mình . tôi không quên nhờ người khác . tôi...
tôi tình nguyện làm việc đó mỗi ngày. Nếu em thấy ngại, tôi chỉ xin
thù lao là một đoá cúc vàng
Lam Thanh khỏ sở lắc đầu:
Khogn nên đâu, tôi nói thật đó
Tại sao khi bây giờ em không bị ràng buộc bởi ai hết ?
Giọng Lam Thanh ghen lại:
tôi không đáng để ông làm thế đâu, bởi vay xin ông đừng đùa nữa
An đăm đúi nhìn Thanh:
Tôi không hề đùa, và tôi sẽ bắt đầu công việc mình cho em xem
Nói dứt lời An hăm hở chòng những thùng nhựa đựng hoa đã hết
vào nhau rồi dẹp gọn vào một góc quầy. ANh mím môi bưng thùng
đựng cay phát tài đầy nước nặng chịch vào trong, và khiến giỏ rác ra
ngoài
An nhanh tay lẹ chân đến mức Lam Thanh chỉ đứng nhìn chớ không
biết phải ngăn lại bằng cách nào

Xoa hai tay vào nhau, anh có vẻ thích thú:

Thế nào cô bé ? chắc không tệ chứ ?

Lam Thanh cắn môi:

Nhưng mà ...

KHông nhưng gì hết . mời cô chủ bước ra để tôi đóng cửa quầy lại

Tránh ánh mắt lúc nào cũng nóng bỏng của An, Lam Thanh khẽ nói:

TOi còn phải dọn dẹp nhiều thứ lắm . cảm ơn lòng tốt của ông

Còn dọn gì nữa, tôi phụ với

Lam Thanh la lên:

Ông đừng tốt với tôi như vậy mà . ông làm tôi ghê sợ, ông biết không ?

An hơi khựng lại vì lời Thanh vừa nói. Có lẽ sự ám ảnh về người chồng cũ vẫn còn quá mạnh đối với Thanh, nên cô kinh sợ trước sự nhiệt tình của anh đến mức làm anh tự ái ngùn ngụt

Cầm bó cúc vàng, An đặt tiền lên bàn và khô khan nói:

Xin lỗi đã làm phiền em

Đợi An đi khuất, Lt gục đầu vào tay thốn thức . cô không hiểu sao vừa rồi cô nặng lời với An một cách vô lý như thế . cô từng khao khát được gặp lại anh, thế nhưng khi gặp, cô lại tỏ vẻ lạnh nhạt dừng đứng một cách ngu ngốc, hờn hĩnh . để khi An bỏ đi thì ngồi khóc với nỗi cô đơn bất tận

Uể oải dắt xe đạp ra, Lam Thanh đóng cửa quầy và máy móc đạp xe về

Tới nhà trọ cô thấy Diệu Lan đang ngồi trò chuyện với bà Bảy

Mỉm cười với cô trước, ba Bảy nói:

Vừa nhắc tào tháo, tào tháo đã về

Lam Thanh ngồi xuống:

Bà nội và nhỏ lan nói xấu gì con vay?

Diệu Lan nheo mắt :

Ba nội nói đã lo được công ăn việc làm cho mày rồi, bây

giờ còn lo kiếm cho mày một tấm chồng nữa là tròn bổn phận bà nội nuôi

Lam Thanh lắc đầu:

Nội đúngn là lo xạ ấn tượng về chồng với con còn nặng nề lắm . nội khoan hãy kiếm vội

DI lách chách:

Vay nội kiếm cho con trước đi. Nội có tới hai người cháu trai chưa vợ lận, con sẵn sàng là cháu dâu của bà

Ba Bảy bật cười:

Nói thì nhớ ghen . bữa nào bà dẫn tụi nó lại, con không được trốn

đó

Lan tủm tỉm:

Con chỉ sợ mấy ảnh trốn vì con xấu gái quá thôi

Lam Thanh cũng cười vì câu nói đùa của Lan để tặn đầu đầu. Thanh ray rút khi nhớ tới An . trước lúc bỏ đi, anh trả tiền bó hoa, như vậy rõ ràng anh rất giận cô . lời của cô ngoa ngoắt thế kia bảo ai chả giận . có lẽ An sẽ không ghé quầy bán hoa của Thnah nữa đâu, còn cô lại không can đảm ghé vào nhà anh . ngôi nhà mà cô biết rất rộng và rất lạnh

Bất giác Lam Thanh thở dài, Ba Bay ngạc nhiên:

Con sao vậy Thanh ?

Dạ không sao

Diệu Lan lừ mắt trêu:

KHông sao mà từ lúc về tới giờ cứ như mất hồn . nếu giữ được trông lòng mà đứng thờ dài thì cứ giữ . còn đã lỡ ...thờ rồi thì mau thành thật khai báo đi. Chuyên gì vậy? Bán ế hay thổi lộn tiền cho ai?

Thanh nhăn mặt:

Mày giỏi đoán mò không hà

Diệu Lan vẫn không tha:

Hay là gặp lại anh chàng hoa cúc vàng ?

Ba Bay tò mò:

Chàng hoa cúc vàng nào vậy Lan ?

Diệu Lan vọt miệng trả lời một hơi:

ANH chàng đó là bạn của HONG Y chàng ta thường tới tiệm mua hoa và có ý chăm nhỏ thanh . chính vì vậy con Y mới nổi máu hoạn Thư, cho người về dưới quê của cháu báo cho Hậu lên bắt nhỏ thanh về Ba Bay nhíu mày:

Thì ra là vậy, nhưng sao lâu nay nội không nghe con nói hả thanh ?

Lam Thanh nhỏ nhẹ:

Chuyên một trăm phần ngàn

Ba Bay hỏi:

Rồi cái thằng hoa cúc vàng ấy đâu?

Anh ta đã thăng mất hồn lẫn xác khi thấy chồng của nhỏ thanh quá dữ dằn

Ba Bay lắc đầu than:

Đúng là oan uổng . nếu gặp lại phải nói rõ cho người ta biết mới được . KHÔNG thì mất duyên con gái hết

QUay lại nhìn Lan, Ba Bay nói:

Thế con nhỏ hồng Y đó có giữ chân được thằng hoa cúc vàng ấy không ?

Diệu Lan ngáp ngừng:

Chắc là không đâu vì dạo nàu con thấy nó đi chung với một thằng khác rất ăn chơi

Ba Bay nói:

Nhu vay nó cũng đâu thương gì thằng hoa cúc vàng ấy. CHắc ! Làm chi cho lớn chuyện cho khổ con Lam Thanh không biết nữa

Di chép miệng:

Bản chất Hồng Y rất ích kỷ, nó ganh tỵ với tất cả mọi người quanh nó . hồng Y là đứa ăn khong được sẽ phá cho hôi. Lẽ ra con phải nghĩ trước chuyện nó có thể gây ra cho Lam Thanh

Lam Thanh xua tay:

Thôi, đừng nhắc mấy vụ đó nữa. Nhugn bây giờ tao sống không tốt hơn trước đó sao? Người ta nói trông cái hoa. Luôn cô cái phước . hoa. Rồi sẽ tan biến, phúc sẽ ở lại mãi. Tao bằng lòng hưởng cái phúc mà bà nội đã cho tao lau nay

Diệu Lan nheo nheo đôi mắt xéch:

Còn cái duyên thì sao? Người ta cũng nói "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ " đó

Lam Thanh:

Duyên với phận gì khi tờ hôn thú ấy vẫn chưa xé được . tao bay giờ chỉ xin hai chữ bình an

Ba Bay thần nhiên:

Hũy bỏ cuộc hôn nhân ấy trước pháp luật là chuyện dễ vì lý lẽ thuộc về con . cái khó là tìm được một anh chàng chân thật thương yêu con kìa. Nội tính sau khi ổn định nơi mở tiệm hoa, sẽ tính tới chuyện ly dị của con

Lam Thanh ngạc nhiên:

Còn mở tiệm hoa gì nữa noi?

Giọng điềm đạm nhưng đang tính toán chueyn chợ búa. Ba Bay nói: Cái quày của con ngoài chợ ấy chỉ là để con tạm thời sốngn qua ngày, và để cho con quên việc . dự tính của nội là sẽ mở một tiệm hoa cao cấp ở trung tâm thành phố . dĩ nhiên vào lúc nào đó mới là ước mơ, nhưng nội là người luôn biến ước mơ của mình thành hiện thực . vài hôm nữa, nội sẽ tới thăm Bim Bim, và sẽ cho nó biết kế hoạch phát triển lâu dài của noi

Di tròn mắt:

Bim Bim ! Cái tên nghe buồn cười thật, Mà Bim Bim là ai vay nội?

Ba Bay tủm tỉm:

Là cháu của nội. Nó trẻ tuổi,đẹp trai có nghề nghiệp ổn định . rồi bà

sẽ dẫn nó về cho con coi mắt . ráng chuẩn bị tinh thần để làm cháu
dâu của bà nghe Lan

Di cười tí mắt:

Trời ơi ! con đùa mà . bà lo ch onhỏ thanh trước đi. Nó đang cần một
chỗ dựa hơn con

Ba Bay vô tư:

Bà chắc Bim Bim hợp với con hơn

Lam Thanh thần thốt nhìn ba Bay,thì ra Bim Bim là cháu nội của bà,
nhưng trước kia bà không nói rõ với Thanh mình là người đặt giỏ hoa
sinh nhật ấy. Tại sao bây giờ bà vui vẻ cho Diệu Lan biết về Bim Bim
vậy? Có phải tại Lam Thanh không xứng để quên với Bim Bim không
? một chút mặc cảm về thân phận bỗng trỗi dậy trong lòng Thanh . cô
gương gạo cười và nói:

Diệu Lan rất dễ hoà đồng với mọi người, tính tình lại dễ thương, chắc
chắc Bim Bim sẽ rất thích

Ba Bay nhìn Lam Thanh và Diệu Lan:

1 đứa là cháu nuôi. Một đứa là cháu dâu. Chà ! nghĩ cũng sướng thật
Diệu Lan nũng nịu:

Bà làm như Bim Bim đồng ý rồi không bằng

Mặt nghiêm lại bà nói:

Nhất định nó sẽ đồng ý, nếu không bà sẽ giận và bỏ đi nữa

Diệu Lan hỏi tới:

An trầm ngâm nhìn bà Bảy. Lúc này anh thật bất ngờ khi nhìn thấy
bà bước vào nhà . nội đã trở về và bất cứ giá nào, An cũng không để
bà đi nữa. Qua những lời kể, anh đoán chắc cô bé cháu nuôi của bà
là Lam Thanh rồi

Người ta bảo "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" quả là đúng .
nhưng với An, chả biết điều bà đúng được bao nhiêu phần trăm khi
chính miệng Lam Thanh đã nói rằng, "Rất ghê sợ anh"

An dò dẫm:

Nội thật là lạ, bỏ bê cháu ruột để ở với cháu nuôi. Con không hiểu cô
cháu nuôi này có điểm gì mà chiếm được cảm tình của nội đến thế ?

Ba Bay chép miệng:

HOàn cảnh con bé ấy tội lắm . bigia đình ép gả, nó bỏ trốn khi còn
một tuần nữa là đám cưới

An nhồm người lên:

Ủa, vậy..vậy là họ chưa cưới nhau à ?

Ba Bay ngạc nhiên:

Đúng rồi, nhưng sao con lại thắc mắc kỳ thế ?

An gãi đầu:

Hồng chừng con quên với cháu nuôi của nội đấy
Ba Bay nhú mày
Thành phố này bốn năm triệu người không lẽ lại ngẫu nhiên như vậy
An cười cười:
Phải...cháu của nội tên Lam Thanh không ?
Ba Bay kêu lên:
Đúng là nó rồi, sao mày lại quên vậy?
Con mua hoa thì quen, thân nữa là khác
Ba Bay vỗ đùi:
À.mày là thằng ba bông lan một bông cúc phải không ?
An tủm tỉm:
Nói cũng ...biết nữa à ?
Sao lại không, nhưng mày không đùa chơi với Lam Thanh đó chứ ?
An nhăn nhó:
Con đâu có đùa
Ba Bay chợt nghiêm giọng:
KHông được đâu, chuyện chồng con của nó vẫn còn chưa giải quyết xong, dính vào đó rắc rối lắm
AN ngạc nhiên:
Nhưng nội từng khen Lam Thanh là cô gái tốt, có sức phấn đấu cao như nội hồi còn trẻ mà
Ba Bay gật đầu:
Đó là mặt tốt nổi bật của nó, chính vì vậy nội mới nhận làm cháu nuôi và cho vay vốn để nó buôn bán . nhưng Lam Thanh chỉ là cháu nuôi thôi. Còn gì gì khác sẽ không bao giờ có, dầu sao nó cũng mang tiếng có một đời chồng . tội vạ gì phải chịu thiệt thòi hả con ?
An khó chịu:
Sao hôm nay nội lại có những tư tưởng như trái đất vậy?
Ba Bay phát tay:
Chuyên hôn nhân là điều rất quan trọng, không có xưa hay nay gì cả, chỉ có lựa chọn sao cho đừng có ân hận . con đã từng cãi nội một lần, kết quả ra sao? Hừ, mỗi hận tình ấy chưa phải là một kinh nghiệm đâu thương hay sao?
Giọng An chắc nịch:
KHông có mối tình nào giống mối tình nào để có thể rút ra kinh nghiệm đâu nội. Hiện tại con và Lam Thanh chưa là gì của? Nhau hết, nhưng con nhất định chinh phục bằng được cô ấy. Mong nội đừng lấy uy tín của mình để ép buộc cô bé
Ba Bay nói:
Trước đây cũng vì hay cãi nội mà con viện lý do không hợp với bác

gái để dọn đi, bây giờ nội hy vọng sẽ không lập lại chuyện cũ nữa.
Nội sẽ ở với con

An nói ngay:

Với một điều kiện, nội không được xen vào chuyện riêng của con

Ba Bay kỳ kèo:

Nhưng phải tùy từng chuyện riêng chứ

An nhún vai:

Con không thích bị kiểm tra và đặt để bất cứ chuyện to hay nhỏ nào cả

Ba Bay chép miệng:

Thôi được, mà muốn làm gì thì làm . thời buổi này ông bà cha mẹ phải vâng lời con cái. Đạo lý đảo lộn hết trơn rồi

An cười khì:

Lau lăm con mới được nghe lại câu nói bất hủ này của nội. Nếu nội không nói ra, đại lý đầu vẫn nằm đó mà . con nghĩ phải bái tin cho bác Hai biết để bác đỡ lo cho nội

Ba bầy lạnh lùng:

Vợ chồng nó cũng biết lo cho nội sao? Hừ , cái thằng sợ vợ ấy rất tệ, nội không muốn thấy mặt nó

An nhỏ nhẹ:

Con cháu nào chẳng lo cho ông bà cha mẹ, tính bác Huyền có hơi nhỏ mọn, nhưng con nghĩ bác ấy vẫn tốt hơn khối người khác, nếu bác Huyền không chần như vậy, chắc bác Chinh đã phá tan gia đình lâu rồi

Tủm tủm cười, An nói:

Lát nữa bà cháu mình ghé sang nhà bác Hai Chinh nha nội?

Ba Bay lắc đầu:

Không, bữa nay nội tới đây là muốn nhờ con một việc, chứ nội chưa về ở ngay đâu

An tò mò:

Nội định làm gì ?

ba BaY nói ngay:

Tìm cho nội một địa điểm ngay trung tâm để có thể kinh doanh phát triển tốt

AN ngạc nhiên:

Nội tính kinh doanh à ?

Giọng bà Bay chắc nịch:

Đúng vậy, Đừng uốn lười bảo rằng bà nội già rồi, không đủ sức theo đuổi bọn trẻ buôn bán nghe. Nội đã điều nghiên thị trường, tính toán vốn, mặt hàng, người đảm nhiệm chuyên trách, đủ hết rồi, chỉ còn địa

điểm là chưa ưng ý chỗ nào hết

An hỏi tới:

Nhugn nội định kinh doang mặt hàng nào?

Ba Bay thông thả đáp:

Hoa tươi, hoa khô đủ loại từ bình dân đến cao cấp, nhập về bằng đường hàng không . ngoài ra, nếu được, nội buôn bán cả cây bon sai, cây cảnh . xã hội càng phát triển, đời sống được cải thiện, con người sẽ chú ý đến hoa lá, cây cảnh . hoa sẽ bán bình thường mỗi ngày cho tất cả những ai có như cầu. Cây cảnh sẽ phục vụ cho những công trình xây dựng, chủ yếu để trang trí nội thất . là kỹ sư thiết kế, con rành vấn đề này mà hả ?

An băn khoăn:

Ai sẽ quản lý tiệm hoa cao cấp đó cho nội?

Ba Bay cười:

Lam Thanh chứ ai? Đừng nghĩ nội nhận nó làm cháu nuôi với mục đích lợi dụng con bé . thanh rất tháo vát, lại chịu khó . nó làm nội nhớ tới mình hồi còn trẻ, nội muốn nó có cơ hội tiến thân

An gật đầu:

COn sẽ tiến hành việc này ngay

Vay thì tốt

An ngập ngừng:

Nếu mở một tiệm hoa lớn như ý nội muốn, con sợ lam Thanh không đủ sức quản lý

Ba Bẫy nói:

Có nội chỉ báo? Không đến nỗi nào đâu

An thấy vui hẳn lên . anh có quyền hy vọng nghĩ tới Lam Thanh dù bây giờ cô bé vẫn lạnh lùng xa lạ với anh . mưa lâu thấm đất . anh rất chân tình, Chắc chắn Thanh sẽ hiểu lòng anh

Ba bay? Nói:

Có định tới chỗ nội ở cho biết không ?

ANh gật đầu nhanh như máy:

Dạ ...con muốn chứ . nội chờ con thay quần áo một tí thấy thái độ nao nao của An, bà Bẫy lắc đầu. An là đứa đam mê, có lẽ bà không đủ sức ngăn cản nó đến với Lam Thanh . nhưng dù thế nào bà cũng tạo cơ hội cho Diệu Lan . suy nghĩ của bà đúng là xưa như trái đất . bà nhận Thanh làm cháu và thương con bé hơn Diệu Lan rất nhiều, nhưng chả hiểu sao bà lại không thích An yêu thương Thanh

An bước ra và hỏi:

COn sẽ trở nội nhé ?

Ba Bay xua tay:

Thoi, nội ngồi xích lô an toàn hơn

An dắt chiếc xe đạp ra sân, khóa cửa lại rồi tà tà đạp theo chiếc xích lô . lòng anh rộn ràng vui như con nít được quà khi tưởng tượng tới lúc gặp Lam Thanh . cO bé làm sao ngờ anh là cháu ruột của người đã giúp cô, đã nhận cô làm cháu chứ

Từ giờ trở đi An có nhiều cơ hội để gần gũi Lam Thanh . co bé chịu nhiều cay đắng với đời ấy cần được chở che an ủi. Nhất định anh sẽ giúp Thanh sống vui hơn . có thể nội không bằng lòng, nhưng An thì tin dần dà bà sẽ hiểu, sẽ hiểu

Nhugn ...chưa gì sao anh nghĩ nhiều quá vay? Anh luôn chủ quan cho rằng Thanh đối vơ"i anh theo kiểu "Tình trông như đã mặc ngoài còn e" THật sự biết đúng thế không ? lờ như cô bé chả hề có tình ý gì với anh thì sao?

AN không muốn nghĩ tiếp, nhưng tâm trí anh vẫn xao động bởi những câu hỏi không giải đáp

Ngừng theo chiếc xích lô trước một ngôi nhà có sân, An tò mò nhìn vào:

Giọng Ba bầy thản nhiên:

Đây là khu nhà có nhiều phòng cho thuê . nội và Lam Thanh ở chung một khu tuy chật chội, thiếu mọi thứ tiện nghi, nhưng vẫn là một nơi trú thân lý tưởng sau một ngày làm việc mệt mỏi

AN đảo mắt nhìn quanh và thấy an tâm vì căn phòng tuy bé nhưng ngăn nắp và ngan ngát mùi hoa cỏ làm An thấy dễ chịu. Anh đưa mắt ra cửa chờ đợi, đúng lúc Lam Thanh bước vào

Mặt cô gái tái đi khi thấy anh, Ba Bầy nói:

Đây là Bim Bim, cháu của nội, con quên mà đúng không Lam Thanh ?

Cô lúng túng trông thật tội nghiệp:

Dạ có . con quên và không ngờ ông ấy là anh Bim Bim

Ba bầy thật vô tư:

Bây giờ biết rồi, con phải gọi là anh Hai cho phải phép nghe chưa?

Lam Thanh mềm mỏng:

Vâng ạ, Thưa anh Hai mới đến

An gượng cười. Anh không muốn bị rơi vào bẫy việt vị của bà nội chút nào, nhưng nếu phản ứng ngay lúc này thì thật không nên

Ba Bay lên tiếng hỏi:

Diệu Lan đâu Thanh:

Lam Thanh trả lời:

Dạ, Diệu Lan vừa ra ngoài mua nước ngọt để đãi anh Hai

An nhượng mày:

Ủa, vậy là em biết trước anh sẽ đến à ?

Thanh gật đầu:

Dạ, nội có nói, anh sẽ ở lại ăn cơm

Ba Bay chép miệng:

Là người nhà cả mà, Diệu Lan bày đặc quá

Bà vừa dứt lời thì Diệu Lan bước vào. Con bé đặt mấy chai nước ngọt xuống bàn và dạn dĩ nói:

Nội không giới thiệu em cũng đoán chắc đây là anh Bim Bim

An gật đầu lịch sự, Lan lại nói tiếp:

Em là bạn nối khố của nhỏ thanh, nên anh cứ xem em là em như nó

An cười:

Chà, tự nhiên có một lúc hai cô em . đúng là nằm mơ cũng không dám

Lam Thanh nhếch môi, cô bước tới bàn ăn, xới cơm ra chén, so đĩa gấp đá vào ly và mời:

Mời nội, anh hai và DI ăn cơm

Ba Bay có vẻ hài lòng . suốt bữa ăn bà nói chuyện rất vui trông khi

Lam Thanh ngồi ăn mãi vẫn không hết chén cơm

DI cũng cười luôn miệng . con bé hỏi An đủ thứ trên đời và cũng tịch thiệp trả lời từng chút với phngọng điệu chững chạc, khoan thai. Lam

Thanh có cảm giác DI rất thích, rất thích

Đang nhức nhối vì những điều đang nghĩ, Lam Thanh suýt giật mình vì An gấp vào chén cô một miếng thịt to và thân mật hỏi:

Sao ăn chậm vậy cô bé ? hay tại anh Hai làm em không được tự nhiên ?

Lam Thanh vội nói:

Dạ đâu có

Diệu Lan chót chét:

Thế mày đang nghĩ gì ? nghĩ tới anh chàng hoa cúc đúng không ?

Mặt Lam Thanh đỏ ửng lên rồi trắng nhợt vì những lời bất ngờ của Lan, Vẫn biết là con bé có tính bộp chộp nhưng Lam Thanh vẫn không thể bịt miệng Lan kịp

Lúc cô còn cứng người vì giận, thì Diệu Lan lại quay sang nói với Bà Bay:

Nội ơi hôm nào nội cho phép Lam Thanh mời anh chàng của nó về ra mắt nội và anh Hai Bim Bim nghe nội?

Ba Bay dễ dãi:

Ờ, bà vẫn mong Lam Thanh có ai đấy chứ . hôm nào con đưa bạn về nhé Thanh ?

An chợt xúc động khi thấy Thanh bối rối đến mức mắt bình tĩnh . aNh chàng hoa cúc nào đó phải là An không ? đang còn thắc mắc anhd đã nghe giọng cô thật thản nhiên:

Da, anh ấy vừa về quê thăm nhà, vài hôm nữa, con sẽ đưa ảnh tới chào nội và anh hai

Diệu Lan nheo nheo mắt:

Thế anh ta tên gì ? mày bật mí luôn cho rồi, giấu mãi trông lòng, người ta tưởng anh chàng không có thật đó

Lam Thanh liếm môi:

Anh tên Điền.....

Diệu Lan bỗng cười vang:

Điền hả, sao trùng hợp vậy? Cái tên này làm tao nhớ tới thằng Điền "đô" ở dưới mình . mày còn nhớ thằng điền có lần rượt hai đứa mình chạy gần chết hông ?

Lam Thanh cũng cười:

Nhớ chứ . nhưng anh Điền của tao không có khủng mày

Diệu Lan khúc khích:

Đương nhiên rồi. Chả lẽ mày yêu chàng khủng

Ba Bay góp vào:

Hai đứa sắp khủng đến nơi thì có

Bỗng dưng An thấy ghen, anh bưng ly nước ngọt lên uống cạn mà vẫn còn khác . diệu Lan lẹ làng rót thêm cho anh và nói:

ANh đừng cười nhé . tụi em nói chuyện trời ơi đất hỡi lắm

An ta*`ng háng:

Chả lẽ chuyện người yêu cũng trời ơi đất hỡi

Diệu Lan phân trần:

Chuyện này thì có thật . ý em muốn nói là cách trò chuyện của tụi em kìa. Yé yé lắm phải không ?

An mỉm cười lơ lửng đáp:

Ờ , đúng là yé ...

Lam Thanh đứng dậy dọn dẹp, An cũng chồng những cái chén vào với nhau

Diệu Lan nhanh nhẩu dành lấy:

ANh để cho bọn em, có những hai cô gái, ai lại để ông anh rửa chén chứ

Ba Bẫy nói:

Chỉ một đứa rửa chén là đủ rồi. Một đứa lên đây rót trà cho nội

Lam Thanh thì thào vào tai Lan:

Mày rót trà đi

Sao lại tao?

Vì mày muốn làm cháu dâu kia mà
Đồ quý
Bộ tao không nói đúng sao?
Dì kêu len:
Nhưng tao...
Ba Bay ra lệnh:
Lan tới đây, con là khách, cứ để công việc, cho Thanh làm
Lam Thanh lặng lẽ bước vào bếp . nơi vào bếp chớ thật ra đó chỉ là
một góc phình bé xíu được ngăn ra vừa đủ cho một người vào nấu
nướng . ở trong các góc chật chội này chả hiểu sao Thanh lại thấy an
ổn . nó làm cô nhớ tới cái bếp của tiệm hoa nhà Hông Y cũng trong
cái hốc chật như vậy, Thanh đã tránh mặt không biết bao nhiêu lần .
tưởng là đã qua, ai ngờ bây giờ cô tiếp tục lần tránh anh ngay nơi cô
cho rằng yên ổn nhất, hạnh phúc nhất
KHỏi khỏi nước vào tay, Lam Thanh cười buồn rồi tự an ủi. Hãy cố
quên đi và vui sống . so với trước đây, mình đang là người sung
sướng kia mà
Quay người lại, Thanh điếng hồn khi thấy An đứng sát bên mình
Giọng anh ấm và thật trầm:
Rửa chỉ vài cái chén, có cần phải lâu đến mức cháy lòng người khác
thế này không ?
Lam Thanh ấp úng:
Sao anh lại vào đây?
An nhìn vào mắt cô:
Vì anh không muốn bị đặt để . dĩ dĩ thương thật, nhưng không phải
là đối tượng của anh
Lam Thanh nghiêm mặt:
đó là ý bà nội, anh đừng làm nội buồn
An lắc đầu:
Anh không sống theo ý người khác được
Chính vì vậy mà nội đã giận, chẳng lẽ bây giờ anh muốn nội giận
nữa?
ANh nhỏ nhẹ:
Đừng đặt câu hỏi này với anh
Lách người sang một bên, Lam Thanh bỏ ra nhà trên trước đôi mắt
trách móc của An
Tới chỗ bà Bảy ngồi cô nói:
COn phải cấm cho xông mấy bình hoa khô, sáng mai người ta lấy rồi
Diệu Lan đứng dậy:
Để tao phụ với:

Thanh cười gượng:

Ở đây chơi với nội và anh Hai đi, mà chỉ phá tao thôi chứ phụ gì mà phụ

Lan nheo mắt:

Đừng xem thường tài nghệ của tao chứ

Nói xong Lan xăm bước qua nhà xe và tự nhiên mở cửa như là nhà mình. Lam Thanh khẽ lắc đầu. Phải lúc nào cô cũng nhộn như Diệu Lan thì đỡ khổ biết bao. Tức là cái thời nhí nhố của Thanh đã thật sự qua rồi

Diệu Lan ngồi xuống giường:

ê, mày có nhận xét gì về anh chàng Bim Bim ?

Cầm những nhành lúc mì khô vàng óng lên, Lam Thanh nói:

Nhận xét về khía cạnh nào? Nếu anh ta là khách hàng, thì tao có thể cho mày một nhận xét ở góc độ người bán

Lan Nhấn mặt:

Sao tự nhiên mày chanh chua vậy? Từ lúc ăn cơm tới giờ, không thấy một nụ cười nào ra hồn cả. bộ mày ganh tỵ với Bim Bim hả ?

Lam Thanh vặn lại:

Thế mày có nhận xét gì về anh ta

Diệu Lan hơi mơ màng:

Ngoại hình cũng khá, ăn nói điềm đạm, tao cho 8 điểm. Vay còn mày?

Thanh nhún vai:

KHông có chút ấn tượng nào hết

Phải không đó ? mày đúng là nhỏ mọn. bà cụ nghe sẽ buồn mày đấy

Lam Thanh thản nhiên:

Chừng nào mày không có ấn tượng, bà cụ mới buồn chứ. chà không chừng tao phải gọi mày là chị hai đó

Diệu Lan gắt:

Vừa thôi quý, anh chàng chả hề để ý tới tao, dù lúc nào cũng lịch sự trả lời những câu tao hỏi, trông khi mày luôn né tránh tại sao vậy?

Lam Thanh lúng túng trước cái nhìn dò xét của Diệu Lan, cô lẩn tránh bằng cách cúi xuống lựa hoa

Diệu Lan trầm giọng:

Lúc ngồi uống trà, Bim Bim nói với tao đã từng quen mày ở tiệm hoa của Hồng Ý anh ta là hoa cúc vàng đúng không ?

— ...

Lan lắc đầu:

Mày đúng là lố bịch khi nhận vợ là có chàng bồ tên Điền nào đó. lúc nào tao cũng là bạn của mày. Ngốc vừa thôi nhỏ ạ

Lam Thanh khổ sở:

Nhưng tao không muốn bà nội phiền lòng khi bà đã có ý vun vào cho mày và An . đã vay nỗi ám ảnh về Hậu vẫn còn đầy trong tao. Chắc gì An hiểu để thông cảm

Diệu Lan ngắt lời cô:

Nếu An không hiểu, không thông cảm thì mày cũng đừng nghĩ tới anh chàng làm gì nữa

Lam Thanh thở dài:

Tốt nhất là đừng bao giờ nghĩ tới những cái quá xa tầm tay mình

Lan chép miệng:

Lại bi quan, khổ quá

Thanh nói:

KHông phải bi quan mà là thực tế . trực giác cho tao thấy bà cụ không muốn An có tình cảm với tao

Nhưng tại sao mới được chứ ?

Lam Thanh ngập ngừng:

Tao không biết

Diệu Lan nói:

Đừng phán xét vấn đề bằng cảm giác . đối với người mang nặng mặc cảm như mày, mọi phán đoán dễ sai lệch lắm . bà cụ vun tao vào cho An vì nghĩ mày đã có anh chàng hoa cúc vàng rồi. Còn bây giờ sự việc đã khác, bà cụ sẽ nghĩ khác chứ

Lam Thanh im lặng, Cô cầm nhánh hồng nhô trên tay mà buồn . những lời Diệu Lan nói nghe êm tao làm sao, nhưng Thanh vẫn không tin mình là người may mắn trong tình yêu trái lại, Thanh luôn bị ám ảnh bởi một định mệnh mờ hồ không rõ mặt

Tiếng Diệu Lan vang lên làm cô giật mình:

Vào đây anh Bim Bim

AN tự nhiên ngồi xuống giường:

Căn phòng toàn mùi hoa khô nghe gọi nhớ làm sao ấy

Lan cười khúc khích:

ANH nhớ gì ? nhớ ai khi đối tượng đang ở đây

An xa xôi:

Nhớ một kỷ niệm nào đó chẳng hạn . tôi vẫn còn giữ giỏ hoa cúc mừng sinh nhật mình, dù tất cả hai mươi tám đóa hoa cúc đều đã khô giòn . đứng gần giỏ hoa, tôi vẫn cảm nhận được mùi hương cũ gọi nhớ nhưng, y như mùi hương hoa ở đây

Diệu Lan gật gù:

Thì ra là thế, con bé Thanh trữ nhiều hoa cúc khô lắm . nó bảo để tưởng nhớ mùi hương, mà mùi hương nào nhỉ ? phải hương tình yêu

không ?

Lam Thanh giậm chân:

Trời ơi, Lan ...mà nói bậy hoài

Diệu Lan thản nhiên đứng dậy:

KHogn nói bậy nữa. Tao về bên chơi với nội

Nhe răng cười với An, con bé thì thầm:

Anh Bim ở đây thường thức tiếp mùi hương cũ gợi nhớ nhưng ghen

AN xồn xang hỏi:

Em sống trông căn phòng này à ?

Lam Thanh trả lời nhát gừng:

Vâng ! Đây là nơi trữ hoa khô lý tưởng nhất, vì nhiệt độ ở đây rất giống là sấy

Phòng của nội của có thể ở được hai người mà

Tôi biết, nhưng tôi vẫn muốn có một khoảng không gian, dù khoảng không gian ấy chật hẹp, tăm tối, tù túng

An nói:

Lúc nào em cũng bị quan . nhugn anh nhất định biến em thành một cô bé lạc quan yêu đời và cả yêu người

Lam Thanh nhếch môi:

ANh nói nghe hay quá

An mân mê những bông hồng nở ngày tím đỏ khô giòn trong tay muốn tiếp cận trái tim Thanh không phải dễ vì lúc nào Thanh cũng lạnh lùng khó gần gũi. Nhugn An tin chắc anh có một chỗ đứng trong trái tim lạnh đó . điều quan trọng là phải làm việc để cô không quay đi khi An bày tỏ tình cảm của mình

Anh kiên nhẫn bắt chuyện tiếp:

Tối nào em cũng làm thêm như vậy sao?

Nếu có người đặt hàng

Con như rãnh rỗi em sẽ làm gì ?

Ngủ ! Con người tôi tẻ nhạt lắm

Thật vậy sao? Anh không tin đâu

Nghiêng đầu nhìn chiếc vỏ ốc trắng có hai bông cúc vàng một to một nhỏ e áp dựa vào nhau. AN lơ lửng nói:

Người tẻ nhạt làm sao biến cái vỏ ốc tầm thường thành chỗ nương náu cho đôi tình nhân hoa cúc thể kia nhỉ ?

Lam Thanh nhún vai:

Thói quen giúp người ta thuần thực, chứ đâu khiến người ta đặt để phần hồn của mình vào công việc . chỉ có sự đam mê, lòng yêu mến mới khiến công việc hoàn thiện, hoàn mỹ

Thanh hồ hững:

Tôi không hiểu anh muốn nói gì
Nếu nói hiểu, thì em đâu còn là em nữa. Bây giờ mình là người một nhà, sao không cởi mở, thân thiết với nhau nhỉ ?
Lam Thanh im lặng mà lòng nhức nhối. Cô khao khát tìm hiểu về anh vô cùng, nhưng không dám hé môi hỏi một lời. Trông cô là cả một trời mâu thuẫn mặc cảm . tự cô làm khổ mình vì những trói buộc vô hình chứ không ai khác
Diệu Lan cũng có lý khi cho rằng bà cụ sẽ nghĩ khác khi biết cô ta và An đã từng quen nhau. Vay tại sao cô cứ lừa dối chính mình cơ chứ ?
Bỗng dưng Lam Thanh ngược lên nhìn An và hốt hoảng bắt gặp ánh mắt cháy bỏng của anh . hốt hoảng cô nháp cả đầu kéo vào tay, máu tức ra đỏ cả nụ hồng bạch
An sững sờ hết mấy giây rồi nhanh nhẹn vò nốt miếng thuốc la cầm máu cho cô
Giọng anh vỡ về:
KHông sao đâu ! Sẽ cầm máu ngay mà
Lam Thanh rút tay về:
Đúng là không sao một Tôi vẫn thường vô ý như vậy, nhugn đây là lần đầu có người cầm máu hộ, cảm ơn anh
Nhìn cánh hoa nhuộm đỏ, Thanh tiếp nói:
Tôi chỉ có thể nhuộm đỏ một nụ hồng trắng để tặng anh . hy vọng cảnh hồng này không xấu số đến mức phải nằm dưới bánh một chiếc xe nào đó
AN lắc đầu:
ANh không hề vô tâm, ích kỷ và ngu ngốc như chàng sinh viên trong câu chuyện đó đâu. Bởi vậy nếu em là họa mi anh sẽ mở rộng cửa sổ để đón em vào, ngày ngày được nghe véo von ca hát . hạnh phúc rất đơn sơ em đừng từ chối nữa Lam Thanh ạ !
Cành nhánh hồng khô lên . aN nhỏ nhẹ nhưng đầy cương quyết:
ANh cũng muốn lấy máu của mình nhuộm đỏ nụ hồng này
Vừa nói anh vừa làm lì ép nhánh hồng đầy gai nhọn vào giữa lòng hai bàn tay trước đôi mắt kinh ngạc của Lam Thanh
Anh mím môi se cành hồng cho những cái gai nhọn của nó đâm khắp lòng bàn tay và những ngón tay mình
Lam Thanh la lên trông nước mắt:
Anh buông ra chưa
Rồi không để anh tiếp tục công việc rò rỉ ấy nữa. Thanh hồi hải giữ tay an lại bằng cả đôi tay bé nhỏ đã bị thương của mình và thút thít khóc . dường như chỉ đợi như thế, An xoay ngược tay lại nắm chặt

tay của Thanh

Giọng anh thật dễ ghét:

Anh đâu có sao, nhưng tại sao em khóc chứ ?

Rút vội tay về, Lam Thanh lúng túng nói:

Lấy chai dầu gió Kim trên bàn, cô nhẹ nhàng bôi lên những chỗ bị gai đâm cho anh

An âu yếm nhìn Thanh:

Cánh hồng này có công chứ đâu có tội, dù gai nó đâm anh đâu buốt tới tim . trông lúc đâu nhói như thế, anh lại thấy hạnh phúc vì người ta đã khóc, đã giữ chặt tay anh . anh cảm nhận được tim người ta cũng nhói nhói đâu như tim anh

Lam Thanh năn nỉ:

Anh đừng nói nữa mà

Lam Thanh năn nỉ:

Anh đừng nói nữa mà

tại sao vậy?

Giọng Thanh chùng xuống giữa căn phòng ngát hương hoa:

Em sợ rồi đây trái tim mình sẽ bị đâm nát vì những cánh hoa khô đầy gai. Em đã từng mơ nhiều giấc mơ đẹp, đến khi thức giấc em lại tiếc ngẩn tiếc ngơ . aNh không là giấc mộng đẹp, nhưng lạ là một thực tế ảo. Anh ở trước mặt em, cạnh bên em, nhugn thật ra anh rất xa, rất xa

An bần khoăn:

Sao lại nói những lời đầy ẩn ý khó hiểu như vậy em sợ hậu à ?

Thanh thành thật:

Em sợ nhiều thứ lắm

Có anh, em không phải sợ gì hết

Anh lạc quan quá !

An nòng nân:

Anh biết em như con chim non sợ càn con, nhugn lẽ nào cuộc đời mẫu dành cho em toàn giông bão? Cái gì thuộc về quá khứ hãy để nó ngủ yên và lo hướng tới tương lai, vì tương lai mới chính là của mình

IT im lặng để mặc cảm xúc dâng trào. Cô chờ đợi khoảnh khắc này lâu lắm rồi, nhưng cũng chính cô mong nó đừng bao giờ tới

An thì thầm:

Em đang nghĩ gì vì bé con ?

Thanh chớp mắt:

Em nghĩ tới những lúc một mình và xung quanh toàn là hoa. Người ta có thể chết nếu ở trong một căn phòng kín với toàn là hoa. Chết

khi đang mơ cũng nên lắm chứ . nếu bây giờ em đang mơ, em sẵn sàng chết với giấc mơ này

An nhìn cô trách móc:

Không nên nói thế, hiểu không ? từ giờ trở đi, anh không để em một mình, dù là một mình trong mơ

Lam Thanh nóng bừng cả người vì đôi mắt như có lửa của An . có phải đó là tình yêu không ? rõ ràng cô đã bị đôi mắt ấy làm điên đảo ngay từ cái nhìn đầu tiên . cái nhìn đã khiến cô phải ấn cả hai bó hoa vào tay anh và hốt hoảng chạy trốn

Trước đây Thanh vẫn cho rằng cô trốn vì tưởng An là người quên của Hau, nhưng đến giờ cô định rằng mình trốn vì yêu tRốn nhugn vẫn mong được gặp lại, mong được nhìn thấy và nghe anh nói, dù là nói với người khác

Anh xuất hiện bất ngờ làm Thanh không giữ được lời thề không thêm ai của mình . cô tránh né mãi rồi cũng bị đôi mắt của An bắt mất hồn vía, nếu không phải là định mạng sao cô lại được Bà Bay giúp đỡ, và sao anh lại là cháu nội của bà ?

Thế giới này rộng lớn vô cùng, nhưng tại sao cô và An, chớ khogn ai khác lại gặp nhau? Dường như tất cả đã được sắp xếp bởi một bàn tay vô hình nào đó . nếu đúng vậy, Thanh có dối lòng để từ chối tình cảm của An cũng vô ích . hãy cứ để tự nhiên như đất trời sinh ra ngày đêm, hoa lá, cỏ cây

AN phá sự tĩnh lặng của căn phòng:

Nội rất thương em, bà vừa bảo anh tìm một chỗ ngay trung tâm để mở tiệm hoa cao cấp . đến lúc ấy em sẽ đỡ cực hơn

Thanh ao ước:

Em rất thích đi học, sau này nếu có điều kiện ban đêm em sẽ đến trường

An trù mền:

Nhất định em sẽ có điều kiện . anh và nội sẽ giúp em đạt được điều ao ước mà

Lam Thanh tin tưởng nhìn anh . hai người lại chìm vào im lặng, tiếng Diêu Lan cười giòn tan vọng qua khiến thanh có cảm giác nhẹ nhõm khi nghĩ cô quá nhạy cảm cho rằng bà nội không thích cô và An đến với nhau bằng một tình cảm cao ho(n mức bình thường

Hương Hoa vẫn nồng nàn lan tỏa. Dẫu chưa biết ngày mai, ngày kia sẽ ra sao nhưng đêmnay với cô và An mãi mãi sẽ là đêm kỷ niệm khó mờ phai trong đời

Mênh mông mây trời

Chương 7(hết)

Bà Thảo liếc Lam Thanh một cái thật sắc rồi dài giọng:
Mày còn quay về làm gì cho bản mặt tao. Đồ thứ ích kỷ, bất hiếu, mất
nết

Ngồi sầm soi bộ móng tay sơn màu tím ngắt, Mỹ đã đốt:

Mẹ ơi ! Mẹ làm gì mắng con nhỏ dữ vậy

Bà Thảo xía xói:

Chớ không phải sao? Nó ích kỷ vì chỉ nghĩ đến bản thân, nó bất hiếu
vì chả coi tao và mẹ nó ra gì, nó mất nết nên thằng Hậu mới ký đơn
ly dị . tóm lại nó là thứ vứt đi

Làm lì không hé môi lấy một tiếng từ lúc bước vào đến nhà, Lam
Thanh càng làm lì hơn khi nghe bà nội không ngớt xía xói mình . cô
nhoi nhói nhìn mẹ ngồi im ở góc bếp . nãy giờ bà không nói lời nào,
thái độ căm lạng ấy khiến Lam Thanh khổ hơn khi nghe bà nội mắng
nhiếc gấp mấy lần

Dần từng tiếng, bà Thảo nói:

Nhà này không còn chỗ cho mày, liệu mà cút đi nhanh chừng nào tốt
chừng nấy

Mỹ xách mé:

Người ta về thăm mẹ mà cũng bị đuổi. Chị hiền còn ở đây thì Lam
Thanh còn về hoài hoài, mẹ không ngăn được tình mẫu tử đâu

Bà Thảo rít lên:

Con Hiền nghe đây ! Một là mày cút theo Lam Thanh chớ còn ở đây
làm dâu trưởng của nhà này thì phải từ nó . gia đình này không chấp
nhận hạn con cháu hư hỏng như vậy

Dứt lời bà hầm hầm bỏ lên nhà trên với Mỹ . còn lại hai mẹ con, Lam
Thanh buồn bã nhìn mẹ . một lần nữa câu hỏi : Mẹ có thật sự thương
cô không lại vang lên ray rứt, khó chịu

Cô xót xa nói:

Dạo này mẹ gầy quá !

Bà Hiền ậm ừ:

Từ hồi mày đi tới giờ, trông gia đình này đã xảy biết bao nhiêu
chuyện . nhà đã đem thế chấp, câu lạc bộ bi da chưa được mấy
tháng đã đóng dẹp, tiền vây ngân hàng không biết tiêu đi đâu nào.
Một mình mẹ với sạp đường đậu, bảo sao mà mạp cho được
không dần được ầm ức, Thanh nói:

Tại sao mọi chuyện trong nhà này lại đổ cá lên đầu mẹ và con ?

Bà Hiền thở dài:

Mẹ đã sai lầm khi ép con lấy Hậu để bây giờ dù không muốn con cũng mang tiếng có một một đời chồng . mẹ thật khờ khạo khi lâu nay vẫn sống trông hờ danh là con dâu tốt của gia đình này. Mẹ làm tất cả mọi việc cho mẹ chồng, em chồng là vì có được căn nhà này cho con . mà n gờ ...Hừ ! Nghĩ lại mình đúng là ngu ngốc . gần hết một đời, bây giờ mẹ được gì chứ

Thanh nài nỉ:

Mẹ bỏ hết đi, con sẽ đưa mẹ về thành phố . hai mẹ con với một quầy bán hoa nho nhỏ là đủ sống rồi. Con muốn ở được bên mẹ, lo cho mẹ

Bà Hiền ngập ngừng:

Vậy ai sẽ lo cho nội con ?

Lam Thanh đành giọng:

Nội còn cô Mỹ, chú Hoàng, hai người ấy phải có trách nhiệm với mẹ ruột mình chứ

Nhưng mà ...

Thanh giận dỗi:

Mẹ không phải nhưng gì nữa hết . bao nhiêu năm mẹ bỏ công, đã bỏ sức ra phục vụ bà nội và cô chú rồi. Họ đã đáp lại với mẹ con mình thế nào? PHải nói họ muốn bán con cho Hậu để trừ nợ, chứ không tốt lành gì hết . chú Hoàng, dưỡng Kỳ, cô Mỹ đã toa rập với nhau ra sao, con đã kể cho mẹ nghe hết rồi mà ? chã lẽ mẹ không tin con, chã lẽ mẹ còn luyến tiếc ngôi nhà không bao giờ là của mình nữa?

Thấy bà Hiền vẫn làm thinh, Thanh hạ giọng:

Mẹ ơi ! Mẹ nghe con đi mà !

Bà Hiền chép miệng:

Còn quầy hàng ngoài chợ nữa. Để từ từ rồi tính, chớ không thể nói đi là đi ngay được đâu con

Lam Thanh nói ngay:

Mẹ có thể nhượng quầy hàng ấy lại cho mợ hoàng, mợ ấy cũng là dây như mẹ mạ

Chú Hoàng không chịu đâu

Lam Thanh kêu lên:

Vậy thì bán rẻ cho người khác Mẹ không nên tiếc cái quầy hàng ấy

Bà Hiền gay gắt:

Con nói vậy sao được. dầu sao cả đời mẹ cũng gắn liền với nó mà

Thấy môi Thanh mím lại, nước mắt trực ứa ra, bà Hiền dịu giọng:

Rồi mẹ sẽ lên thành phố với con, nhưng chưa phải lúc này

Bà Hiền nhỏ nhẹ:

Chừng nào mẹ sang được cái sạp đó đạ

Lam Thanh thất vọng:

Thế thì còn lâu

Bà Hiền chuyển sang chuyện khác:

Con đã trả hết tiền vốn mượn bà Bảy chưa?

Lam Thanh gật đầu:

Dạ rồi ! Bà cụ đang định mở một tiệm bán hoa cao cấp ở trung tâm thành phố

Bà Hiền ngạc nhiên:

Bà ta giàu dữ vậy à ?

Lam Thanh đáp:

Vâng ! Bà cụ là người giàu có nhưng vì giận con cháu nên mới bỏ nhà sống một mình Trước kia con cũng không ngờ bà có nhiều tiền và thích kinh doanh như thế bà cụ muốn con về phụ một tay ý con ra sao?

Lam Thanh ngập ngừng:

Thật sự con không muốn làm công cho người khác, nhất là người từng phải mang ợn Con muốn có sự nghiệp riêng của mình, dĩ nhiên không phải là bây giờ, nhưng con tin mình sẽ làm được nếu có vốn

Bà Hiền nói ngay:

Thế con đã nói gì với bà Bảy chưa?

Dạ rồi

Vậy bà cụ bảo sao?

Lam Thanh thở dài:

Đương nhiên là khó chịu, cả nửa tháng nay bà cụ không thèm nhìn đến mặt con, rồi cách đây vài hôm bà cụ đã dọn về ở với người cháu nội.

Bà Hiền nhăn mặt:

Đúng là trẻ người non dạ con cần gì phải thẳng thắn đến thế

Lam Thanh rầu rĩ:

Mẹ không hiểu đâu

Bộ còn chuyện gì nữa à ?

Lam Thanh thiếu não lắc đầu, cô không thể nói với mẹ về An vào lúc này Với anh cô vẫn còn rất dè dặt trông đối xử và trông tình cảm Anh hiểu vì sao cô từ chối đề nghị xem ra khá hấp dẫn của bà nội mình, chính vì thế An càng tôn trọng Lam Thanh hơn . sự ủng hộ của anh đối với cô khiến bà Bảy phật ý, bà bắt đầu công kích Lam Thanh trước mặt An, nhưng anh rất lạc quan cho rằng rồi bà cụ sẽ nghĩ lại như đã từng nghĩ lại về anh An kết luận như vậy, có điều Lam Thanh thấy bà chả lằm cẩm tí nào

Bà Hiền bỗng lên tiếng:

Nếu con cần vốn mẹ sẽ cho

Lam Thanh ngạc nhiên:

Ở đâu mẹ có ?

Không trả lời Lam Thanh, bà khom lưng kéo dưới gầm giường ra chiếc rương cũ kỹ bám đầy bụi, mở nắp rương không khóa lên, Thanh thấy bên trong đựng toàn đồ phế thải từ đời cổ lai hy nào. Chẳng lẽ đây là vốn mẹ sẽ cho Thanh

Đang thắc mắc, cô thấy bà Hiền lấy ra trong rương một đồng giẻ rách bần thỉu. Trong đồng giẻ rách đó có một cái hộp. bà mở hộp ra, Lam Thanh thấy lổn nhổn những khâu vàng

Giọng bà Hiền xúc động:

Đây của hồi môn mẹ định cho con vào hôm lạy xuất giá, bây giờ không có đám cưới, nhưng nó vẫn là của con Suốt đời mẹ dè xén, chắc chắn và giấu giếm mới được ngàn này. Con lấy mà làm vốn, trước sau gì mẹ cũng sống với con Đừng lo gì cho mẹ hết, thủ tục ly dị đã xong rồi. Con trở về trên sớm đi

Lam Thanh bàng hoàng nhìn mẹ, thì ra lâu nay bà vẫn âm thầm lo cho tương lai của cô, vậy mà Thanh luôn nghĩ mẹ không thương mình

Cầm cái hộp trong tay cô rưng rưng:

Con cảm ơn mẹ ! Nhất định con sẽ làm được việc

Bà Hiền cũng nghẹn ngào:

Mẹ chỉ cầu mong đời con sau này không khổ như đời mẹ

Lam Thanh dặn dò:

Muốn nhắn gì với con mẹ cứ điện thoại cho Diệu Lan, số máy con đã ghi trong sổ mua hàng của mẹ bây giờ con về, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, không nên tham việc, lỡ bệnh sẽ không ai lo cho mẹ đâu

Bà Hiền gạt đầu mà nước mắt hoen mi, Lam Thanh lăm lũi bước đi, cô không muốn chào ai kể cả nôi. Những người trong nhà này coi cô như con hủi, chào để làm gì cơ chứ nhớ tới những lời bà nội mắng mình, Lam Thanh không khỏi chạnh lòng

Rốt cuộc cô đã thắng khi toà đồng ý hủy bỏ hôn thú dù Hậu vẫn ngoan cố phản đối Thái độ của anh ở toà sáng nay vừa lố bịch vừa hợm hĩnh đến mức dễ ghét . nhưng Thanh đã cố gắng nhịn nhục để đạt được mục đích sau cùng Bây giờ cô là người tự do, cô có quyền đường đường chính chính sánh vai cùng An đi khắp phố xá mà Cô những tưởng con đường tình của mình sẽ phẳng phiu, nào ngờ cơn bão này vừa tan, chân trời chưa kịp sáng thì đám mây đen u ám lại ùng ùng kéo về bà Bảy đang giận, cô chưa biết phải nói sao cho bà hiểu cô không phải là kẻ vong ân bội nghĩa như bà nghĩ

Xe tới thành phố lúc sáu giờ chiều, thay vì về nhà trọ, Lam Thanh mang bịch xoài cát mua ở quê tới thăm bà Bảy

An đi vắng và căn phòng khách rộng đã được dọn dẹp khang trang, sang trọng khác với trước kia Nhưng không cảnh mới này vẫn không làm khôn g khí bớt lạnh khi bà Bảy nhặt nhẹo hỏi:

Cô có chuyện gì mà đến đây vậy?

Đặt bịch xoài lên, Thanh lễ phép:

COn về quê, mang chút trái cây đến thăm nội

Trái cây gì đó ?

Dạ, xoài cát Hoà Lộc, thứ nội thích ăn nhất

Bà Bảy phát tay:

Ăn xoài chỉ tổ cho mắt đỏ ghèn vì nóng Mua làm chi cho tốn tiền

Lam Thanh gượng gạo làm thinh Đúng là khi thương trái ấu cũng tron..Nhưng dù bà Bảy ghét cỡ nào, Thanh cũng cam chịu. Cô nhỏ nhẹ:

Nội cho vào tủ lạnh rồi ăn dần . xoài rất tốt cho người lớn tuổi

Bà Bảy bắt qua chuyện khác:

Công việc ở dưới xông chưa?

Dạ xông rồi

Vậy thì tốt Có thể yên tâm kiếm một tấm chồng đàn ông hoàng, hợp với thành phần bản thân mình Buôn bán ngoài chợ dễ quên lắm, đúng không ?

Lam Thanh im lặng, Bà Bảy luôn cố tình không biết mối quan hệ hiện tại của An và cô lúc nào cũng vờ vĩnh khoe những cô người yêu tưởng tượng nào đó của anh với Lam Thanh như muốn nhấn nhủ cho cô biết . cô không thể với tới An đâu, đừng vọng tưởng

Bà Bảy đắm đắm vào vai giọng kể lể:

Tiệm bán hoa đã xông thủ tục, giờ chỉ còn đợi ngày tốt để khai trương Người cần chỗ làm thì ới ra, vì dầu sao ngồi bán hoa trông shop vẫn sang trọng, lịch sự hơn ngồi ngoài chợ với bát nháo những cảnh đời hèn sng đủ loại mà

Lam Thanh ngập ngừng:

Con vẫn biết vậy, nhưng con muốn có cái của riêng mình

Bà Bảy nhếch môi:

Thế cũng tốt, nhưng sau này dù là giám đốc một siêu thị hoa cao cấp đi chăng nữa, con cũng nên nhớ cái sạp hoa đầu tiên con làm chủ là do bà già này giúp đỡ

Lam Thanh vội vàng nói:

Đối với con, nội là ân nhân và cũng là bà nội trông trái tim con, con không bao giờ quên

Thật vậy sao? Nếu đúng thế con dám hứa với bà việc này không ?

Lam Thanh thẳng thắn:

Nếu việc đó không ảnh hưởng đến tình cảm riêng con sẵn sàng hứa Bà Bảy ngồi yên, căn phòng vốn lạnh lại càng lạnh hơn, Lam Thanh thừa hiểu bà muốn cô hứa về chuyện gì nhưng vẫn bồn chồn lo lắng Cuối cùng bà Bảy cũng lên tiếng:

Bà không muốn An lấy một cô vợ buôn thúng bán bưng ngoài chợ, dó đó nếu con làm chủ một tiệm hoa đăng hoàng thì hãy mơ đến chuyện làm cháu dâu của bà, trái lại hãy hứa làm một đứa cháu nội ngoan và xem An như anh trai mình

Lam Thanh tự tin:

Con nhất định sẽ làm chủ một tiệm hoa đăng hoàng, trước hết vì đó là ước mơ của con, sau này là vì tình yêu của con

Bà Bảy gật gù:

Được lắm ! bà mong mình sẽ không thất vọng về cả an lẫn con

Lam Thanh từ tốn đứng dậy:

Con xin phép về, Trời tối lắm rồi

Bà Bảy ngọt ngào:

Ừ ! Đi suốt ngày chắc đã mệt, con về đi.

Lam Thanh ngoắt cho mình chiếc xích lô ôm chặt cái túi xách trông tay, cô bắt đầu mơ về một tiệm hoa nho nhỏ có thể đoạn đường để đi tới tiệm hoa tưởng tượng ấy chỉ có trông mơ . nhưng sao Thanh không mơ thử giấc mơ ngập hoa ấy nhỉ ?

Về nhà, Thanh đi tắm và nằm lăn ra chiếc giường cá nhân ọp ẹp của mình Dù mệt nhoài, cô vẫn không ngủ được vì tất cả mọi việc xảy ra trông ngày hôm nay, ngày khởi đầu cho tương lai của cô

Đang chìm đắm trong suy tư, Thanh chợt nghe An gọi mình Cô nhồm dậy mở cửa, An lao vào nhà thật nhanh giọng trách móc:

Về quê sao không cho anh biết ?

Lam Thanh vén mái tóc dài qua một bên:

Em không muốn làm anh bận tâm

An nôn nóng:

Thế kết quả ra sao?

Thanh mỉm cười:

Xong rồi ! Bây giờ em là người tự do

Nắm hai bàn tay cô, An âu yếm đưa lên môi:

Bây giờ em là của anh thì đúng hơn

Lam Thanh quay đi, giọng vỡ ra:

Em chưa đủ tiêu chuẩn là của anh đâu

Vuốt mái tóc đen nhánh thơm hoa bưởi của cô, An dịu dàng:

Yêu em, anh không cần tiêu chuẩn nào hết
Lam Thanh ngược mặt lên nhìn anh:
Nhưng em lại cần, chẳng lẽ anh yêu và cưới một con bé hàng bông
ngồi ở một góc chợ sao?
Nheo nheo mắt, An nói:
Chuyện đó đâu có gì là ghê gớm
Lam Thanh ngồi bó gối trên giường:
Dù sao anh cũng có một chỗ đứng trong xã hội, gia đình lại có tiếng
tầm, em không muốn anh bị xem thường vì em
Nhoài người tới sát và vòng tay ôm ngang vai Thanh, An thì thầm:
Đừng tự ti mặc cảm và quan trọng hóa vấn đề như vậy. Trong xã hội
anh chỉ là một kỹ sư tầm thường, gia đình anh chẳng có tiếng tăm gì
ngoài cái tiếng đã bị phá sản, Nếu yêu anh và làm vợ anh, em cũng
sẽ vất vả đấy Em không đòi hỏi ở anh một tiêu chuẩn cao thì thôi, tại
sao anh lại đòi hỏi ở em chứ
Lam Thanh ngáp ngừng:
Nhưng mà
Nâng cằm cô lên, An đắm đuối:
Không nhưng gì hết
Thanh chưa kịp phản ứng An đã cúi xuống hôn cộm tim Thanh đập
mạnh vì cảm giác nồng ấm của đôi môi anh lam sang môi mình
Người cô nóng bừng lên, những ray rứt về điều cô vừa nói với An
như tan biến đâu cả rồi
An để một ngón tay dưới cằm cô và dịu dàng đỡ mặt cô ngược về
phía mình Mắt anh ánh lên một niềm vui Anh bắt đầu hôn nhẹ nhẹ cô
nữa, môi hai người dính chặt vào nhau không muốn rời ra
Mãi một lúc sau, Lam Thanh mới tựa đầu vào ngực An thủ thỉ:
Nhất định em sẽ làm chủ một tiệm hoa trước khi làm vợ người ta
An hơi giễu cợt:
Đó là tiêu chuẩn của em à ?
Thanh gật đầu:
Rất tầm thường nhưng em phải đạt được nó
An vỗ về:
Vạn sự khởi đầu nan, anh sẽ chung sức chung lòng với em vì tương
lai của mình Trước đây nội có vẻ giận em vì em không chịu về ohụ
cho tiệm hoa của bà, nhưng bây giờ hết rồi Nội phải đồng ý với anh
quyết định của em là đúng
Tiệm hoa của nội khắp khai trương rồi phải không anh ?
An thở dài:
Đúng vậy ! Nhưng anh bực mình hết sức

Hơi nhồm lên, Thanh hỏi:

Sao thế ?

An nói:

Bác Hai cho rằng anh xúi nội kinh doanh để thủ lợi, hai bác ấy tới nhà anh vặn vẹo nội đủ thứ bà nội giận lắm, nên hôm qua đã mời luật sư tới sửa lại toàn bộ di chúc ANh không biết nội dung của bản di chúc mới ấy, nhưng theo anh nghĩ nó bất lợi đối với Bác Hai

Ngừng một chút, An nói tiếp:

Nội đang ở chung với anh, anh không muốn bị vợ chồng bác ấy hiểu lầm, do đó lúc này anh có đến nhà bác Hai để làm rõ vài điều

Lam Thanh tò mò:

Anh đã nói gì với họ ?

An chậm rãi đáp:

Ngôi nhà vợ chồng bác Hai đang ở nội đã chuyển quyền sử dụng cho anh cách đây hai năm, nhưng vợ chồng bác ấy không biết Hồi chiều anh tới để đưa giấy chủ quyền nhà cho bác ấy thế chấp ở ngân hàng

Thanh kinh ngạc:

Sao anh lại làm thế ? bà nội có biết không ?

Cho hai tay ra sau ót, và tựa vào vách An trầm giọng:

Vợ chồng bác ấy đang cần vốn để xoay trở, hai người tới học hạch bà nội cũng vì tiện Trước sau gì anh cũng không sử dụng căn nhà đó, thôi thì đưa bác Hai cho rồi Việc này anh không cho nội biết, vì nội không thích ai làm trái ý mình

Nhưng anh đâu thể giấu mãi được

Đành là vậy, có điều tới lúc nội biết thì chuyện đã rồi

Cánh nhẹ vào môi cô an mơn man:

Giống như chuyện của mình, anh đặt nội trước tình thế đã quen, đã yêu em từ lâu, thế là bà hết ý kiến

Lam Thanh cúi nhẹ vào hông An:

Anh cũng quý thật

An lì mặt:

Không quý thì sao của được em

Chôm người về phía bàn, khẽ bốc một nhúm cánh hoa hồng khô trông rõ an buông tay mình nhìn chúng rơi nhẹ xuống và nói:

Dầu sao cũng phải cảm ơn những cánh hồng gại Nhờ nó, anh mới thật sự hiểu rõ lòng em

Lam Thanh hỏi gặng:

Có thật nội chấp nhận em không ?

An cười:

Sao lại không ? thế có bao giờ nội phản đối chúng ta đâu
Thanh giận dữ:
Anh nói dối, nội không thích một con bé ngồi bán ngoài chợ làm vợ
cháu mình
An lắc đầu:
Nếu nghĩ thế thì em làm rồi Nội rất thích những người tự lập, vì xưa
kia chính nội cũng vươn lên từ đôi tay lao động của mình
Nhìn Lam Thanh chăm chú, An hỏi:
Chính vì nghĩ vậy nên em nhất định làm chủ một tiệm hoa phải không
?
Thanh bướng bỉnh:
Không phải
Nếu phải cũng là tốt ! Đâu cần em gân cổ lên đến thế, xấu xí lắm
Thanh dài giọng:
Em xấu từ lâu rồi, ai bảo anh thương làm gì !
An lại cười, thật nhẹ nhàng anh kéo cô vào lòng, nhưng không hôn
cô nữa. Hai người ngồi yên với những suy nghĩ riêng tự lâu lắm
Thanh mới nghe An nói:
Anh tin rằng nội rất thương và coi trọng em
Thanh thì thầm như nói với chính mình:
Em cũng mong là như thế

Ba năm sau

Đang dùng bình phun nước phun lên những bông bích hợp, Lam
Thanh bỗng nghe giọng con gái nghịch ngợm vang lên:
Cô chủ ơi ! Làm ơn bán cho tôi ba bông lan tím hai đoá cúc vàng hoà
lan
Ngạc nhiên quay lại, Thanh bắt gặp gương mặt tinh quái của Diệu
Lan lấp ló sau quây hoa uất kim hương
Thanh mừng quýnh lên:
Đồ quỷ ! Mày chui ở đâu ra vậy?
Diệu Lan cười tươi roi rói:
Từ xe xích lô ra chứ đâu
Hôm nay mày dạy à ?
Diệu Lan lườm bầu:
Hè rồi mày ơi ! Lo làm giàu quá chả để ý cả thời gian, bữa nay trông
mày già lắm rồi đó
Lam Thanh thẳng thốt ôm lấy mặt:

Thật hả ?

Diệu Lan nheo mắt:

Mày cũng sợ già nữa sao? Nếu sợ thì phải lo chăm sóc sắc đẹp đi, không thôi ông An chê à !

Lam Thanh lo lắng:

Bộ tao cần cỗi lắm hả ?

Diệu Lan phì cười:

Tao đùa mà, làm gì khẩn trương dữ vậy? Trông mày vẫn mi nhon như ngày nào. Nói thế vừa ý chưa?

Lam Thanh tủm tỉm:

Tha cho mày đó

Diệu Lan nhón chân nhìn vào trong:

Dì Hiền đâu rồi?

Mẹ tao vừa đi chợ . nè ! Ở lại ăn cơm tối nói chuyện cổ hương cho tao nghe với

Lan hát hàm:

Mày muốn nghe chuyện dạy dỗ của tao hay nghe chuyện gì ?

Lam Thanh nghiêng đầu ngắm những nụ hồng bạch trông bình:

Chuyện gì tao cũng nghe hết

Ngồi xuống ghế Lan tăng hắng:

Tao chưa được uống miếng nước nào đó ghen !

Thanh nháy mắt:

Sẽ có nước ngọt ngay pepsi hay Seven Up ?

Vừa nói cô vừa nhấc điện thoại và nói:

Bây giờ mày ra về bà chủ ở thành phố quá rồi, chả bù tao chỉ là cô gái giáo làng

Lam Thanh nhăn mặt:

Mày đi ganh tỵ với tao à ?

Diệu Lan xa xôi:

Không phải ! Tao nói để ngẫm về cuộc đời ấy mà, nếu ngược thời gian trở về những năm trước mấy ai tin rằng Lam Thanh sẽ có ngày hôm nay nhất là những người trông gia đình mày. Cho đến bây giờ cô Mỹ vẫn trẻ nhún khi có ai hỏi thăm mày và dì Hiền . cô Mỹ bảo gia đình đã từ hai người lâu rồi. Nghe mà buồn cười

Lam Thanh chép miệng:

Cô ấy lúc nào chả thế ! Bởi vậy...

Thấy Lam Thanh ngập ngừng không nói tiếp, Lan chêm vào:

Bởi vậy mới bị chồng bỏ chứ gì ?

Lam Thanh thờ dãi:

Dượng Kỳ đúng là tệ bạc, gia đình tao đối với dượng ấy đâu có tệ,

không ngờ sau khi nội tào phải bán đấu giá nhà để trả nợ ngân hàng chưa bao lâu ông ta trở mặt bỏ cô Mỹ mà không hề chu cấp cho con một xu

Đội người bưng nước tới đi khuất, Thanh nói tiếp:

Trước đây dưỡng Kỳ là người vẽ ra chuyện mở câu lạc bộ bi dĩa dưỡng ấy nhờ Hậu nói vào cho với nội tào mới đồng ý. nào ngờ đó là âm mưu dưỡng ấy đã sắp xếp từ trước, chú Hoàng lúc nào cũng tự phụ cho là mình thông minh, nhưng cũng bị lừa. Câu lạc bộ mở ra toàn từ thua tới lỗ, tiền hàng trăm triệu chẳng biết rơi rớt đi đâu

Diệu Lan chanh chua:

Rơi vào túi riêng của ông ta chứ ở đâu nữa. Ông Kỳ là người biển lận mà. chỉ cần ông thông đồng với cô Mỹ thì hai vợ chồng qua mặt bà nội và chú Hoàng mà là cái chắc. tào chả hiểu khi nghĩ lại cô Mỹ có đâu vì bị chồng lừa không nhỉ?

Lam Thanh chống tay dưới cằm:

Chắc là phải có rồi, nhưng cô ấy cũng có phần, chắc không đâu lâu đâu

Diệu Lan nhún vai:

Tóm lại bán ngôi nhà ấy, ai cũng có phần vì sau khi trả nợ ngân hàng xong vẫn còn tiền thừa mà. chỉ có mày và dì Hiền là ngoại tộc nên được ra rìa chả được một cắc. thật uổng công dì Hiền bao năm hiếu thảo phụng dưỡng mẹ chồng

Lam Thanh vội nói:

Mẹ tao đã hiểu ra rồi, bà chả tiếc công đâu. Chính vì sự đối xử tệ bạc ấy mà bây giờ mẹ tao thấy thanh thản, nếu không bà cứ ray rứt vì nghĩ đã không làm tròn bổn phận dâu con

Diệu Lan trầm ngâm:

Trái lại người đang ray rứt tiếc rẻ lại là nội mày. Tao nghe nhiều người nói gặp ai bà cùng ta thán vợ của chú Hoàng, rồi nhắc tới dì Hiền

Lam Thanh bình thản:

Mẹ tao biết chuyện đó nên có ý muốn rước nội lên đây

Diệu Lan tròn mắt:

Thật à! Thế mày nghĩ sao?

Lam Thanh nói:

Được thôi, chớ có sao đâu! Trông nhà có một người già sẽ ra về một gia đình hơn. chính An đã nói với tao như vậy

Có nghĩa là ông ta cũng đồng ý?

Lam Thanh gật đầu:

Từ khi bà nội Bảy mất đến nay, An rất buồn nhớ, chính ảnh gợi

chuyện rước bà nội tao lên đây chứ

Diệu Lan hỏi:

Vậy chừng nào mày mới rước nội lên ?

Lam Thanh lắc đầu:

Chưa biết nữa, tháng sau mẹ tao về đám giỗ ông cố, sẽ hỏi ý kiến bà trước rồi mới tính tới sau. Tao nghĩ ngoài mẹ tao ra, khó ai hiểu ý để làm vừa lòng bà

Diệu Lan chép miệng:

Mẹ tao bảo dì Hiền mắc nợ bên chồng cũng đúng

Lam Thanh nói:

Khổ nỗi tao lại thích được mắc nợ mới lạ chứ . thật lòng mà nói, tao cũng muốn có nội ở cùng

Diệu Lan bưng ly nước ngọt lên uống một ngụm và chuyển đề tài:

Công việc của mày dạo này ra sao?

Thanh vươn vai ngồi tựa vào tường:

Mệt xỉu ! Một mình phải quản lý hai tiệm hoa lớn, tao không có thời gian đi chơi với An nữa là khác

Diệu Lan ngạc nhiên:

Không ai phụ mày à ?

Có chị tiên trước đây làm cho cô Thủy, nhưng tao vẫn bù đầu vì ôm đồm quá nhiều việc . mệt mà vui khi thấy tiệm mỗi lúc một đông khách . nhu cầu về hoa của thành phố bây giờ lớn lắm, tao dự định tương lai còn khuếch trương rộng hơn bây giờ

Giọng trầm xuống đầy cảm xúc, Lam Thanh nói:

Thú thật, tao không khi nào ngờ bà nội Bẩy lại cho tao tiệm hoa của bà

An cũng không biết chuyện này sao?

Lam Thanh thở dài:

An chỉ biết bà nội mình có cho mời luật sư sửa lại di chúc, nhưng không ngờ việc sửa đổi ấy có liên quan tới tao

Diệu Lan ngáp ngừng:

Nghe nói vợ chồng của bác An không phải tay vừa, họ chẳng thắc mắc gì về di chúc của bà cụ sao?

Môi hơi nhếch lên, Thanh nói:

Đương nhiên là có, họ khiếu nại ra toà nữa là khác . thoát đầu vì tự ái tao không nhận . điều đó là An giận, anh ấy bảo tao từ chối nghĩa là xem thường tâm nguyện sau cùng của bà nội, là phủ nhận tình thương bà dành cho tao

Sau cùng những lời ấy của An đã thuyết phục được mày?

Lam Thanh bùi ngùi gật đầu:

Tao hứa với lòng sẽ không để vong linh bà nội Bảy thất vọng
Giọng Diệu Lan đầy tò mò:
Còn vợ chồng bác Hai thì sao?
Hai người phải chịu thôi chứ sao, nhưng An giận lắm . anh bảo họ
quá tham, nên lâu rồi ảnh cũng chả ghé thăm
Diệu Lan tủm tỉm cười:
Chuyện của mày y như chuyện cổ tích, trông đó có một cô bé nhà
nghèo chăm chỉ, siêng năng, xinh đẹp, hiền lành, đã được một bà
tiên ban phép màu. Với mày bà tiên ấy là bà nội Bảy, còn giờ chàng
hoàng tử hào hoa phong nhã là An . thế bao giờ chàng hoàng tử xin
cưới mày đây?
Lam Thanh nhăn mặt:
Vội vàng làm chi mày ơi ! An và tao đều còn trẻ mà
Lan nheo nheo mắt lại:
Cứ như vậy hoài, mày không sợ mất An sao? Nhỏ hồng Y vẫn còn
hậm hực lắm đó
Thanh từ tốn:
Nếu là duyên số thì mất đi đâu được mà mất . nói thật, tao rất tin An
Diệu Lan chót chết:
Nhắc tới duyên số, tao mới nhớ một chuyện khá hy hữu
Lam Thanh tò mò:
Chuyện của ai?
Của Hậu, anh chồng hệt của mày đó
Thanh có vẻ quan tâm:
Lâu quá không biết tin gì về Hậu, anh ta bây giờ thế nào rồi?
Diệu Lan đáp:
Vừa cưới vợ hôm tết, mày biết ai là cô dâu không ?
Ai vậy?
Người này mày quên mà ?
Lam Thanh ngập ngừng:
Hải Nguyệt à ?
Lan lắc đầu:
Không phải, sau chuyện mày bỏ đi Hậu và Hải Nguyệt đã cãi nhau
một trận lông trời lở đất, Hải Nguyệt không bao giờ quay về Việt Nam
nữa
Sao mày biết ?
Mày quên Thảo Ly, bạn tao là em bà con của Hải Nguyệt à ? chính
nó kể với tao như vậy mà
Lam Thanh băn khoăn:
Vậy vợ của Hậu là ai?

Diệu Lan thích thú:
Mày không đời nào đoán ra đâu
Lam Thanh nhăn mặt:
Mày nói đại cho rồi
Lan cười vang:
Làm gì nôn nóng dữ ? lẽ nào mày còn yêu anh tả
Mặt Lam Thanh đỏ lên:
Nói tào lao ! Tao chỉ muốn biết ai là người bất hạnh đó thôi
Diệu Lan hạ giọng đầy bí mật:
Là Ngọc Tú, em gái ông Kỳ
Lam Thanh tròn mắt:
Đúng là hi hữu, tại sao Ngọc Tú lại ưng Hậu kìa? Chị tao không nghĩ tới Hải Nguyệt sao?
Diệu Lan bĩu môi:
Thì cũng vì tiền thôi. Chuyện này chắc bà nội mày rất rõ, tao chỉ biết đại khái là bà Hưng Thịnh và bản thân Hậu rất tin dị đoan, trước kia hai người muốn cưới mày vì thầy bói phán số mày có thể giúp chồng được vinh hoa phú quý. Cưới không được mày mẹ con họ giận lắm
Lam Thanh lắc đầu:
Tao không ngờ Hậu lại tin những chuyện như vậy?
Diệu Lan nói tiếp:
Dượng Kỳ biết được điểm này nên mới lăng xê em gái mình . ông quản cáo rằng làng bàn chân Ngọc Tú có hai nốt ruồi son, sách tướng số gọi nó là "Thái Hồng Vân" người đàn bà có "Thái Hồng Vân" đủ sức đạp lên tầng mây đỏ, khiến đàn ông phát đạt sang giàu. Hậu nghe thế liền bỏ trầu cau đi cưới bạn của người yêu mình . hậu và ông Kỳ hùng hạp buôn xe. Chẳng biết sách tướng nói đúng hay sai, tao chỉ thấy thực tế là dạo này Hậu sất sất sang bang vì ông Kỳ giới thiệu cho anh ta mua nhằm xe ăn cắp . phát đạt, giàu sang đâu thì chưa thấy, chỉ thấy Hậu bị công an mời lên xuống mấy lần, tiệm xe cũng ế ẩm hơn trước vì bị ảnh hưởng
Lam Thanh xa xôi:
Đúng là khó ai biết được chữ ngờ . nhìn lại những năm thánh nhọc nhằn, tao thấy mình là người hạnh phúc nhất
Diệu Lan nhẹ nhàng:
Nếu thế thì phải biết giữ gìn và quý cái mình đang có . tao nghĩ mày không nên để an chờ lâu hơn nữa. Quên nhau ba bốn năm là một khoảng thời gian dài đủ để hiểu nhau rồi đó nhỏ ạ
Nhìn đồng hồ cô nói tiếp:
Tao phải ghé thăm cô Thủy một chút rồi sẽ quay lại tiếp tục làm phiên

mày. Cứ ngồi một mình và suy ngẫm những lời tao nói nhe
Tiễn Diệu Lan ra, Lam Thanh kéo bót cửa lại. Có lẽ cô cũng cần yên
tĩnh để suy ngẫm lời của Diệu Lan vừa nói
Đưa tay vuốt nhẹ đoá cẩm chướng đỏ, Lam Thanh chợt thấy lòng dịu
xuống một nỗi yêu thương chất ngất
Đã bốn năm trôi qua, tình yêu An dành cho cô ngày càng nồng nàn,
thắm thiết . anh rất muốn Thanh làm vợ mình, nhưng cô đã nhiều lần
thoái thoát . thanh có ích kỷ và tham lam không khi vì muốn phát triển
sự nghiệp mà bắt An chờ đợi
Bất giác Lam Thanh thở dài gục đầu vào tay chuyện gì cũng có bắt
đầu và kết thúc . điều thiên liêng nhất trong tình yêu, là được kết thúc
bằng một cuộc hôn nhân . trên thế gian này đâu phải mối tình nào
cũng có diễn phúc kết thúc như thế . tại sao Lam Thanh còn ngần
ngừ với điều An khao khát lâu nay chứ
Đang trầm tư với những mâu thuẫn của nội tâm . thanh bỗng có cảm
giác được ôm bởi một vòng tay vững vàng khỏe mạnh
Cô buông khuỷu nghe giọng An rót vào tai:
Mơ mộng gì đó bé cưng ? mở mắt ra xem anh tặng em cái gì nè
Lam Thanh ngạc nhiên nhìn bông hồng đỏ trong tay An, cô phụng
phịu:
Sao lại tặng hoa cho cô chủ tiệm hoa? Anh định giờ trò gì đây?
An âu yếm vuốt nhẹ chóp mũi Thanh, An nói:
Anh chỉ tặng hoa cho người anh yêu để kỷ niệm một cuộc tình của
chúng ta thôi, chứ anh chẳng tặng hoa cho bà chủ tiệm nào hết cô bé
ngốc ạ ?
Vòng tay ngang cổ an, Lam Thanh nhón chân lên . cô rụt rè chờ môi
anh cúi xuống và ngất ngây vì mùi hoa hồng thoang thoảng trong nụ
hôn say nồng
Đợi lúc An tiếc nuốt dứt môi ra, Lam Thanh mới nhõm nhẽo tuyên
bố:
Từ giờ trở đi, em không muốn làm người yêu của anh nữa
Thay vì ngạc nhiên, hụt hẫng . an tỉnh bơ cười:
Vậy thì anh khổ tới nơi vì cô vợ bé bỏng dễ ghét này rồi
Siết Lam Thanh thật chặt, anh thì thầm:
Nhưng đó là nỗi khổ dịu dàng mà tất cả những người yêu nhau đều
mông ước, em biết không Lam Thanh ?
Cô ngoan ngoãn gật đầu:
Em biết !
An xúc động:
Cuối năm nay chúng ta sẽ tổ chức đám cưới. Em không bắt anh phải

chờ đến khi em phát triển sự nghiệp to gấp đôi bây giờ nữa chứ ?
Ngã đầu vào vai An, Lam Thanh bối rối:
Với em sự nghiệp cũng có quan trọng, nhưng thứ quý nhất vẫn là
anh, là tình yêu, là hạnh phúc và là một phần của đời em . mất sự
nghiệp chúng ta có thể làm lại, chứ mất nhau rồi thì cuộc sống còn
nghĩa lý gì nữa
An hồi hã nói:
Sao chúng ta lại mất nhau được ? anh phải phạt thật lâu cái miệng
dễ ghét của em cho chừa
Dứt lời An lại nồng nàn hôn cô . khép bờ mi cong, Lam Thanh đắm
người trong hương tình yêu ngọt ngào huyền hoặc..

Hết

Nguồn: May4phuong
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA